

KAIN

CAIN

Sadržaj

Sadržaj	2
Uvod	4
I.	6
Sjeme zmiје	6
Postoje dvije krvne loze, jedna do života i jedna do smrti	7
Kajinov zločin	7
Zemlja Nod	9
Kajin od vrtlara do kralja nepopravljivih grešnika	10
Tubal Cain	18
Zlatni babilonski kalež	20
Cain, Kain, Kajin, Sargon I. od Akada, Merodak, Marduk	25
Mardah, Marduk, Bel Merodak	25
Bavljenje imenima je početak učenja (Sokrat)	28
Kajin bog sunca, Merodak ili Marduk	32
Daljnje veze između Merodaka i Sargona	34
Zvijezde Babilona	36
Zašto je Kajin postao ovan?	38
Perzej i misterij "Etiopske skupine"	40
Kako je rimski Mitra postao katolički "Isus"	43
Sargon (Kralj Kajin) prihvaćen od Akki đavola	48
Misterij nepravde	49
Djeca Baala	52
Kajin pod drugim imenom	54
U svojoj zori povijesti	57
Kajinova pokajnička pjesma	58
Je li kajin donio babilonske zakone?	61
Kvasac zlobe	63
Još o kralju Kajinu	64
Je li Kajin bio na Kreti?	65
Navodno tužni kraj Sargona	68
II.	70
Je li Kajin bio osnivač Kine?	70
Arijski preci na Putu svile	72
Mumije iz Xinjianga	75
III.	82
Sažetak dokaza	82
Sargonov datum	82
Sargonov monumentalni datum je kontroverzan	85
Malo vjerojatna teorija	86
Sumerski problem	87
Ultimatum profesora Leonarda Kinga doveden u pitanje	88
Preporučena suglasnost dvije teorije	89
Velika urota	90

	Babilonski svećenici	91
	Nastanak mitologije	95
	Sjećanje na Abela je narušeno.....	98
	Dvosmisleni nazivi u natpisima	100
IV.		104
	Drvo dobra i zla	105
	Ketovi sinovi su Feničani, odnosno netragom nestali Filistejci	106
	Kanaanska linija	107
	Job	109
	Ratovi protiv Božjeg potomstva	109
	Silazak u Palestinu i Egipat	113
	Velika katastrofa	115
	Egipat	119
	Velika piramida	120
	Stara egipatska predaja	129

Uvod

Zapanjujuće je da se dugovječnost Adamita u prepotopnom razdoblju značajno razlikuje od dugovječnosti sumerskih kraljeva u istom razdoblju. Postoji li razlog za to? Je li moguće da je na Zemlji bilo nekoliko velikih poplava i nekoliko različitih vremena između njih?

Što je s Kajinovima očekivanim životnim vijekom? Trebao bi odgovarati očekivanom životnom vijeku Adamita u to vrijeme, tj. do 1000 godina. U Bibliji nema zapisa o Kajinovoj smrti ili vremenima u njegovoj krvnoj lozi. Ali ako pogledate sumerski prepotopni popis kraljeva, sumerski su kraljevi živjeli između 18.600 i 43.200 godina prije potopa!

Začudjujuće je da je životni vijek kasnijih prepotopnih kraljeva, u kasnijim generacijama, znatno kraći od onih prvih "staraca". U ovoj se raspravi pretpostavlja da je Kajin "tjelesno sjeme" i sin (plod) moćnog Sotone, anđela i od Božijih moći razvlaštene "čovječice" Eve. Iako je Sotona bio zbačen s neba, još uvijek je zadržao velik dio svojih anđeoskih moći i Kajin je prvi tzv. Nefil među "Adamitima" i Sotonina demonska prisutnost među njima nakon pada. 1. Ivanova 3:12 priznaje da je Kajin bio sin Zloga. Budući da znamo malo ili ništa o Kajinovoj genetskoj strukturi, možemo samo nagađati o njegovoj starosti, poput one sumerskih kraljeva. S obzirom na takvu dugovječnost, lako bi mogao obuhvatiti biblijska vremena nakon Potopa.

Spajajući ono što je rečeno zajedno, možemo zamisliti da je Kajin nadčovjek, nasljednik nadnaravnog znanja, koji je (zaključujemo) razgovarao licem u lice s božanskim glasnikom, sam u duševnoj boli otišao "nepoznatoj i strašnoj rasi". Dokazi da je Kajin bio Sargon mogu se sažeti na temelju povijesnih zapisa na sljedeći način:

Povijesni datum Sargona bio je otprilike 3800. pr. Kr., da je drugi slog Sargonovog imena identičan imenu Kajin, a prvi slog znači vladar ili kralj. Dok Ivan apostol kaže da je Kajin bio "od Zloga", Sargon se naziva "kraljem-svećenikom Enlila" (đavla), kaže se da ga je usvojio Akki (đavao); i kaže se da svog oca naziva "Dati-Enlil" (đavao). Da je njegov dolazak opisan u legendi kao iznenađan i tajanstven kao što je Kajinov dolazak u Babiloniju morao i biti i da je Sargon, poput Kajina, vladao rasom različitom od sebe.

Ovaj Sargon se naziva "kraljem grada", dok je prema Bibliji, sagradio taj grad. Ovaj Sargon se naziva "Utemeljitelj", "konstituirani" ili "predodređeni kralj", "Stvoritelj ustanovljenog zakona i Stvoritelj prosperiteta" ili "Vrlo mudri," sve je to moglo opisati Kajina.

Ovaj Sargon je dalje u natpisima prikazan kao Anuov (Adamov) vrtlar, Ištarin (Evin) ljubimac i voljen od nje samo određeno vrijeme, kako kaže: "Kad sam bio vrtlar, Ištar me voljela", što se može odnositi na činjenicu da se Eva odrekla Kajina nakon ubojstva Abela.

Da se Sargon naziva sinom Ea (Eve) i stalno se naziva prvorodenim Ea pod imenom Merodak, boga Sunca, kaže se da je brat Tamuza (Abela) i (kao Adar) odgovoran za ubojstvo Tamuza. Da se Sargonovi podanici zovu Crnoglati, Merodak, koji se smatra mitološkim predstavnikom Kajina, navodno je vladao Igigima ili Niggil(ma) zemlje, vjerojatno crncima.

Također se mora zapamtiti da teorija o Kajinovoj prisutnosti u Babiloniji nudi najbolje objašnjenje za iznenađni dolazak prekrasne civilizacije i kulture u tu zemlju, i oslobađa nas potrebe da vjerujemo da se ona postupno razvila iz inferiorne rase; čini se da je to ključ za sumerski problem, za problem podrijetla idolopoklonstva, za problem drevnih civilizacija pripisanih djeci boga Sunca, i da je to najbolje objašnjenje jednog rimskog običaja koji Sir James Frazer izvodi kao glavnu riječ iz "Zlatne grane".

Konačno, ono objašnjava, kao što ništa drugo ne može, kako je znanje o Bogu i njegovim zakonima doneseno u Babiloniju u najstarijim vremenima, i kako je to znanje potisnuto ili iskrivljeno gotovo do neprepoznatljivosti. Činjenica da Sargonova postignuća podrazumijevaju i razinu mudrosti i moći bez

premca u povijesti, kao i dug život koji se tradicionalno pripisuje Kajinu. Izvanredna sposobnost, u kombinaciji s izopačenošću Sargonove vlade i aktivnosti, je tako u skladu sa svime što se zna o Kajinu.

Riječi imaju značenje, a biblijske riječi također imaju značenje. Ali koje je značenje riječi u biblijskom kontekstu? Može biti potpuno pogrešno ako tumačimo biblijske činjenice s našim trenutnim razumijevanjem. Živimo u drugom govornom području, drugačijoj kulturi i najmanje 5800 godina kasnije. Kao i kod svakog razgovora ili čitanja bilo kojeg teksta, potrebna je i volja za razumijevanje izvornog značenja. Što je pisac htio reći? Što su slušatelji tada razumjeli?

Uz razmatranje povijesnog konteksta, interpretacija zahtijeva proučavanje književnog konteksta. Književni kontekst znači da pojedinačne riječi imaju značenje samo u cijeloj rečenici, a značenje rečenica obično se pojavljuje samo u vezi sa susjednim rečenicama. U mnogim slučajevima također je važno uzeti u obzir karakteristične oblike književnog izražavanja. Biblija poznaje jednostavan stil pripovijedanja, poeziju, pjesme, izreke, prispodobe i druge žanrove. Razumljivo, svaki žanr ima svoje posebnosti.

Za razumijevanje književnog konteksta vrlo je korisno podijeliti biblijski tekst na takozvane smislene dijelove. Mnoga izdanja i prijevodi Biblije već su obavila ovaj posao umjesto nas. Stihovi koji su sadržajno povezani bili su podijeljeni u dijelove i dobili naslove. Ove klasifikacije nisu uvijek točne, a ponekad ih vrijedi preispitati. Ali često nam pomažu da pratimo tok misli autora. Može biti korisno finije strukturirati odjeljke.

Proučavanje riječi ispituje istu riječ u svakom kontekstu u kojem se pojavljuje u Bibliji. U idealnom slučaju, to se radi pomoću izvorne hebrejske ili grčke riječi. Ako ne znate osnovne jezike teksta, možete koristiti dobre resurse. Danas je moguće da svatko stvori svoje mišljenje. Svaki kontekst otkriva neko značenje. Možda i ovo značenje odgovara mom razumijevanju riječi. Međutim, možda je drugačije i moramo ispraviti svoje razumijevanje. Ako dosljedno težite boljem razumijevanju biblijskih riječi, morate se suočiti s proizvoljnom tradicijom i mnogim prijevodima i posljednje, ali ne najmanje bitno, sa svojim vlastitim mislima.

Uvijek iznova su prijevodi oblikovani tradicionalnim idejama i ne prikazuju posvuda originalnu formulaciju ili značenje. Tko provjerava je definitivno je na pravom putu, ili je značenje točno i dobivate dubinu pregledom svih biblijskih odlomaka, ili je značenje u suprotnosti s biblijskom uporabom i tada je barem jednako značajno. Proučavanje riječi pomaže provjeriti vlastiti uvid i ispraviti ga gdje je to potrebno. Riječ "vječnost" jasan je primjer problematičnog prijevoda. Hebreji nisu imali riječ za "beskonačnost". Ovo značenje protumačeno je tek stoljećima kasnije. Stoga bi prava svrha proučavanja književnog i povijesnog konteksta bila, ukloniti „prevedene“ nejasnoće u razumijevanju izvorne poruke. Mnogi današnji kritičari većinski priznatih biblijskih prijevoda, navode, da poneki nesretni izbor ponuđenih „značenja“ hebrejsko-grčkog izvornika, odvlači od originalnog prenesenog značenja. Jedan od takvih primjera je u knjizi Postanka korišteni prijevod „zmija“ za hebrejsku riječ H5172.

Na kraju treba dodati da je, za dublje smisljeno razumijevanje biblijskih tekstova, potrebna temeljita analiza svih ostalih dosad dostupnih djela, što povijesnih, što arheoloških nalaza ili ciljanih teoloških rasprava, te originalnih izvornika arhajskih spisa i jezika. Sasvim je razumljivo da ta zadaća, u misiji istine, ne može uspjeti bez pomoći Duha Svetoga koji usklađuje i izoštrava konačnu sliku i stoga je uputno i razborito da, prije nego što se otvorena srca i uma upustite u istraživanje riječi Božje, svaki učenik ili istraživač, moli za aktivnu pomoć Božjeg Duha Svetoga.

I.

Sjeme zmije

Postanak 3:15 utvrđuje temu cijele Biblije, a ostatak je razvoj te teme. To je također priča o našem narodu Izraelu. Naposljetku, Bog je pozvao Adama, Evu i Sotonu pred sebe da mu daju račun za svoje bezakonje kojeg su počinili. Molim vas, nemojte shvatiti da vam vaši tradicionalni prijevodi govore da je Sotona bila zmija; dugo, ljuskavo biće koja se vijuga po zemlji, jer to nije ono što kaže hebrejski izvornik. Riječ zmija (Strong H5175), koju su pogrešno preveli, je ustvari "nahaš" (nāḥāš), čije je korijensko značenje od H5172 "čarobnjak" ili "mađioničar".

H5172 Primitivni korijen; pravilno siktati, odnosno šapnuti (magijsku) čaroliju; općenito prognozirati: - X svakako, božanski, čarobnjak, (koristiti) X čaroliju, naučiti iskustvom, X doista, marljivo promatrati.

Nalazimo sljedeće iz Second College Edition, New World Dictionary of the American Language, riječ rep-til-i-an (rep-tiri-an), znači:

1. Zmija, osobito velika ili otrovna.
2. Osoba koja je podmukla (kao zmija), zločesta, ulizljiva, puzava i sl. prilozi, gmaz.
3. Biblijska Sotona, u obliku koju je uzela da zavede Evu.
4. U glazbi, zastarjelo, namotano, puhačko glazbalo od mjedi, drvo presvučeno kožom.

Američki rječnik engleskog jezika, Noah Webster 1828, faksimil, prvo izdanje, koje je objavila Zaklada za američko kršćansko obrazovanje, izvještava da SERPENT, imenica [latinski serpens, zmija; serpo, puzati, prikradati] ta zmija između ostalog znači: 4) figurativno, suptilnu ili zlonamjernu osobu i 5) u mitologiji, simbol sunca.

Upamtite da je Sotona, iako je bio zbačen s neba i krila mu bila „podrezana“, još je uvijek zadržao velik dio svojih anđeoskih moći. Ni najmanje ne sumnjamo da bi se mogao kvalificirati kao čarobnjak ili mag. S vremenom su njegova djeca (i zapravo mislimo na stvarnu djecu, kako kaže Biblija) prihvatila zmiju kao simbol, amblem svog oca; i tijekom razdoblja od stoljeća riječ je dobila sekundarno značenje "zmije" koje nije bilo njezino temeljno značenje. Netko može biti zaveden ako ne zna točno značenje, kada čita u američkoj povijesti da je kasnih 1870-ih, postojao konjički bataljun američke vojske, predvođen generalom Custerom, koji je bio izmasakriran od strane bika koji je ostao sjediti tijekom cijele bitke. Drugim riječima Sitting Bull ili "Bik koji sjedi" bio je indijanski poglavica, ali iz imena se to ne bi moglo zaključiti. Slično tome, možete biti uhvaćeni u neke od ovih stvari kada su pogrešno prevedene u Bibliji, osim ako ne znate njihovo pravo značenje.

Vraćajući se na Postanak 3:15, Bog je rekao Sotoni: "[Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između tvoga i njezina potomstva...](#)" Sjeme H2233 zera' (zeh'-rah); od 2232; sjemenke; figurativno, plod, biljka, vrijeme sjemena, potomstvo: KJV-X tjelesno, DIJETE, plodno, sjeme (vrijeme), vrijeme sjemena.

Brown-Driver-Briggs Hebrew-English Lexicon to the Old Testament:

H2735 [2736] (Hebrejski) (stranica 282) (Jaka 2233) zera'-sjeme, sjetva (sjeme), POTOMSTVO (potomstvo):

- a) sjetva (sjemena)
- b) sjeme
- c) muško sjeme (muška sperma)
- d) IZDANAK, POTOMAK, POTOMSTVO, DJECA
- e) koristi moralne kvalitete; praktikant pravednosti (figurativno)
- f) vrijeme sjetve (po metonimiji) [vrijeme sjetve]

Napomena: Ista riječ (zera) se koristi u oba slučaja korištenja riječi sjeme, "njihovo sjeme" i "Sotonino sjeme".

U idiomu hebrejskog jezika, "sjeme" i "voće" ne samo da se koriste za doslovno označavanje žitarica i plodova koji rastu na drvetu, već se također često koriste za označavanje potomaka ljudi. Ista hebrejska riječ za "sjeme", kao što je navedeno, korištena je u odnosu na Sotonu i Evu. Sotona je trebao imati doslovnu djecu kao i Eva! Istina je da, ako je Krist bio tjelesno sjeme, to je također bilo i zmijino sjeme, a zmija nije bila od vrste zmije (Otkrivenje 12:9). Stoga se Postanak 3:15 može prevesti:

„I neprijateljstvo zamećem između tebe (zmije) i žene, između tvoga sjemena (zmijinog potomstva) i njezina sjemena: on (Spasitelj) će ti glavu stušiti, a ti (zmijo) ćeš njegovu (Spasiteljevu) petu probosti.“ ili „I staviti ću neprijateljstvo između tebe (sotone) i žene, između tvoga sjemena (tvojeg sotonskog roda) i njezina sjemena (roda njezina): on (Spasitelj) će ti glavu satirati, a ti (sotono) ćeš njegovu (Spasitelju) petu probosti (vrebati).“

Postoje dvije krvne loze, jedna do života i jedna do smrti

Kakvo je to sjeme "korova" zmija, taj otac laži, neprijatelj ljudi i ubojica ljudi od početka, posadila?

²⁴ Drugu im prisposobu iznese govoreći: »Kraljevstvo nebesko nalik je čovjeku koji posije dobro sjeme po svojoj njivi. ²⁵ Ali dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj i posija kukolj posred pšenice pa ode. ²⁶ A kad usjev uzraste i plod donese, tada se pokaza i kukolj. ²⁷ A sluge pristupe kućegospodaru pa mu reku: 'Gospodaru, nisi li posijao dobro sjeme po svojoj njivi? Odakle onda ima kukolja?' ²⁸ A on im kaza: 'Neprijatelj čovjek to učini!' Sluge mu pak rekoše: 'Hoćeš li dakle da ga odemo sabrati?' ²⁹ Ali on reče: 'Ne! Da ne biste, sabirući kukolj, zajedno s njim iščupali i pšenicu. ³⁰ Pustite nek oboje raste do žetve. A u vrijeme žetve reći ću žeteocima: Saberite najprije kukolj i svežite ga u snopove, da ga spalim, a pšenicu skupite u žitnicu moju.'« (Mt 13,24-30)

Mnogi tumači vide sljedeće rodoslovlje kao dokaz Isusova fizičkog podrijetla preko Marije, dok je u Mateju 1:1-17 predstavljen Josipov silazak, čiji kao zakonski nasljednik Gospodin ima pravo na Davidovo prijestolje s ljudske strane.

²³ **A sâm Isus**, ... Bio je, kako se smatralo, sin Josipov, Helihev, ²⁴ Matatov, Levijev, Melkijev, Janin, Josipov, ²⁵ Matatijin, Amosov, Nahumov, Eslijev, Nagajev, ²⁶ Maatov, Matatijin, Semejev, Josipov, Judin, ²⁷ Joanin, Resin, Zerubabelov, Šealtielov, Nerijev, ²⁸ Melkijev, Adijev, Kosamov, Elmodamov, Erov, ²⁹ Josin, Eliezerov, Jorimov, Matatov, Levijev, ³⁰ Šimunov, Judin, Josipov, Jonanov, Eliakimov, ³¹ Melejin, Menamov, Matatin, Natanov, Davidov, ³² Jišajev, Obedov, Boazov, Salmonov, Nahšonov, ³³ Aminadabov, Ramov, Hecronov, Peresov, Judin, ³⁴ Jakovljevi, Izakov, Abrahamov, Terahov, Nahorov, ³⁵ Serugov, Reuov, Pelegov, Eberov, Šelahov, ³⁶ Kenanov, Arpakšadov, Šemov, Noin, Lamekov, ³⁷ Metušelahov, Henokov, Jeredov, Mahalalelov, Kenanov, ³⁸ Enošev, Šetov, **Adamov, Božji**. (Lk 3,23-38)

Kajinov zločin

Biblija je, od početka do kraja, knjiga diskriminacije, diskriminacije od strane samog Boga i diskriminacije koju nam je Bog zapovjedio da poštujemo. Prvi zapis o Božjoj presudi nalazimo u Postanku 4:3-5, gdje čitamo: " ³ I dogodi se, poslije nekog vremena, da Kain prinese GOSPODU prinos od roda zemaljskoga. ⁴ Tako i Abel, prinese i on, od prvina stada svojega i njihove pretiline. I GOSPOD se obazre na Abela i na njegov prinos, ⁵ a na Kaina se i na njegov prinos ne obazre...." Zašto?

Ali to je tek početak. U Postanku 5:3-4 opisana je Adamova obitelj, ali samo jedno od njegove djece, Set, se spominje po imenu, a postojanje ostalih je jedva zabilježeno. Diskriminacija?

Da svakako! Sve do stiha 31, ovo poglavlje spominje postojanje svake sljedeće generacije, ali samo potvrđuje jednu u svakoj generaciji spominjanjem njenog imena.

Četvrto poglavlje Postanka bilježi rođenje Kajina i Abela. Na hebrejskom, formulacija sugerira da su bili blizanci. Nijedno drugo Evino dijete se ne spominje sve do rođenja Seta, kada je Adam imao 130 godina. Zsigurno je to bilo dugo nakon rođenja Kajina i Abela, većina znanstvenika kaže da je to bilo više od 100 godina kasnije.

Kajin je ubio Abela i bio protjeran iz regije

⁸ I Kain govoraše s Abelom, bratom svojim. I dogodi se, kad bijahu u polju, da Kain usta na Abela, brata svojega, te ga ubi. (Postanak 4:8)

¹² Ne kao Kain, koji bijaše od Zloga te zakla brata svojega. A zbog čega ga zakla? Jer mu djela bijahu zla, a djela brata njegova pravedna. (1. Ivanova 3:12)

³⁷ A on im, odgovorivši, reče: »Sijač dobrog sjemena jest Sin Čovječji (ili Adam), ³⁸ a njiva je svijet; a dobro sjeme, to su sinovi kraljevstva; a kukolj su sinovi Zloga. ³⁹ Neprijatelj pak koji ga posija jest đavao; a žetva je svršetak svijeta; a žeteoci su anđeli. (Matej 13:37-39)

¹² Obradivati ćeš zemlju, ali ti više neće davati svoga roda. Vječni ćeš skitalica na zemlji biti!“ (Postanak 4:12)

Ali kad je Kajin ubio Abela i za kaznu bio protjeran iz zemlje, požalio se Jahvi (u Postanku 4:14): “... - tko me god nađe, može me ubiti.” i ¹⁶ Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani.” (Postanak 4:16)

Kad je Kajin poslan, pronašao je mnogo drugih ljudi, jer Postanak 4:17 bilježi da se Kajin ne samo oženio ženom, već je i sagradio grad. Ne gradite grad samo za dvoje ljudi. To su bile preadamske rase spomenute u drugom dijelu Postanka, u 2. poglavlju. Biblija nam govori (1. Ivanova 3:12) da su prinosili žrtve Bogu i da je Bog prihvatio Abelovu ponudu, ali je odbio Kajinovu jer je bio nedostojan, odnosno bio je od zmije. Kajin, svladan gnjevom i ljubomorom, ubio je Abela. Midraš ⁽¹⁾ daje malo proširenu verziju Kajina koji nagovara Abela da podijele svijet između njih dvojice. Kajin je želio svu zemlju, a Abel bi imao svu pokretninu na njoj.

Kain je tada rekao Abelu da stoji na njegovoj zemlji i da treba otići odatle. Abel je odgovorio da Kajin nosi odjeću od životinjske kože koja njemu pripada. Borili su se i Kain je ubio ⁽²⁾ Abela.

Pastor Bertrand L. Comparet piše:

„Ne dopustite da vam itko kaže da su ovi starozavjetni ljudi mitovi. Nisu. Oni su definitivno dio povijesti. Biblija kaže da su Adam i Eva bili protjerani iz rajskog vrta; NA ISTOK, o čemu svjedoče kerubini postavljeni na istoku vrta kako bi ga zaštitili od njihova mogućeg povratka.

Da su otišli na jug ili zapad, stražari s istočne strane ne bi značili ništa. Očigledno su otišli na istok; i kao što smo naučili proučavajući Noin potop, Adamova emigracija zapravo je odvela njega i Evu u Tarimski bazen u ono što je sada Sinkiang na krajnjem jugozapadu Kine. Seoba je nedvojbeno trajala dosta vremena; jer je to bio vrlo dug put, ali tada su imali vremena, jer Adam je živio preko 900 godina. U kraju gdje su se naselili, Eva je rodila dvoje djece: Kaina i Abela. Mnogo toga je izgubljeno u pogrešnim prijevodima u vašoj verziji Biblije.“

⁽¹⁾ Midraš (hebrejski /ˈmidraːʃ/; mn. midrashim ili midrashot) je sveobuhvatna židovska biblijska egzegeza, koji koristi rabinski način tumačenja istaknut u Talmudu. Sama riječ znači "interpretacija teksta", "studija" ili "egzegeza", izvedena iz korijena glagola darash, što znači "prijegavati, tražiti, tražiti s pažnjom, raspitivati se, zahtijevati", oblici koji se često pojavljuju u hebrejskoj Bibliji.

⁽²⁾ Zločin Kajina, prvog ubojice (među Adamitima), od posebne je važnosti u proučavanju razvoja okultnih organizacija u povijesti. Hebrejska riječ za Caina je Kajin, od Koon (pjevanje u zboru), a iz koje potječe kolokvijalni izraz ljudi miješane rase, Kajuni i coon (crnci).

Od Caina dolazi Tubal Cain, čije se ime koristi kao tajna lozinka u masoneriji. Tubal Kajin je bio Lamekov sin i Noin brat, ali je rođen iz drugog braka. Tubal Cain postao je kovač i kasnije se proslavio kao otac vještice i čarobnjaštva. Njegov otac Lamek bio je Metuzalemov sin iz Kajinove loze.

Možemo zamisliti da su dva Adamova sina, Kajin i Abel, sa cijelim svijetom prije njih, imali malo razloga za razdor, ali je Kajin postao zao, tražeći svađu sa svojim bratom.

Zemlja Nod

Bog je zatim prognao Kajina "istočno od Edena" u "zemlju Nod". Oženio se ženom iz preadamskog doba i to je pogoršalo njegovu krivnju. Postanak 4:17 bilježi: "Kajin pozna svoju ženu (to jest, imao odnos s njom)". Da je Kainova žena bila zabranjenog ili stranog tijela, spomenuto je tek kasnije, u Judi 1:11, u referencama na ljude iz Sodome i Gomore: "Jao njima! Putom Kajinovima pođoše,...", to jest tražeći tuđe tijelo.

Preadamiti se spominju po hebrejskoj riječi H5172 (čarobnjak; siktati, tj. šapnuti čaroliju kao H5175; (nāḥāš, Nahash = zmija) odnosno, kao „crnac“ u značenju zmije. Arapska riječ Chanas dolazi od ove hebrejske riječi, ali također od Khanoos ili majmun i arapske riječi za đavla, Khanas. Posljedično, miješanje rasa i pojava đavla u povijesti povezuje se s Kajinovima nedjelima.

Bog dalje kaže: „...on (Spasitelj) će ti glavu satirati, a ti (sotono) ćeš njegovu (Spasitelja) petu probosti.“ Drugim riječima, ovdje, u Bibliji, imate prvo zapisano obećanje o Spasiteljevu dolasku (Otk 13,8): „I poklonit će mu se svi koji žive na zemlji, čija imena nisu zapisana u knjizi života Jaganjca zaklanog od postanka svijeta.“ Vidi također Matej 25:34; Ivan 17:24; Efežanima 1:4; Hebrejima 4:3; 9:21 i 1. Petrova 1:20).

Očito im je Bog rekao mnogo više od onoga što Biblija u ovom trenutku bilježi. Abel je prinio krvnu žrtvu kao žrtvu; dok je Kajin, koji je također imao stada, iako je prvenstveno bio zemljoradnik, donio voće i povrće i istresao ih, kao da kaže Bogu, "Sada, zemljoposjedniče, evo tvoj prihod." A onda je upitao zašto njegova žrtva nije bila prihvatljiva Bogu!

Poslanica Hebrejima kaže da je vjerom Abel prinio bolju žrtvu od Kajina. Ne možeš vjerovati u nešto za što nikad nisi čuo. Stoga je značenje krvne žrtve moralo biti priopćeno Abelu; da je kazna za grijeh smrt, koju mora platiti ili pojedinac ili smrću drugoga umjesto njega. A Bog je očito otišao još dalje, parafrazirajući je rekao Evi: "Doći ću u obliku jednog od tvojih potomaka i bit ću Spasitelj koji će platiti smrtnu kaznu za tebe, tako da možeš imati život umjesto smrtne kazne koju zaslužuju tvoji grijesi."

Još jedan pogrešan prijevod pojavljuje se u raznim verzijama prijevoda; Kad se Kain rodio, citira se Eva koja je rekla: "Dobila sam muško od Gospodina" (Postanak 4:1), što nije ono što kaže hebrejski izvorni tekst. Prije svega, trebali bismo razmotriti *aramejski Targum, nazvan pseudo-Jonatan*, na Postanak 3:6, koji je jedinstven utoliko što identificira anđela Samaela kao "zmiju": "I žena ugleda Samaela, anđela smrti, i uplaši se; ipak je znala da je drvo dobro za jelo, i da je lijek za prosvjetljenje očiju, i poželjno drvo pomoću kojeg se razumije. I uzela je ploda njegova i pojela; i dade svom mužu sa sobom, i on je jeo." (Targum Jonathan on Genesis 3:6, John Wesley Etheridge, London, 1862)

I opet, aramejski Targum pseudo-Jonatan, na Postanak 4:1: "I Adam pozna svoju ženu Havu, koja je željela anđela; i ona zatrudnje i rodi Kajina; a ona reče: Stekla sam muško, anđela Gospodnjeg. I dodala je, da će roditi od svog muža Adama, njegovog (dakle Kajinovog) blizanca, još (i) Habela. ..." ili Adam je saznao da je njegova žena Eva začela od Samaela (Sammā'el) anđela (smrti) i zatrudnjela je i rodila Kajina, i on je bio kao oni gore, a ne kao oni dolje, a ona je rekla: 'Dobila sam muško od anđela GOSPODNJEG.'

Na hebrejskom je Božje ime Jahve; na hebrejskom, isti stih citira Evu koja kaže: "Stekla sam muško, sa Jahvom." Ranije je rekao Bog nešto poput: "Ja ću biti oživljavajući duh u jednom od tvojih potomaka." Dakle, ovdje je Eva bila u krivu, samo puste želje, kao što smo i mi svi ponekad u krivu. U biti je rekla: "Pa, rodila sam, pa evo ga, sada ćemo imati spas, umjesto nakon dugo vremena." Znamo koliko je bila u krivu. Jer kao što smo već objasnili, Biblija se može koristiti da se dokaže da je Kajin doista bio Sotonin potomak. Kajin je ubio Abela i on je bio protjeran "s lica zemlje". Kajin je citiran kako je rekao Bogu: "Danas me, evo, tjeraš s lica zemlje, ..." (Postanak 4:14). U tekstu korištena riječ „zemlja“ slučajno je "adamah", što jednostavno znači "tlo", i to je imalo nešto dublje značenje. Kajin je bio poljoprivrednik (djelatnik koji objedinjuje obrađivanje i iskorištavanje zemljišta) i Bog mu je rekao da

je zemlja od sada poput prokletstva nad njim; zemlja, "koja je rastvorila usta da proguta s ruke tvoje krv brata tvoga!... ali ti više neće davati svoga roda ..." (Postanak 4:11-12). Tko je do danas vidio da Judejac vodi poljoprivredno imanje, gospodarstvo ili gazdinstvo, da je poljoprivrednik? Mnogi od njih vode zalagaonice, ali koliko ih možete naći da samostalno upravljaju poljoprivredno imanje ili stočarskom farmom?

Kajain od vrtlara do kralja nepopravljivih grešnika

Postanak 4:14 „Evo me tjeraš danas s plodnoga tla; moram se skrivati od tvoga lica i biti vječni lutalac na zemlji - tko me god nađe, može me ubiti."

Ako je Adam, kao što crkve uče, bio prvi čovjek bilo koje vrste, onda u to vrijeme nije bilo drugih živućih ljudi osim Adama i Eve (koji ga nisu htjeli ubiti) i samog Kaina. Ipak je Kajin očekivao da će biti ubijen u bliskoj budućnosti, *od bilo koga, tko god ga sretne*. Ovo je jednostavno još jedan primjer da Biblija na nekoliko mjesta priznaje postojanje preadamitskih rasa.

Sljedeći stih kaže: A Jahve mu reče: "Ne! Nego tko ubije Kajina, sedmerostruka osveta na njemu će se izvršiti!" I Jahve stavi znak na Kajina, da ga tko, našavši ga, ne ubije. Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani."

Verzija kralja Jamesa (KJV) daje hebrejsku riječ "node", ali ona znači lutati; istočno od Edena.

Po Strongovoj konkordanci: Nod H5113 nōd; je isto kao H5112; Skitanje; Nod, Kainova zemlja:

H5112 nod od H5110; egzil: lutanje. H5110 nūd (nud); primitivni korijen; klimanje, tj. njihanje; u prenesenom značenju lutati, bježati, nestajati; također (od saosjećajnog odmahivanja glavom), utješno, sažaljenje ili (od prezrivog odmahivanja glavom) ruganje: KJV - jadikovati, bježati, dobiti, tugovati, pomaknuti se, sažaliti se, ukloniti, tresti, skitnica, put.

Brown-Driver-Briggs Hebrew-English Lexicon to the Old Testament:

Definicije: H5113 Nod ⁽³⁾ = "skitanje, Kajinova zemlja"; Zemlja u koju je Kajin pobjegao ili migrirao nakon što je Abel ubijen. Dalje se kaže (stih 17): "Kain je poznao svoju ženu (gdje je našao ženu na zemlji u to vrijeme?) i ona je začela i rodila Henoka (Enoha), a on je sagradio grad." Dakle, bilo je dovoljno ljudi ne samo da mu nabave ženu, već i da sagrade grad pod njegovim vodstvom; "I nazvao je grad po imenu svog sina Henoka (Enoha, iz preadamitske linije svoje žene)."

Kajin je tijekom svoje seobe putovao u područje doline Tigrisa i Eufrata i izgradio svoj grad u dolini Tigrisa i Eufrata. Karakteristika rijeka u planinskim zemljama je da teku niz razmjerno strme padine i teku vrlo brzo; Oni režu duboke uske kanale i skupljaju krhotine od pijeska do šljunka različitih veličina, koje brzotekuća voda nosi nizvodno. Zatim, kako prelaze planine u nizine, padina je blaga i voda teče sporije. Prvo se taloži teži šut, šljunak i pijesak, zatim se taloži i sitni mulj. Kanal postaje širok i plitak umjesto dubok i uzak. Istu stvar nalazimo u dolini Nila; Imperial Valley u Kaliforniji stvorena je na isti način.

⁽³⁾ Riječ Nod vjerojatno je izvedena iz hebrejske riječi nad, što znači "nemiran" ili "lutati". U židovskoj tradiciji 'ereš-nōd se stoga shvaća kao "zemlja lutanja". Josip Flavije je napisao u Židovskim starinama (oko 93. po Kr.) da je Kajin nastavio svoju zloću u Nodu: pribjegao je nasilju i pljački; određivanje utega i mjera; transformacija ljudske kulture iz nevinosti u lukavstvo i prijevaru; utvrđivanje granica posjeda; i izgraditi utvrđeni grad.

Za lutanje se kaže da je izvan Božje prisutnosti ili lica. Origen je definirao Nod kao zemlju drhtanja i napisao da ona simbolizira stanje svih koji napuste Boga. Rani komentatori tretirali su je kao suprotnost Edenu (čak i goru od zemlje izgnanstva za ostatak čovječanstva). U engleskoj tradiciji Nod se ponekad opisivao kao pustinja u kojoj žive samo divlje zvijeri ili čudovišta. Drugi su Nod tumačili kao mračnu ili čak podzemnu, daleko od Božjeg lica. Augustin je neobraćene Židove opisao kao stanovnike zemlje Nod, što je definirao kao pobunu i "tjelesni nemir".

Dakle, svake godine kada dođe sezona poplava, padne više vode nego što ovaj vrlo plitki kanal može nositi. Voda teče svojim koritom i s obje strane plavi nizine. To je bio slučaj u dolini donjeg toka Tigrisa i Eufrata. U staro doba gornji dio ove doline zvao se Akad, donji Sumer; imao je i drugo ime, Shinar ili Šinar, što znači grmolik; budući da je zemlja bila prekrivena grmljem, osim tamo gdje su je ljudi iskrčili za uzgoj.

Rijeke su se izlivala iz korita svake sezone poplava, raseljujući ljude. Između sezona poplava mogli su saditi usjeve, bilo što što bi sazrijelo dovoljno brzo da se može požnjati prije sljedeće sezone poplava. Očito je Kajin bio čovjek velikih sposobnosti i inteligencije. Učio ih je nečemu što su vjerojatno nejasno znali da bi trebali učiniti, ali nisu imali što je potrebno da se organiziraju i to učine. Naučio ih je graditi nasipe, graditi brane duž obala riječnog kanala, nasipe koji su držali rijeke u svojim koritima i za vrijeme poplava. To im je omogućilo da izgrade svoje gradove uz sigurnost da ih neće odnijeti tijekom sljedeće sezone poplava. I danas se mogu naći tragovi starih bedema koji su štitili riječna korita.

Postoji skupina jezika koja se govori od Perzijskog zaljeva i planina Zagros zapadno do Mediterana, a svi su srodni po podrijetlu. Danas imamo četiri glavna jezika, a svi potječu od latinskog, to su francuski, talijanski, španjolski i portugalski. Imaju svoje razlike, ali svi pokazuju svoje temeljne derivacije iz latinskog. Čovjek koji je znao jedan od ovih jezika vjerojatno bi mogao uzeti novine napisane na nekom od drugih jezika i prilično dobro shvatiti što se sadržajno misli. Slično tome, tijekom tog razdoblja postojala je skupina jezika koja se naziva semitskim dijalektima. Postojao je drevni sumerski i kasnije geografski najvažniji: aramejski. U Danielovoj knjizi naziva se "sirijski", ali to je drugi naziv za isti jezik.

Aramejski se govorio na širokom području i danas je ostao živ jezik, kojim govore neki ljudi u Siriji. To je također jezik kojim je Krist govorio, jer je to jezik koji su ljudi oko njega mogli razumjeti. Bio je to njihov suvremeni jezik, budući da je stari klasični hebrejski u to vrijeme bio prilično mrtav. Učenjaci su ga znali kao što danas znaju latinski i grčki, ali obični ljudi nisu njime govorili. Postojao je drevni sumerski i mnogo važniji aramejski i hebrejski. Fenički gradovi govorili su drugačijim dijalektom; semitskim dijalektom vrlo blisko povezan s hebrejskim, kao što bi i trebali, budući da su Izraelci. Na hebrejskom su grad nazvali po imenu Kajinovog sina, Enoha (ili Henoka). Izgrađen je pravi grad s toliko sličnim imenom da je jedina razlika bila razlika između ta dva jezika.

U dolini donjeg toka Tigrisa i Eufrata, koja se danas zove Sumerija, bila je njihova vrlo drevna civilizacija. Zapravo, nedvojbeno seže do prvog poglavlja Postanka. Neki od njihovih zapisa datiraju početak vlastitog naselja oko 14.000. pr. Krista, a čini se da njihovi zapisi o astronomskim događajima to potvrđuju.

Važni događaji zabilježeni su u kronikama svih starih naroda; Zapravo, to je bio jedini način na koji smo mogli napraviti neku vrstu sinhronizacije drevne priče. Nisu imali opću ljestvicu datuma poput naše, jer kažemo da je ovo npr. 1990. godina. Ali u svakom kraljevstvu njihovi bi zapisi pokazali da se nešto dogodilo 11. dana 8. mjeseca 14. godine vladavine kralja nekome ili... drugome. Zatim, kada je on umro, počeli su ispočetka, s prvim danom prvog mjeseca nečije prve kraljevske godine. U tim su zapisima bilježili važne događaje, poput svojih ratova; i jedan je od načina na koji smo uspjeli razraditi sinhronizaciju drevne povijesti.

Ako zapisi drevne Babilonije pokazuju rat s Egiptom, što pokazuju i egipatski zapisi, možemo saznati da je 15. godina kralja tog i tog, Babilonije bila ista kao 8. godina faraona nekog drugog iz Egipta. Još jedna stvar koju su učinili bilo je snimanje velikih pomrčina Sunca, potpunih ili gotovo potpunih pomrčina Sunca; i pomoću toga se može izračunati točan dan kada bi takva pomrčina Sunca bila vidljiva na ovom mjestu.

Ovdje se ne radi o nagađanju; međutim, morate znati astronomski ciklus da biste ga izračunali. Čini se da činjenica da zapisi sežu daleko u prošlost, tisućama godina prije Adama, i da točno prikazuju ove cikluse kada su se pomrčine događale, daje im prilično puno istine. U svakom slučaju, imamo njihovu trenutnu evidenciju; i ne mislimo na zapise koji govore da je ovaj grad bio naseljen prije toliko tisuća godina. Dakle, govorimo o njihovoj trenutnoj evidenciji događaja iz vremena kada su napisani. Imamo njihove trenutne zapise iz otprilike 4500. pr. Kr. ili oko 500 godina prije Adama. Na primjer, zapisi Enshagkushane, kralja Kengija, grada u Sumeru, spominju da je on također bio "patesi" (svećenik) Enlila u gradu Nippuru. Sam ovaj zapis datira iz oko 4500. prije Krista. Također spominje gradove Kiš i Gursy.

Alušaršad, kralj Kiša oko 4000. pr. Kr., ostavio je zapise u kojima je tvrdio da je kralj svijeta, što je, možemo primijetiti, bilo prilično pretjerivanje. Dakle, kada se Kajin preselio na ovo mjesto, zatekao je civilizaciju koja je već postojala, s prilično opsežnom trgovinom koja je sezala sve do Mediterana, ali očito je trebalo malo više njegovih inženjerskih vještina.

Pronađeni geološki dokazi pokazuju da je cijelo područje, uključujući dio Arapske pustinje, bili bujni, dobro navodnjeni travnjaci, s obiljem životinja i drveća (i sličnog) na ispaši, do otprilike 4500. pr. Kr., kada su klimatske promjene započele, i nastavile se, do otprilike 4000. pr. Krista. Područje se postupno sušilo, a budući da su bili nomadski narod, ovi su se ljudi morali naseliti u dolinama rijeka i brinuti se za sadnju, navodnjavanje i žetvu svojih usjeva. U ovoj donjoj dolini Tigrisa i Eufrata, su ove dvije velike rijeke donijele ogromne količine mulja tijekom cijele godine, koje su bile nošene sa svojih brzih izvorišta. Dolina Nila bila je poznata po finom blatnom tlu, po prekrasnom, finom muljevitom tlu. Možda nigdje na svijetu ne postoji glina tako savršeno prikladna za proizvodnju opeke kao ovaj glineni mulj dolina Eufrata i Tigrisa.

Na ovu scenu drevne civilizacije dolazi jedan određeni povijesni lik. Ne samo netko o kome se pisalo stoljećima kasnije, nego čovjek koji je ostavio vlastite spise koji se danas nalaze u našim muzejima, a to je Sargon I. (Prvi) ili Sargon Veličanstveni. Ovo nije Sargon, kralj asirski, koji se spominje u vašoj Bibliji, kralj Asirije od 722. do 725. pr. Kr., sin Šalmanezera i otac Sanheriba, jer je taj biblijski kralj jednostavno posudio ime ovog heroja od prije mnogo tisuća godina. Biblija ne spominje izvornog Sargona pod imenom Sargon. Sargon I. ili Veličanstveni je u svojoj vladavini, je negdje između 3800. i 4000. pr. Krista, izgradio svoje ogromno (sumersko) carstvo. U drevnim zapisima njegovo se ime nalazi u različitim oblicima, ovisno o jeziku u kojem se njegovo ime pojavljuje; sumerski, akadski ili babilonski, ali definitivno se odnosi na istog čovjeka u svakom od ovih različitih jezika. Sar ili Šar znači kralj i možda je osnovna derivacija kasnijih oblika Šah, Car, itd., koji su se zadržali kao kraljevske titule. "Šaru-kinu", je li ovaj Kinu možda sumerski oblik Kajina? Postanak 4:17 govori nam da je Kajin izgradio grad i nazvao ga Henok (ili Enoh). Sargon je na ovom mjestu sagradio grad koji je na njihovom jeziku nazvao "Unuk" (također Unug, Uruk) ⁽⁴⁾, s malom varijacijom zbog različitih jezika. Rane cigle ovog grada oblikovale su ga; koji je oblikovan, naziv "Unuk". U potonjem akadsko-babilonskom razdoblju zvao se Erech, ali u ranom sumerskom bio je Unuk. Ovaj Sargon I. stvorio je fenomenalno carstvo, na kraju je osnovao i svoju prijestolnicu Akkad. Njegove vlastite bilješke pokazuju nevjerojatnu veličinu carstva, njegovo se carstvo protezalo od Perzijskog zaljeva do Sredozemnog mora (i postoji dobar razlog vjerovati da je to bio Atlantik). Kaže da je na barem jednom od tih pohoda prešao more i donio plijen iz osvojenih zemalja, za svoje hramove donio je cedrovinu s planina Libanona. Sigurno znamo da su njegovi pohodi na Sredozemlje uključivali otoke Cipar i Kretu. Vrlo jasni tragovi njegove rane babilonske kulture mogu se pronaći u gradovima Phara i Knosos na Kreti, kao i u Nippuru u Akadu.

⁽⁴⁾ Postanak 4:17 govori nam da je Kajin izgradio grad i nazvao ga Henok. Sargon je na ovom mjestu sagradio grad koji je na njihovom jeziku nazvao "Unuk" (također Unug, Uruk)*, s malom varijacijom zbog različitih jezika. Rane cigle ovog grada oblikovale su ga; koji je oblikovan, naziv "Unuk". U potonjem akadsko-babilonskom razdoblju zvao se Erech, ali u ranom sumerskom bio je Unuk.

Ime grada je dokumentirano od Uruk-III (3100-2900 pr. Kr.). Napisano je znakovima AB/UNUG.MUŠ, gdje je MUŠ logogram za Inanu, a AB/UNUG znači "mjesto" ili označava određenu zgradu. U starobabilonskom razdoblju logogram grada čitao se ili "Zabala" ili "Sugal". Potonje čitanje bilo je akadsko ime grada u to vrijeme, a S/Šugallitu je bilo akadsko ime za Ištar od Zabalama.

Na Kreti je pronađen cilindrični pečat s imenom Sargonovog sina ili unuka, Narama Sina. Babilonski ispisani glineni cilindrični zapisi pronađeni su u kretskim grobnicama.

U ruševinama palače Knosos nalazi se prilično kićen kovčeg od alabastera s imenom Kajin ugraviranim na poklopcu. A tu je također pronađen golemi brončani mač sa zlatnim balčakom, vrlo fine izrade, veći od bilo kojeg drugog drevnog mača ikada pronađenog, koji je mogao pripadati njemu.

Biblija nam govori da je Kajin osnovao ovaj grad, ime grada Enoh, po njegovom sinu, a sumerski zapisi o gradu Unuku (Uruk, sumerski Unug; biblijski Ereh; grčko-rimski Orhoe, Orhoi) i Akad pokazuju da je Sargon I. osnovao grad i nazvao ga Unuk. Sumerani su se sami nazivali "Crnoglavi". Ne znamo znači li to taman ten ili se samo odnosi na boju kose koja se razlikuje od plavokose osobe. Nemamo adekvatnu evidenciju.

Ali Sargonovi vlastiti zapisi, koji su sada u našim muzejima, pokazuju da je izvršio pohode na narode na istoku, barem u medijima, i da se možda vratio da ubije neke od svojih ljudi iz regije Tarimskog bazena kako bi ih pokupio.

Oni pokazuju da je deportirao zarobljeno stanovništvo kako bi izgradio gradove koje je osnovao u regijama Akada. U jednoj od svojih bilježaka spominje "5400 ljudi koji jedu kruh preda mnom svaki dan", dvorjane i sluge njegove palače.

Podijelio je svoje carstvo, koje se protezalo od Perzijskog zaljeva do Sredozemlja, na okruge udaljene deset sati hoda, a svakim je vladao jedan od "sinova njegove palače", kako ih je nazvao.

Jedan od njegovih natpisa glasi:

"Četrdeset pet godina vladao sam kraljevstvom i vladao sam Crnoglavima ⁽⁵⁾. Vozio sam se krševitim zemljama u velikim zajednicama brončanih kola. Vladao sam Gornjom zemljom (to bi bio Akad). Tri puta sam stigao do Velikog mora."

Znamo da je imao vrlo visok stupanj civilizacije; ali visoka civilizacijska razina ne podrazumijeva uvijek i visoku moralnu razinu; ali u mjeri u kojoj je civilizacija izražena u umjetnostima i znanostima i slično, oni su to imali. Njihova se umjetnost razvila do stupnja većeg nego bilo gdje drugdje u antici. Dva cilindrična pečata iz njegova vremena pripadaju među najljepše gravure ikada viđene.

Očito nisu znali tajnu izrade papira, ili ako jesu, znali su koliko je kvarljiv. Možda su neke dokumente stavili na pergament, ali uglavnom su koristili ovu prekrasnu glinu koju su imali za izradu tankih glinenih pločica.

Dok je još bila mokra i mekana, pisali su po glini. Tada je potpis bio u obliku pečata. Svaki važan čovjek imao je svoj pečat. Bile su u obliku malog cilindra. U Sargonovo doba, koliko možemo suditi iz nekih pronađenih primjeraka, obično su bili otprilike promjera olovke. Ne mislimo ovdje na grafit u sredini, već na drvo od kojeg je napravljeno, čija bi duljina varirala od $\frac{1}{2}$ ili $\frac{5}{8}$ inča do možda do $\frac{3}{4}$ inča. Pečat cilindra Narama Sina od kalcita od feldspata i amfibola, promjera je otprilike $\frac{1}{4}$ inča i dugačak $\frac{5}{8}$ inča. Graviranje dizajna na njemu najljepše je ikada viđeno u graviranju dragulja. Očito je rađena pod povećalom jer su detalji na njoj tako sitni, a tako savršeni. Kad se ovaj pečat kotrljao preko mokre gline, formirao je otisak uzorka na pečatu u glinu.

Jeste li ikada primijetili prstenje pečatnjake u izlozima zlatarnica na kojima je ugraviran dragulj s ugraviranim inicijalom? Karneol ili slično kamenje? Ni u jednoj zlatarnici danas nećete pronaći tako savršenu gravuru na nakitu kakva je bila karakteristična za ovo drevno carstvo Sargona ili Kaina.

Ceste su povezivale glavne gradove; Postojala je i poštanska služba. U to vrijeme, da biste poslali pismo, prvo biste napravili jednu od ovih glinenih pločica, napisali poruku na njoj dok je bila mokra, osušili je i jako ispekli u peći. Zatim su ga ponovno prekrili mokrom glinom za omotnicu, napisali adresu i ponovno ga pekli u peći. Isporučeno osobi kojoj je bilo napisano, on je zatim odlomio ovaj vanjski omot, a unutra je bilo pismo koje mu je poslano. Danas se u muzeju Louvre u Parizu nalaze neka od tih drevnih pisama s glinenim pečatom, još jedan komad gline s posebnim uzorkom pečata, koji je predstavljao žig koji pokazuje da je poštarinu za slanje ovog pisma natrag u ovo carstvo platio Sargon Veličanstveni.

⁽⁵⁾ Utemeljitelji prve mezopotamske civilizacije bili su crni Sumerani. Mezopotamija je bila biblijska zemlja Šinar (Sumer). Sumerani nisu ostavljali nikakvu sumnju u svoju rasnu sliku o sebi. Sumerani su sebe nazivali sag-gig-ga, crnoglati. Ljeto je bilo na raskrižju Azije, Afrike i Europe. Iako Sumer nije bio homogeno društvo, Crnoglati Sumera bili su politički i društveno dominantni. (Introduction to the Study of African Classical Civilizations od Runoko Rashidi, London: Karnak House, 1992., str. 69)

Sumerani se često opisuju kao "nesemitski", "predsemitski" ili "neindoeuropski". Ali što to zapravo znači? Ovo su pokušaji zamagljivanja činjenice da su Sumerani bili crnci. Povjesničari su spremni upotrijebiti sve dvosmislene pojmove kako bi zamaglili pravo rasno podrijetlo Sumerana. John Baldwin je napisao: "Prvi kolonisti Babilonije bili su iste rase kao i stanovnici Gornjeg Nila." (PreHistoric Nations von John D. Baldwin, New York: Harper & Brothers, 1869, S. 192)

HG Wells je rekao da su "**Sumerani izgleda bili smeđkasti narod s istaknutim nosovima.**" (A Short History of the World von HG Wells, New York: MacMillan, 1922, S. 75). Sir Arthur Keith je rekao da su Sumerani bili dolihocéfali. (Mohenjo-Daro and the Indus Civilization: Being an Official Account of Archaeological Excavations at Mohenjo-Daro, koje je između 1922. i 1927. godine provela vlada Indije, John W. Marshall, New Delhi: Asian Educational Services, 1996, S. 109) Dolihocefalizam je značajka lubanje koja se pretežno javlja kod crnaca. (Afričko podrijetlo civilizacije, Cheikh Anta Diop, Chicago: Lawrence Hill Books, 1974, S. 261)

Na temelju kipova i stela iz Babilonije, **Sumerani su bili "tamne puti (boje čokolade), malog rasta, ali snažne građe, ovalnog lica, snažnog nosa, ravne kose, pune glave; Tipično su nalikovali Dravidima, ne samo u lubanji, već u gotovo svakom detalju.**" (A Study in Hindu Social Polity von Chandra Chakaberty, Delhi: Mittal Publications, 1987, S. 33)

Rudolph Windsor je odlučno izjavio: "**Definitivno postoji krvno srodstvo između dravidskih plemena Indije i etiopskih Sumera.**" (From Babylon to Timbaktu von Rudolph R. Windsor. Atlanta: Windsor's Golden Series, 2203, S. 17)

U drevnoj Aziji bilo je toliko mnogo crnaca da je Herbert Wendt napisao: "Sve ukazuje na to da je Azija kolijevka crne rase." („Es begann in Babel“ von Herbert Wendt. New York: Delta Dell Publishing Company, 1964, S. 368.)

Crnci iz Egipta sigurno su utjecali na Sumerane. Sjeme civilizacije u Sumeru prošlo je kroz Egipat. Albert Churchward je rekao da su Sumerani, Kaldejci i Babilonci primili svoje zakone i učenja od Egipćana. (Signs & Symbols of Primordial Man von Albert Churchward, Brooklyn: A&B Books Publishers, 1993, S. 209) Prema tome, korijene sumerskog društva možemo pratiti natrag do Afrike i crnaca.

Nedvojbeno se u to vrijeme za oružje i druge naprave koristila bronca, a možda i željezo. Bronca bi dobro poslužila za mačeve, ali ne i za alate za graviranje. Nije postojao poznati način da se bakar ili bronca dovoljno očvrstnu za to. Tek polovicom 20. st. po. Kr. otkriven je takav put. Ako su bili dovoljno dobri metalurzi da nauče kako napraviti rezbarije od bakra ili bronce, možemo im odati priznanje za to. Inače su morali koristiti kaljeni čelik, ali je izvjesno da bi tijekom 6000 godina hrđa uzela svoj danak na bilo kojem željeznom ili čeličnom uređaju. Babilonska umjetnost je u to vrijeme bila razvijenija nego u bilo kojem kasnijem razdoblju.

Kad vam ljudi govore da je postojala postupna evolucija, da je čovjek sišao s drveća, izgubio rep, počeo kao najniži oblik divljaka i postupno se probijao do civilizacije, oni ne shvaćaju o čemu govore. Oni teoretiziraju i jedini dokaz koji postoji je suprotan. Koliko god se može pratiti unatrag, visoke i briljantne civilizacije i nisko i neuko divljaštvo koegzistirali će istovremeno, kao što imamo u središnjim gradovima i okolnim predgrađima Evrope i Sjeverne Amerike; postojanje u istoj zemlji, u isto vrijeme, ne znači da smo i evoluirali od onoga što je u centrima gradova ili u Africi.

Belshazzar (Belšazar ili gr. Baltazar) je bio čovjek koji je vodio grad Babilon u vrijeme njegovog pada u ruke Medijaca i Perzijanaca. Njegov otac, Nabonid, bio je kuriozitet drevnim kraljevima. Obično su to bili vojni osvajači, ljudi kojima je bilo važno samo koliko ljudi mogu ubiti ili porobiti i koliko plijena mogu ukrasti. Umjesto toga, Nabonid je bio učenjak, osobito arheolog i antikvar. Zapravo, toliko mu je stalo do toga da je još za života svu vlast i odgovornost za upravljanje Babilonom predao svom sinu Baltazaru, koji je bio bezvrijedni, pijani rasipnik. Da ga je dao svojoj kćeri Belshatti, koja je bila briljantna, Babilon bi možda doživio drugačiju sudbinu. Pod Baltazarom je dosegla točku kvarenja gdje ju je uništila vlastita unutarnja korupcija. Nabonidu je bio hobi odlazak na mjesta drevnih gradova i kopanje kako bi se pronašli mjesta njihovih ranih hramova i drugih javnih zgrada, te pronalaženje i obnavljanje njihovih najranijih hramova u gradovima koji su još postojali. Jedan od njegovih zapisa, koji se sada nalazi u našim muzejima, kaže da je obnovio hram Sunca u Sipparu. Sippar, što znači grad knjiga, drugo je ime za grad Akad koji je osnovao Sargon I.

Rekao je da je obnovio Hram Sunca i dok je kopao kako bi otkrio temelje, otkrio je kamen temeljac koji je položio Naram Sin, "koji nitko od mojih predaka, kraljeva Babilona, nije vidio 3200 godina."

Ako uzmete dovoljno vremena za to, vjerojatno oko 550. pr. Kr., dodate još 3200, vratit ćete se do 3700. pr. Krista. Ovo datira iz vremena Naram Sina, koji je bio sin ili moguće unuk Sargona, kojeg možemo identificirati kao Kajina. Inače, upravo ovaj kamen temeljac s natpisom da ga je utemeljio Naram Sin sada se nalazi u muzeju Yale University.

Bog nije bio s Kainom; Tijekom ovih stoljeća, Sotona i Sotonina djeca i sljedbenici učinili su izvanredne stvari ako se moral ne uključi kao dio toga. Osnovali su velika i brutalna carstva; porobili su mnoge ljude; ukrali su mnogo imovine; bili su važni sve dok su postojali, sve dok njihova vlastita moralna izopačenost nije dovela do toga da se sve s treskom sruši.

Bilo je mnogo tih carstava; bila su važna kada se razmatra dobrotu ili moralnost, ne samo u smislu seksualnog morala, već i poštenja i odanosti Bogu. Ako ovo ne uključite kao uvjet za veličinu, onda su mnoga od tih sotonskih carstava imala neku vrstu veličine. Ali Bog nikada nije bio s Kajinom; Nije mu odmah izrekao smrtnu kaznu; Istjerao ga je da ne bi bio tu da se druži i oskvrnjuje druge Adamove potomke. Ali ostatak ovog nemorala i degeneracije je samo ono što možete naći među sljedbenicima i djecom, a mi mislimo na "djecu" Sotone.

Dokazi da je Kain bio Sargon mogu se sažeti na sljedeći način: činjenica je da Sargonova postignuća impliciraju i razinu mudrosti i moći bez premca u povijesti kao i dug život kako se tradicionalno pripisuje Kajinu. Izvanredna sposobnost, u kombinaciji s izopačenošću Sargonove vlade i aktivnosti, tako je u

skladu sa svime što se zna o Kajinu. Vjerojatnost da je babilonski grad Ereh ili Unuk bio Enohov (Henokov) grad koji je izgradio Kajin.

Činjenica da se grad često spominje u natpisima koji se odnose na Sargona i da se naziva "sjedištem obožavanja Anua i Ištar" (obožanstveni predstavnici Adama i Eve); te da je "na Sargonovu dvoru" prvi put uspostavljeno štovanje ovih bogova.

Datum pojave Sargona bio je otprilike 3800. pr. Kr. da je drugi slog Sargonova imena identičan s Kajin, a prvi slog znači vladar ili kralj. Dok sveti Ivan kaže da je Kain bio "od tog zloga", Sargon se naziva "kraljem-svećenikom Enlila" (đavla); (Cambridge History Vol. I, str. 408) kaže se da ga je usvojio Akki (đavao); i kaže se da svog oca naziva "Dati-Enlil" (đavao). Da je njegov dolazak opisan u legendi kao iznenađan i tajanstven kao što je Kajinov morao biti dolazak u Babiloniju. Da je Sargon, poput Kajina, vladao rasom različitom od sebe.

Ovaj Sargon se naziva "Kralj grada" (Hibbert Lectures, Sayce, str.28), dok je Kajin, prema Bibliji, sagradio grad. Taj se Sargon naziva "Utemeljitelj", "konstituirani" ili "predodređeni kralj", "Stvoritelj ustanovljenog zakona i Stvoritelj prosperiteta" ili "Vrlo mudri", što je sve moglo opisati Kaina. Ovaj Sargon je u natpisima prikazan kao Anuov (Adamov) vrtlar, voljen od Ištar (Eve) samo određeno vrijeme, kako kaže: "Kad sam bio vrtlar, Ištar me voljela", što se može odnositi na činjenicu da se Eva odrekla Kaina nakon ubojstva Abela.

Da se Sargon naziva sinom Ea (Eve) (Worship of the Dead, Garnier, str. 399) i stalno se naziva prvorodenim Ea pod imenom Merodaka, boga sunca, kaže se da je brat Tamuza (Abel) i (kao Adar) ubio Tamuza. Da se Sargonovi podanici zovu Crnoglati. Merodak, kojeg smatram mitološkim predstavnikom Kajina, navodno je vladao Igigima ili Niggili(ma), vjerojatno crncima (vidi napomenu (5) na str. 14).

Također se mora zapamtiti da teorija o Kajinovoj prisutnosti u Babiloniji nudi najbolje objašnjenje za iznenađni dolazak prekrasne civilizacije i kulture u tu zemlju, i oslobađa nas potrebe da vjerujemo da se ona postupno razvila iz inferiorne rase; čini se da je to ključ za sumerski problem, za problem podrijetla idolopoklonstva, za problem drevnih civilizacija pripisanih djeci boga Sunca; i da je to najbolje objašnjenje rimskog običaja, kojeg Sir James Frazer vidi kao „ključnu“ osnovu za „zlatnu granu“ (The Golden Bough).

Naposljetku, objašnjava, kao što ništa drugo ne može, kako je znanje o Bogu i njegovim zakonima doneseno u Babiloniju u najstarijim vremenima, i kako je to znanje bilo potisnuto ili iskrivljeno gotovo do neprepoznatljivosti. Spajajući sve ove dokaze zajedno, možemo zamisliti da je Kajin, nad-čovjek, nasljednik nadnaravnog znanja, koji je (zaključujemo) razgovarao licem u lice s božanskim glasnikom, sam u duševnoj boli otišao nepoznatoj i strašnoj rasi.

Jedna židovska priča kaže: "Kajin je dršćući boravio na zemlji, kako mu je Bog odredio, nakon što je ubio svog brata Abela." (Biblical Antiquities of Philo, str. 77, Trans. by M. R. James).

Ali dodaje se "i počeo je graditi gradove" i "utemeljio je sedam gradova", što ukazuje na to da mu je došla nova hrabrost; a babilonski natpisi pokazuju odakle dolazi. Prema njima, Sotona je bio taj koji je usvojio Sargona i dao mu moć i bogatstvo u zamjenu za njegovo štovanje i poslušnost. Možda je pisar koji je napisao: "Zli duh je vrebao u pustinji, pokazivao na stranu čovjeka koji se približio" (The Devils and Evil Spirits of Babylonia, R. Thompson, Vol. II, str. 105), mračno ukazujući na iskušenje i pad Kajina, koji je morao biti od toga "Zloga" i mora da je dobro popio iz „njegovog zlatnog pehara“ prije nego što je sagradio svetišta za Adama i Evu u svom gradu Enohu (Henoku) i time prekršio najveću Božju zapovijed.

Ne možemo li zamisliti Kaina okruženog svojim "sinovima palače", odjevenog poput Merodaka na spomenicima, kako se vozi u brončanim kolima (Sargon kaže: "U mnoštvu brončanih kola vozio sam se preko Rua) preko planina - osvajajući da osvoji - otplovio u veličanstvenoj barži iz jednog od njegovih sedam gradova u neko drugo vrijeme, dok su njegovi preadamski podanici radili na ravninama koje je on svojim radovima navodnjavanja pretvorio u vrt starog svijeta; ili istraživanje mora s flotom brodova s mnogo vesala.

Imamo još jedan trag ili niz tragova koji sugeriraju da je Sargon I. bio Kajin. To nalazimo u poganskoj vjeri koju je osnovao; Zapisi pokazuju da su najraniji oblici babilonske religije bili monoteistički. Vjerovali su u jednoga Boga, da li je to Bog kojeg poznajemo, ne znamo; ali barem su imali jednog Boga a ne mnoštvo njih. Njihova je religija sadržavala prilično osakaćenu, ali još uvijek prepoznatljivu verziju priče o stvaranju kako je dana u prvom poglavlju Postanka. Ali oko vremena Sargona razvio se politeizam; poganski bogovi.

Trojica najvažnijih bogova bili su Anu, Ea (ponekad se pojavljuje i kao Eia) i jedan čije se ime ponekad pojavljuje kao Enlil, ponekad kao Mullil. Kroz mitove ispričane o tim bogovima, možete identificirati i odrediti porijeklo svakog boga. Mitovi o njima identificirali bi Anua kao Adama, Ea (Eia) kao Evu, a Mullila ili Enlila kao Sotonu. To se može vidjeti u ovim mitovima.

Kasnije Mullil postaje Bel ili Baal, koji je bio glavni bog Babilona i zapravo je postao najvažniji od poganskih bogova, odatle na zapad do obale Sredozemnog mora.

Poganski svećenici su malo iskrivili stvari u svojim legendama, možda namjerno. U nekima od njih, Ea je prikazana kao muškarac, ali u većini ovih legendi Eia je božica, koja se na temelju ovih mitova može identificirati kao Eva. Legende o ranom obliku Eia (Ea) potpuno su iste kao kasnije legende o Ištar. Tako je Kajin ponio događaje iz svog ranog života u svom sjećanju, a zatim je odlučio od Adama, Eve i Sotone napraviti bogove.

Tubal Cain

Ime Kajin (Cain) preživjelo je u drugom važnom elementu masonerije. Tajna lozinka masonerije je "Tubal Cain" (Charles William Heckethorn 1829-1902, „Secret Societies“ S. 26). Tubal Kajin, Kajinov potomak, bio je sin Lameka, Noinog oca, koji je imao dvije žene, Adu i Zilu (Zillah). Zila je rodila Tubal Caina, on je bio kovač svih alata od bronce i željeza. Tubal Kajinova sestra bila je Namaah” (Postanak 4:22). Naamina orgija s njezinim krvnim rođakom, Hamom, rezultirala je prokletstvom Kanaana. Ona je tako zapažena kao biće koje je na svijet donijelo ljudske žrtve i kanibalizam. Tubal Kajin, unuk "Metuzalema od Lameka", potječe iz Kainove loze, otuda i njegovo ime.

Nimrodova sudbina također opstaje u mitu o Ozirisu i njegovoj sestri Izis. Oziris je također drugo ime za kanaanskog boga Baala ⁽⁶⁾ i njegovu ženu Aštartu ili Izis, koji su donijeli kanaanske rituale u Egipt, gdje su ih štovali kao božice plodnosti. Egipatska legenda kaže da je Ozirisov brat Set (ili Šem) isjekao Ozirisa na četrnaest dijelova. Izis je ponovo skupila dijelove, ali je nedostajao najvažniji dio, falus. Legenda kaže da ga je pojeo rak. Izis je napravila zamjenski falus od drveta i njime obnovila svog brata.

Naslikani reljef Ozirisa (očito kušitskog porijekla) i Izide u hramu faraona Setija I u Abidosu

⁽⁶⁾ Zbog svog podrijetla u Baalovu hramu, koji je bio posvećen muškoj i ženskoj prostituciji, masonstvo je postalo nevidljiva sila koja stoji iza pokreta za transformaciju svijeta u biseksualnu naciju. Njihov filozofski vođa, Albert Pike, to je jasno pokazao u svom standardnom djelu "Morals and Dogma" str. 849: "Obrnite slova neizgovorljivog imena i podijelite ga, nastaje biseksualno". Ovo je čisti kabalizam i upućuje nas izravno na kult Baala i Aštatre (Izis). Pike je to pojasnio na stranici 741: "Slobodno zidarstvo je potraga za svjetlom. Ova nas potraga, kao što se može vidjeti, vodi izravno natrag do Kabale. Sve istinske dogmatske religije nastale su iz Kabale i vode natrag do nje. Sve veliko u vjerskim snovima Illuminata, Jacoba Boehma, Swedenborga, Saint-Martina i drugih posuđeno je iz Kabale, njoj duguju tajne i simboli svih masonskih udruga."

Ovo je najrječitiji odnos prema podrijetlu masonerije. Izašavši iz Kabale, svoje opskurne ciljeve ostvaruje još jedna tajna organizacija Illuminata – Unutarnji krug, koji kontrolira šest milijuna svjetskih slobodnih zidara. Od svog početka, "Mysteries" su uvijek bili biseksualci, zapravo želeći ugoditi svakoj strasti u svojoj predanosti užitku, što je značilo stalnu potragu za novim i neobičnim senzacijama. Simbol opscenih rituala je delta ili trokut (velika pornografska zbirka u Kongresnoj knjižnici zove se Delta zbirka; svaka karta u katalogu na kojoj je navedena knjiga u kolekciji ima trokut u donjem lijevom kutu). Delta predstavlja trojedine krugove besmrtnosti, hebrejski Yot. Dvostruki trokut ili šesterokutni simbol judaizma predstavlja muški trokut na vrhu, koji prodire u ženski trokut ispod. Obrnuti trokut u obredu Kadosh (na hebrejskom, što znači sveto) masonerije predstavlja Lucifera kao Velikog Patrijarha i Velikog Cara. Ovaj trokut uključuje Nedjeljivo Trojstvo, koje Kadosh koristi u svojoj zakletvi slijepe poslušnosti. Delta je također simbol poglavlja slobodnog zidarstva Kraljevskog luka. Ovaj trokut predstavlja nedjeljivo slobodno zidarstvo.

Konačno, čini se jasno dokazanim da je osoba čijim je utjecajem svrgnuta kušitska moć u Egiptu bio "Set Moćni", prvi od „pastirskih kraljeva“, kasnije prozvan od strane svećenstva i poznat u grčkoj mitologiji kao "Tifon". Pod imenom Tifon ga predstavlja Maneton kao neposrednog poglavara bogova-kraljeva "Krona" i "Ozirisa", koje smo vidjeli kao „Menesa i Athothesa“ (u dva Synkellusova popisa iz 8. st., Menesa, koji je na čelu svakoga popisa, slijede Athothes i Curudea), a ovaj skup bio je identičan semitskom patrijarhu Šemu, također poznatom u mitologiji kao "Titan", koji je srušio Saturna, tj. Kronosa ili Kuša. Slijedi da su ovi kraljevi pastiri morali biti neposredni rođaci Menesa i Athothesa. Međutim, unatoč činjenici da je njihova vladavina navodno trajala 518 godina, čini se da nema zapisa o njima na spomenicima, osim bilješke u vladavini Ramzesa II., dok je prema grčkim kopijama Manetha, jedinog zapisa o njima, je kao petnaesta ili sedamnaesta dinastija, za koju se navodi da je trajala od 103 do 259 godina.

Kao daljnji dokaz da je Tifon bio Titan ili Šem, Plutarh izvještava da je Tifon, nakon što je kasnije poražen, pobjegao i stvorio Hierosolyma (Jerusalem) i Judeju, tj. Hierosalem ili Jeruzalem i Judeju. Ovo je samo mistični način da se kaže da je on bio utemeljitelj Jeruzalema i praotac Judahita, što nastoji poistovjetiti Šema s Melkizedekom, čije ime znači "pravedni kralj" i kao "svećenik Svevišnjeg Boga" bio je kralj Salema ili Jeruzalema. On je očito bio podrijetlo imena Jerusalem ili Hierosalem, G2409 "hiereus" ἱερεὺς, što znači "svećenik, onaj koji prinosi žrtvu bogu".

Jeruzalem nisu osnovali, niti mu dali ime Judejci, kršćani ili muslimani. U svojoj knjizi Jerusalem, Thomas Athanasius Idinopulos (1935.-2010.), profesor religijskih studija na Sveučilištu Miami u Ohiju, navodi: "Kanaanci su znali da postoji nešto čudno u Jeruzalemu... U njihovim očima, ovdje je bila os svijet, mjesto susreta neba i zemlje... Nigdje drugdje osim ovdje nije bio dom solarnih božanstava, Šahara (Shahara), boga izlazećeg sunca [i] Šalema (Shalema), boga zalazećeg sunca. Šalem je Jeruzalemu dao ime. Jeru-shalem (Jeru-šalem), što znači "mjesto boga Šalema"... Kada su se Izraelci pojavili u drevnoj zemlji Kanaan, pobrkali su ime Šalem sa svojom vlastitom hebrejskom riječi za mir, *šālôm* H7965. Nakon toga, Jeruzalem je pogrešno nazvan "Gradom mira". Kakvo je samo ruglo napravila povijest od njihove pogreške."

Šalim (Šalām, Šalem, Salem i Salim) je bog u kanaanskoj religiji, spominje se u natpisima pronađenim u Ugaritu (Ras Šamra) u Siriji. William Foxwell-Albright (1891.-1971.) identificirao je Šalima kao boga sumraka, a Šahar kao boga zore. U Rječniku božanstava i demona u Bibliji, Šalim je također identificiran kao božanstvo koje predstavlja Veneru ili "večernju zvijezdu", a Šahar "jutarnju zvijezdu". Ime mu je izvedeno iz trokonsonantnog semitskog korijena Š-L-M.

Šahar (ugaritski Šhr, arapski Šahar, Šahr, Shahr; aramejski Šahra, Sahr(a) i sekundarni oblik Il-Teri, Ilteri; židovsko-aramejski Sehara; novobabilonski Šeri, Šera i sekundarni oblik Ilteri, Ilteru) je, na s jedne strane, zapadnosemitsko ime akadskog božanstva mjeseca Sina, s druge strane, Šahar je personificirao jutarnju zvijezdu i zoru u ugaritskoj religiji. Sin ovog božanstva bio je Hêlêl (izgovara se Helal) je bio babilonski i kanaanski bog jutarnje zvijezde i sin Šahara, boga izlaska sunca.

U Vulgati i Bibliji kralja Jamesa (KJV), Lucifer se pojavljuje u Izaiji 14:12-14 kao prijevod grčke riječi Ἑωσφόρος (Heosphoros 'nositelj zore'), epiteta Venere. Izvornik ovog teksta na hebrejskom je (hillel ben šahar ili 'Hêlêl, sin zore').

U prijevodu Septuaginte, "Hêlêl ben Šahar" je dat kao "sjajni sin zore" i dan je kao svitanje ili jutro. Ovo je u Izaijinoj proročanskoj viziji uspoređeno sa zvijezdom koja je utjecala na mitsku sudbinu babilonskog kralja.

Zlatni babilonski kalež

„⁷ Babilon bijaše zlatna čaša u ruci GOSPODNJOJ koja opi svu zemlju. Narodi se napiše od vina njezina, zato narodi poludješe.“ (Jeremija 51:7)

Babilonski bogovi prvi su o kojima imamo monumentalne zapise. Proučavajući ih, idemo, da tako kažemo, do korijena mitologije i analiziramo sastojke zlatnog kaleža Babilonije, koji je tijekom stoljeća većinu čovječanstva zaslijepio za istinu. Nadam se da će čitatelji, u nastavku ove knjige, uočiti nevjerovatnost da su tzv. "Crnoglavi" razvili civilizaciju Babilonije i da je veliki Sargon (Šar-Gani-šarri), kako kaže profesor L.W. Kings, bio "pravi osnivač svoje dinastije"; (A History of Sumer and Akkad, str.232). "Da je Šar-Gani-šarri bio stvarni utemeljitelj njegove dinastije jasno je iz natpisa na njegovom podnožju vrata (na vratnicama) pronađenim u Nippuru, koji ne pripisuje nikakvu titulu njegovom ocu Dâti-Enlilu, što dokazuje da njegova obitelj nije ni posjedovala patezijat ili namjesništvo u Akadu pod vrhovništvom Kiša." (L.W.King)

Slijedi da instituciju najstarijih poznatih bogova također možemo pripisati Sargonu I. (naime Kajinu), a to daje vrlo razumno objašnjenje kako su nastali svjetski mitološki sustavi. Iako neki asirolozi priznaju vezu između ovih bogova i biblijskih likova, oni prve smatraju prototipom potonjih, dok ja tvrdim da je to bio Kajin ("Veliki svećenik Enlil") ⁽⁷⁾, i generacije nakon njega svećenika koji su prošli kroz čudesnu povijest Edenskog vrta; Iako, budući da je ova priča zasjenila sve u njihovom iskustvu, ona je stalno ustrajana u njihovim takozvanim religijskim spisima. Profesor King, koji je vjerovao da su babilonske mitove usvojili Hebreji, kaže:

„Izvanredna značajka mitologije su njezine zbunjujuće varijacije, njezina "kaleidoskopska izmjena bogova i božica", kako kaže profesor A.H. Sayce (1846.-1933.) opisuje ono za što vjerujem da je namjera zaslijepiti potomstvo na činjenicu da su povijesni događaji i likovi bili skriveni ispod zapanjujućeg izbora riječi u svećeničkim spisima. U tu svrhu, čini se da su se imena, spolovi i odnosi mitoloških likova mijenjali u različitim razdobljima i na različitim mjestima; Otac i sin beznažno su zbunjujuće izmiješani, kao i majka, sestra i žena. Mnoga božanstva imaju i muške i ženske oblike. Na primjer, u babilonskoj mitologiji, Anatu, žena ili supruga Anu(-a), općenito je oblik Anatu, a ona je također jedan od mnogih oblika božice zvane Ištar. (Hibbert Lectures, 1887., str.184. Sayce) Dok prvi babilonski bog Anu očito predstavlja Adama, glavni bog Hindusa je također Adam, jer jedno od njegovih imena je Adama, a njegova žena se zove Iva.“

⁽⁷⁾ Za razliku od Mihaela ("tko je kao Bog") i Gabriela ("Bog je moj heroj"), ne znamo Sotonino izvorno ime. Kršćani već dugo govore o Sotoni, Đavlu, Vragu i Luciferu, ali kada istražujemo te naslove ne nalazimo ništa u starom svijetu. U Izaiji 14, prorok je rekao: "Kako si pao s neba, Heilele [Strong's H1966 Hêlêl hay-lale'] "sine zore!" (Izaija 14:12). "Lucifer" nije Sotonino ime; Temeljna hebrejska riječ je Heilel [H1966 Hêlêl] "Dešifriranje ove riječi korištenjem sredstava drevnog Bliskog istoka je ključ koji nam treba. Drevni prevoditelji, koji nisu imali sve tekstove koje danas imamo, došli su do ove riječi "Heilel", hapax legomenon (riječ koja se jednom pojavljuje u svetom pismu), i morali su pogađati; preveli su ga na grčki kao eos-forus. Sada se možemo vratiti na rane mezopotamske tekstove napisane na sumerskom i akadskom jeziku i baviti se komparativnom lingvistikom.

Eos znači "zora", a Phorus znači "nositelj". Eosfor dakle znači zora (slično kao što Kristofor znači Kristonosac). Na latinskom, Eos (zora) je postao Lux, a Phorus je postao Pheros, dakle "Lucifer", što je bio dobar pokušaj.

Dr. Bill Gallagher, napisao je esej: O identitetu "Hêlêl Ben Šhara" iz Izaije 14. On primjećuje kako se biblijski hebrejski korijen HLL može izravno povezati s drevnim bogom Enlilom: "Moglo bi se razumno očekivati da je hll zapadnosemitski oblik Illil. Kao što sugeriraju ploče iz Ebla, Illil je došao u zapadnosemitski izravno iz sumerskog."

Drugim riječima, **Heilel** je fonetski ekvivalent sumerskom **Enlil**... i akadskom **Illil** (ili **Ellil**). Kada usporedimo Izaiju 14 s opisima u mezopotamskim tekstovima, vidimo da postoji izravna veza. "Ime Enlil se stoga može prevesti kao 'Gospodar vjetra', što je nevjerovatno slično Pavlovom nazivanju Sotone "knezom vlasti u zraku" (Efežanima 2:2). U Otkrivenju 12,3 Ivan vidi zmaja s deset rogova. Enlil je redovito prikazivan kako nosi krunu ili kacigu s deset rogova, kao što je prikazano na ilustraciji (ispod). Otkrivenje je točno povuklo zavjesu na Sotonin tajni identitet: Sotona = Enlil.

Jedan autor ističe da je Noa u indijskoj mitologiji predstavljen bogom Menuom, čiji su sinovi, najprije nazvani Sama, Chama i Pra Japeti, a kasnije Brahma, Shiva i Chrisna, nepogrešivo predstavnici Šema, Hama i Jafeta, jer, kao on kaže:

"Opisani su kao djeca onoga koji je bio držan u arci sa sedam drugova." (Origin of Pagan Idolatry, Vol 2, str. 102. Faber). Stoga nas mnogi pisci potiču da gledamo dalje od mitoloških likova kao deificiranih oblika prvih muškaraca i žena, iako ovo gledište nije popularno među modernim znanstvenicima. Profesor L.W. King, koji je vjerovao da su babilonski mitovi naslijeđeni od Hebreja, kaže: "Povezanost krilatih čuvara sa svetim drvetom u babilonskoj umjetnosti ukazuje barem na kerubine i drvo života."

Prema nekim izvještajima (od Enoha), Bog ih je uništio dok je arkandeo Mihael zatočio pale anđele, "Red promatrača", u ponor zemlje. Nažalost po čovječanstvo, to nije bio kraj stvari. Sotona je sada uspostavio demonsku prisutnost na zemlji kroz svoju djecu, Nefile, a također i kroz Kajina. Njegova će pobuna protiv Boga završiti kontinuiranom patnjom i nevoljama na zemlji u narednim stoljećima. Od ove pobune, povijest čovječanstva bila je povijest borbe između Božjeg naroda i kulta Sotone. S tim razumijevanjem sada je moguće pratiti povijesne događaje koje trenutni arhivi otkrivaju o ova dva protivnika.

Enlil, Ellil, Illil ili Hêlêl, Heilel = Sotona

Ovo nalazimo u poganskoj religiji koju je Kajin osnovao, da zapisi pokazuju da su najraniji oblici babilonske religije bili monoteistički. Vjerovali su u jednoga Boga, da li je to Bog kojeg poznajemo, ne znamo; ali barem su imali jednog Boga a ne mnoštvo njih. Njihova je religija sadržavala prilično osakaćenu, ali još uvijek prepoznatljivu verziju priče o stvaranju kako je dana u prvom poglavlju Postanka. Prirodno je da on postane bog zaštitnik Babilona među poganima. Babilonski bog zaštitnik, čije se ime obično pojavljuje u vašoj verziji Biblije kao Merodak, iako bi Marduk bio točniji prijevod. On se u njihovim legendama naziva prvorodencem Ea (Eia)⁽⁸⁾. Druge legende kažu da je on bio najstariji sin Ištar (Eva) i Anu (Adam). Kajin poljodjelac je bio Evin prvorodenac, Merodak je bog poljoprivrede, a Kajin je bio prikazivan kao ratar, dok je Abel bio prvenstveno prikazivan kao pastir.

⁽⁸⁾ U nekima od njih, Ea je prikazan kao muškarac, ali većina ovih legendi ima kao božicu Ea, koja se može identificirati kao Eva na temelju ovih mitova. Legende o ranom obliku Ea potpuno su iste kao i kasnije legende o Ištar.

Legende kažu da je Merodak uveo red u kaos tako što je odvojio zemlju od vode i osnovao domove za ljude. Kažemo da su Sargon ili Kajin vladali ovom nižom močvarom i upravljali izgradnjom nasipa i odvodnih kanala koji su odvajali vodu od kopna, dovoljno da mogu graditi trajnije gradove.

1. Ivanova 3:12 priznaje da je Kajin bio sin Zloga. Stih 12 bilježi da bismo trebali voljeti one koji su nam braća, a ne biti djeca Sotone i ne poput Kajina.

Verzija kralja Jamesa (KJV) ali i drugi nacionalni prijevodi ne koristi riječ "sin" jer su se prevoditelji morali uskladiti s prihvaćenom doktrinom; Ovo je ono što kaže (u stihu 12): ¹² "Not as Cain, [who] was of that wicked one, and slew his brother." ili prevedeno: "Ne kao Kajin, koji bijaše od Zloga ..."

Ako pogledamo treće poglavlje Evanđelja po Luki, vidjet ćemo da ono sadrži Kristovo rodoslovlje. Počinje s Kristom i radi unatrag do Adama. Kao što znamo, riječi u kurzivu su riječi koje su dodali prevoditelji, a koje nisu napisane na izvornim jezicima i rukopisima jer su implicirane ili shvaćene na tim jezicima. Engleski to ne podrazumijeva, i stoga, kako bi engleski idiom uskladili s idiomom grčkog ili hebrejskog, prevoditelji su dodali engleske riječi koje su bile razumljive u ranijim jezicima, a one se ovdje pojavljuju u *kurzivu*.

Ako usporedite verziju Biblije kralja Jamesa (KJV), i potražite u Luki 3 Kristovo rodoslovlje, koje počinje stihom 23: "I sam Isus bijaše oko trideset godina, i bijaše (kao što se pretpostavljalo) *sin* Josipov, koji je bio *sin* Helihev, koji je bio *sin* Matatov, koji je bio *sin* Levihev, to je bio *sin* Melhijev," i tako dalje, stih po stih. Imajte na umu da su riječi "*sin*", koje počinju sa "*sin* Helihev," napisane kurzivom, što znači da nisu napisane na grčkom. U to vrijeme nisu postojala dva odvojena grčka jezika. Nije postojao jedan jezik za pisanje Evanđelja po Luki i drugi jezik za pisanje prve Ivanove poslanice. Kao što znate, različiti jezici imaju različite idiome. U mnogim jezicima riječ može imati značenje koje se može izraziti samo rečenicom od nekoliko riječi.

Ove riječi u *kurzivu* su riječi koje su prevoditelji *dodali* jer su smatrali potrebnim dati prijevodu isto značenje koje su hebrejski ili grčki imali bez ovih dodanih riječi.

Drugim riječima, kada ste rekli "Kajin, koji bijaše od Zloga", u grčkom idiomu to je značilo "Kajin je bio 'sin' od Zloga." Čuli smo da su ljudi pokušali zaniijekati ovu figuru govora u 1. Ivanovoj 3:12 u odnosu na Kajina, govoreći da to jednostavno znači da je Kajin moralno loš, poput Zloga, i ne spominje se u odnosu otac-sin.

Ako je ovo pravi prijevod grčkog i odnosi se samo na moral, primijenimo ga na Luku i vidimo je li točan. Ne vjerujemo da je između pisanja Evanđelja po Luki i prve Ivanove poslanice razvijen potpuno novi i drugačiji grčki jezik. Ima li smisla reći da je Josip, koji nije bio bolji moralno od Helija, bio jednako loš kao Matat? Naravno da ne. U prvoj Ivanovoj poslanici to je isti grčki jezik i kaže se "Kajin, koji bijaše od Zloga". Ako odvojite vrijeme da to pogledate u Weymouthovom modernom engleskom prijevodu, vidjet ćete da je on to ispravno preveo: ¹² "Ne smijemo sličiti Kajinu, **koji je bio dijete Zloga i ubio je vlastitog brata. A zašto ga je ubio? Zato što su njegovi vlastiti postupci bili zli, a postupci njegova brata pravedni.**"

Nadalje, ako pogledate peto poglavlje Postanka, koje sadrži Adamove potomke, vidjet ćete da Kajin nigdje nije naveden među njima! **Ne možete pronaći nijedno mjesto u Bibliji gdje piše da je Adam rodio Kajina jer on nije bio otac.** Prvi put kada je Adam začeo dijete je u 5. poglavlju Postanka, stih 3: "Adam je živio stotinu i trideset godina i rodi sina na svoju sliku, na svoju sliku; i nadjenu mu ime Set."

Ljudi vole spominjati prvi stih četvrtog poglavlja Postanka i pokušavaju mu dati nešto smisljeno što ne on kaže: "I Adam pozna Evu, ženu svoju; i ona zatrudnje i rodi Kajina." Biblija bilježi stvari koje su se dogodile, ali niti jednom ne kaže da je u seksualnom odnosu bilo prokletstvo. Istina je da su Adam i Eva imali spolni odnos; vrlo je točno da je Eva rodila Kajina; ali nije istina da je Kajin bio Adamov sin, i Biblija nigdje ne kaže da je Kajin bio Adamov sin, niti da je Abel bio Adamov sin.

Jedan od drevnih akadskih natpisa o Sargonu kaže: "Božanski Sargon, slavni kralj, sin Bela Pravednog, kralj Akada i djece od Bela". Bel ili Ba'al je očito bio kasniji oblik obožavanog Sotone, poznat u najranijim oblicima kao Mullil ili Enlil. Ovdje shvaćaju da je Sargon bio njegov sin, za kojeg znamo da je Sotona. Druge legende o Sargonovom podrijetlu govore da ga je Akki usvojio i odgojio kao vrtlara. Osnovni korijen riječi *ukki*, *akki* ⁽⁹⁾ nalazi se u hebrejskoj riječi H5060 *nâga*; Naka, egipatska riječ za zmiju; Naga, hinduistička riječ za zmiju, točnije boga zmije; Ahhi, zmijski vođeni bog; Ahriman "destruktivni/zao duh" perzijski đavo, izvor svega zla.

Kajin je bio „zemljoradnik“; Sargon je odgojen kao vrtlar. Jedan od Sargonovih vlastitih natpisa, koji se danas nalazi u našim muzejima, kaže: "Kad sam bio vrtlar, Ištar me voljela." Da, još uvijek je bio u blizini Edenskog vrta; ne u „vrtu“, nego u istom dijelu svijeta gdje su otišli Adam i Eva. Prema tome, Kajina iz Biblije možemo identificirati kao stvarnu povijesnu osobu čiji se zapisi o njegovom vlastitom kraljevstvu danas čuvaju u našim muzejima.

Kako bismo dodatno uvjerali skeptike, Sargonovi vlastiti zapisi pokazuju da je otišao do Velikog mora najmanje tri puta; i makar ga jednom prešao. Što je bilo "Veliko more"? Postoje dokazi da je to bio Atlantik, jer u srednjoj i južnoj Americi postoje legende u njihovoj mitologiji koje se ne mogu objasniti ni po čemu osim da ih je tamo donio netko tko je poznao ranu mitologiju iz vremena Sargona. S druge strane, u babilonskoj religiji nalazimo upotrebu određenih riječi i izraza Maja.

Priča o štovanju Kajina pojavljuje se među Majama s Yucatana i Quichijima iz Gvatemale. Maje kažu da je njihovo kraljevstvo osnovao kralj Kan, a "Kan" znači na njihovom majanskom jeziku "zmija"; promjena od Ka(j)in do Kan, iz jednog jezika u drugi, vrlo je neznatna (zapazite što danas radimo u našim modernim jezicima; ime na engleskom koje zovemo William je na francuskom Guillaume; na njemačkom je Wilhelm; na talijanskom to je Guglielmo).

Sada prelazimo s jednog jezika na drugi koristeći istu riječ više nego prije. Bila je to sedmeročlana obitelj; otac, majka i petero djece. Njihovog zmijskog kralja, njegovu ženu i djecu simbolizirala je zmija sa sedam glava. Usput, isti amblem zmije sa sedam glava danas se poštuje u Indiji, Indokini i Siamu, ili Tajlandu, kako se danas zove.

Ta osoba koja je došla i donijela im ovaj oblik obožavanja je u njihovim legendama obožavana kao Quetzalcoatl, Pernata zmija, zmija s perjem umjesto ljuski. Njihove legende govore da su s Istoka došli bijeli ljudi na brodovima s bijelim krilima (jedrima) koji su poučavali te Maje o njihovoj civilizaciji i na kraju otplovili natrag na Istok na tim brodovima s bijelim krilima govoreći: "Jednog dana ćemo se vratiti."

Od tada su ti ljudi obožavali Quetzalcoatla, Pernatu zmiju, kao svog boga, bijelog čovjeka koji ih je naučio njihovoj civilizaciji. Vrlo zanimljiv dio novije povijesti je da je Korteza (Cortez), kada se iskrcao na obalu Meksika, primljen s relativno malo neprijateljstva. S istoka su došli bijeli ljudi u brodovima s bijelim jedrima. Dočekan je s radošću i prijateljstvom; Bilo mu je praktički lako marširati do glavnog grada Montezume, Mexico Cityja, gdje su ga primili s poštovanjem i prijateljstvom. U glavama ljudi, ovo je bio obećani povratak Quetzalcoatla. Znamo, naravno, da Cortez nije bio ništa drugo nego lopov i ubojica koji je tamo tražio plijen. Očito su španjolski zatvori bili ispražnjeni od najgorih koljača koji su ga opskrbili vojnicima, željnim ukrasti što im se da. Naravno, pratilo ih je nekoliko španjolskih katoličkih svećenika kako bi dobili svoj dio za majku crkvu.

⁽⁹⁾ Tako nalazimo TUKKIL (t-ukki-l), subil, kin u staroakadskom kao i u babilonskom, za razliku od TAKKIL (t-akki-l), sebil, kajjin u asirskom.

U njihovom izvješću izvješćuju da su na jedan od poganskih blagdana ti svećenici zalutali u jedan od tih poganskih hramova u Mexico Cityju i promatrali poganske svećenike kako vode "katoličku misu" koja je bila savršena u svakom detalju osim što se nije govorilo na latinskom. Stoga su katolički svećenici bijesni izletjeli i rekli: "Ovi nam se pogani rugaju!" I potaknuli su vojnike na opći pokolj stanovništva i obećali im unaprijed oprost za sva ubojstva, silovanja i druge zločine koje bi mogli počinili. Ono što ti katolici nisu znali je činjenica da su svoje ceremonije crpili iz istog drevnog izvora kao i oni Maja.

Inke u Peruu vjerojatno su bile kolonije Maja, jer jezik Perua, koji je bio *quichua*, pokazuje njihovo podrijetlo od Quichija iz Guatemale, koji su bili ogranak nacije Maya. Drugi događaji pokazuju kako se ova kultura prenosila naprijed-natrag. U većem dijelu Srednje Amerike sušna sezona dolazi u proljeće nakon zimskih kiša, zatim pada ljetna kiša. Početkom svibnja, u ponoć, Južni križ stoji točno okomito iznad južnog horizonta, točno u meridijanu, a nedugo zatim tamo počinje sljedeća kišna sezona. Mještani to prepoznaju kao znak da će uskoro kiša. Križ je bio vrlo drevni simbol među svim narodima.

Oblik u kojem ga danas imamo u kršćanstvu, s prečkom koja ide ispod vrha okomitog stupa, mnogo je kasniji oblik. Raniji oblik križa bio je Tau križ (također Tav), u kojem je poprečna greda jednostavno počivala na okomitoj gredi. Ovaj se križ može pronaći u egipatskim zapisima koliko ih se može pronaći u Egiptu. Samo ime Tau potječe od Maya, T-a-u doslovno znači "ovdje mjesec vode". Drugim riječima, kada je ovo zvijezde Južnog križa bilo točno okomito iznad južnog horizonta izravno na meridijanu, označavalo je početak mjeseca vode; mjesec u kojem će početi kiše. Mjesec svibanj je dobio ime po Maji, božici, dobroj dami, majci bogova. Ako pogledamo katoličku vjeru, nalazimo blagdan klanjanja Svetom križu 3. svibnja, na početku Vodenog mjeseca. Drugim riječima, ravno iz babilonskog i mjažanskog poganstva, koje pak pratimo unatrag do njegovog podrijetla, na početku, do Kajina ili Sargona.

Blagdan rođenja sv. Ivana Krstitelja je 24. lipnja; u staroj Kaldeji ovo je bio prvi dan mjeseca Tamuza, nazvanog po njihovom poganskom bogu Tamuzu, koji je bio isti kao Nimrod ili Bahuš, bog poganskog pijanog razvrata; veliki poganski dan. Za stare, dan nije počinjao u ponoć, kao kod nas, nego zalaskom sunca. Ovako katolici slave rođenje svetog Ivana počevši od Ivanja, u noći 23. lipnja. Odakle im to? Na hebrejskom H3110 *Johanan*, grčki G2491 *iōannēs* ime koje smo slavenizirali kao Ivan; Jedno od imena dano Bacchusu bilo je i Oannes. Stavite "J" ispred Oannesa i imate Joannesa. Kako su slični!

Pagani su vjerovali da je Bacchus izašao iz mora kao Oannes kada se reinkarnirao, vjerojatno ga opet poistovjećujući sa svojim ribljim bogom Dagonom. Bacchus je bio isto što i Tammuz, koji je također imao ime Oannes. Početak mjeseca Tamusa ili Oannesa bio je 24. lipnja.

Dok ste čitali Joninu knjigu, jeste li se ikada zapitali kako je Jona otišao među te pogane i kako su mu povjerovali kad je hebrejskim prorocima bilo tako teško uvjeriti bilo koga od svojih ljudi? Bog mu je rekao da ode u Ninivu i kaže ljudima da će uništiti njih i njihov grad ako se brzo ne poprave. Jona, kao dobar domoljubni Hebrej, nedvojbeno je u sebi rekao: "Neću učiniti ništa: ja znam što nam ovi ljudi rade u svojim ratovima, neću ih spasiti, neka se ubiju", pa je pobjegao, a ostalo znate.

Došla je oluja i Jona je bačen u more, pokupila ga je "velika riba" i vratila na obalu. Prilično izvanredna stvar, vijest je to koju treba brzo prenijeti u grad Ninivu, grad koji je među ostalim bogovima štovao i ribljeg boga Dagona, dolazi Jona izbačen ravno iz ribljih usta! Za stanovnike Ninive to je bio dokaz autentičnosti i bili su voljni poslušati ga. Nijedan hebrejski prorok nikada nije uspio provesti takovu iznenadnu reformu u svrhu poboljšanja u nekom hebrejskom gradu, a Jona je postigao te brze rezultate tamo u Ninivi samo zato što su ninivljani pobrkali tko je i odakle je došao!

Cain, Kain, Kajin, Sargon I. od Akada, Merodak, Marduk

(Ulomci iz: Bertrand Comparet, dr. Papke, Mrs. Sydney Bristow, M. Jastrow, Colonel J. Garnier)

Mardah, Marduk, Bel Merodak

Babilonski glavni bog = Mardah, Marduk, Bel Merodak je također bio poznat kao Bel ("Gospodar") ili Bel-Marduk u regiji Mezopotamije. Hebrejski m(a)rodah bio je gradski bog Babilona i kasnije glavni bog babilonskog panteona. Podrijetlo: u Hamurabijevom zakoniku poznat kao sin Ea = Eve. Njegovi atributi su: Mardukov zmaj Mušhušu, često nazivan Mardukova životinja; Asirolog Joseph Halévy (1827.-1917.) predložio je da se ime Mar(u)duk smatra semitskim mar-utuld, "gospodar demonu".

Razdoblje do potopa	Generacija	Loza Adama (i Eve)	Životni vijek	Linija Sotone (i Eve)	Životni vijek
1656 godina	prva	Adam	930	Kain	-
	druga	Set	912		
	treća	Enoš	905	Enoh	-
	četvrta	Kenan (Cainan)	910	Irak	-
	peta	Ma-hal'alel	895	Mehujael	-
	šesta	Jared	962	Methushael	-
	sedma	Enoh	365 +++	Lemeh	-
	osma	Methu'selah	969	Jabal, Jubal, Tubal-Cain, Naamah	-
	deveta	Lameh	777		
	deseta	Noa	950		
	jedanaesta	Šem (Jafet, Ham)	600		

Profesor Sayce je izjavio da je astroteologija nastala na dvoru Sargona I. u kojoj su nebasa itd. bila podijeljena između Anua, Ea i Bela, što ja vidim kao predstavljanje Adama, Eve i đavla. Kasnije je dokazano da imena Nina i Ea predstavljaju Evu (ili Ištar).

U četvrtoj ploči stvaranja, zapravo se spominje trijada "Anu-Bel-Ea", a u petoj ploči naznačena je druga, "Sin-Šamaš-Ištar". U ovim trijadama Anu predstavlja nebo, Bel ili Enlil područje ispod neba uključujući i zemlju, Ea podzemni svijet, Sin mjesec, Šamaš sunce i Ištar zvijezdu Veneru.

Kada je svemir konačno konstituiran, postojalo je nekoliko drugih velikih bogova, npr. Nuska božanski vezir Enlila, Ninurta bog rata (identificiran i sa biblijskim Nimrodom), Nergal bog podzemnog svijeta Kurnugia, Nabu bog noćnog sunca podzemlja, Marduk od Babilona, veliki nacionalni bog Babilonije i Assur veliki nacionalni bog Asirije.

Naravno, Kajina se može smatrati njihovim izumiteljem (bogova i božica); jer, kao što tvrdi profesor Kittel, ideja o lažnim božanstvima mogla je pasti na pamet samo nekome tko je posjedovao znanje o Bogu. A budući da, kao što ću kasnije pokazati, najstariji bogovi Anu i Ištar predstavljaju Adama i Evu, činjenica da su prvi put štovani u Erehu ili Unuku (grad koji je vjerojatno izgradio Kajin) upućuje na ovaj zaključak. "Postoje neki razlozi za vjerovanje da je najstarije sjedište i vjerojatno izvorno sjedište Anu kulta bilo u Erehu, jer je to mjesto gdje je kult Ištar... uzeo svoj uspon." (Ency. Brit., Hrsg. XI S.113)

Bel, "Gospodar podzemlja," naizmjenično se naziva Mullil i Enlil u natpisima, a Sargonova odanost đavlu pod tim posljednjim imenom zabilježena je u natpis na jednoj votivnoj vazi izrađenoj od nečega što je kalcitni stalagmit ukazuje na sljedeći način:

"Bogu Enlilu, kralju svih zemalja, kralju Sargina, kralju Ereha, kralju svijeta, princu Boga, moćnom čovjeku, poslušnom sinu boga Ea... velikom vladaru ili Patesi božanskog Kralja svih zemalja, koji se pokorno pokorava bogu Enlilu... nakon što je postao jedini poglavar Ereha i pozvao Ninu, nadaleko poznatu damu Ereha; uz moćnu pomoć svog boga on je na dan, na kojem je bog Enlil dodijelio kralju Sarginu kraljevstva na zemlji, dodijeljena njemu unutar vidokruga svijeta, s vojskama zemalja od istoka

do zapada koje su bile poslušne, svaka zemlja dodana osvajanjem ... Učinio je visoko mjesto Ereha svetištem Ea?" (Conder, The Worship of the Dead, str. 219)

Dokazi su kasnije dani da imena Nina i Ea oba predstavljaju Evu (ili Ishtar). Colonel Conder daje još jedan natpis, koji je navodno od Sargona:

"Kralj Sargina, kralj Ereha, koji je srušio svijet... sagradio je na današnji dan hram bogu Enlilu, kralju svih zemalja, da obožava Enlila, kralja svih zemalja, cijeli njegov život ... Neka oko svijeta od sada vidi omiljeno mjesto, prosperitet koji traje mnogo godina." (str.218)

Osim ako ove riječi nisu namijenjene kao odavanje počasti "knezu ovoga svijeta" posredstvom kralja Kajina, teško je zamisliti njihovo značenje. Navedeni su daljnji razlozi za vjerovanje da je Kajin bio ljudski autor idolopoklonstva, ali je njegov poticatelj morao biti "knez tame".

Nije ni čudo da su se drevna vremena stalno prizivala u natpisima koji su sadržavali prikrivene aluzije na Adama i Evu, Adamov pad, Evino žalovanje za Abelom i njezin gnjev protiv Kajina, Kajinov dolazak u Babiloniju i njegov savez s đavlom. Ove su iluzije zaogrnutе oblikom mitologije, koja je nastala u Kajinovoj travestiji istine prenošenjem Stvoriteljevih božanskih atributa na tri lažna boga, koje je nazvao Anu i Ea, po svojim roditeljima, i Bel, po đavlu. Priča o Kajinu, koji je bio babilonski kralj Sargon, najrazumnije je objašnjenje za ovaj drevni običaj u kojem se odavala počast ubojicama, koji su se predstavljali kao kraljevi i svećenici. Monoteistički natpisi koji će se kasnije izraditi dokazuju da je znanje o Jednom Bogu bilo postignuto.

Ako je Kajin bio Sargon, izjava apostola Ivana da je bio "od ovog zloga" nalazi zapanjujuću potporu u babilonskim natpisima, koji Sargona nazivaju sinom đavla, kao što su sljedeći:

"Božanski Sargani, slavni kralj, sin Bela Pravednog, kralj Agade i sin Bela." (Prva Biblija, Colonel Conder, str. 220)

Zanimljiva paralela sa šestom pločom semitsko-babilonske Stvaranja. Nakon otvaranja ove ploče, Marduk, kao odgovor na "riječ bogova", biva potaknut srcem da razvije lukav plan, koji priopćava Ei (njegova majka Eva), naime (ponovno) stvaranje čovjeka od njegovog vlastite božanske krvi i od kostiju (sjemeni) koje će oblikovati. A razlog za njegovu sugestiju je upravo ono što je, kao što smo vidjeli, navelo sumersko božanstvo da stvori ili održi čovječanstvo. Jer Marduk ⁽¹⁰⁾ nastavlja: "Stvorit ću čovjeka koji nastanjuje [... nedostaje tekst ...] da se služba bogova može uspostaviti i njihova svetišta (tih bogova) mogu biti izgrađena."

⁽¹⁰⁾ *Dinastija Isin (blizu Nippura) u mitu o stvaranju Enūma eliš. Ovo opisuje kako su drugi bogovi (Iggigi) izabrali Marduka za svog poglavara. Kad je Hamurabi uspio iskoristiti nesuglasice u drugim gradovima-državama i prisiliti ih pod vlast Babilona, proglasio je babilonskog gradskog boga vrhovnim bogom panteona. U skladu s tim, Marduk je već bio spominjan kao sin Ea u Hamurabijevom zakoniku. Marduk je doživio svoj uspon kao vrhovni bog izvan granica grada od 2. dinastije Isina u mitu o stvaranju Enūma eliš. Ovo opisuje kako su Marduka izabrali drugi bogovi za svog vođu. Marduk je tako preuzeo funkciju mnoštva bogova, što se odrazilo na 50 imena Marduka. Marduk je preuzeo funkciju dotadašnje trijade bogova An, Enlil i Enki ili kvarteta An, Enlil, Enki i Ninmach, što je bilo posljedica stalnog rasta utjecaja Babilona. Marduk je došao oko 3500. pr. Krista na zemlju. Vjerojatno je povezan s bogovima Kabale. Svi njegovi mitovi vrte se oko njegove borbe protiv Tiamat. Ovo bi mogla biti tajna zašto su bogovi uopće došli na zemlju.*

Tiamat (akadski tiām(a)tu(m)/tām(a)tu(m), također tiāmtu, tām̄tu ili tām̄atu) je božica u babilonskoj religiji. Ona utjelovljuje slanu vodu i pandan je svom suprugu Abzuu, slatkoj vodi.

Tiamatin muž je Abzu, a njezina djeca su Lahmu, Laḥamu i Kingu. Prema Thorkildu Jacobsenu, naziv Tiamat je izveden iz akadskog ti'antum (status absolutum), kasnije tām̄tum, "more". Između ostalog postoji i odnos prema hebrejskom tēhōm.

U Enūma elišu se svojom bukom i aktivnošću bude mladi bogovi Tiamat i Abzu, a Abzu želi uništiti remetioce mira, na Tiamatino negodovanje. Nakon što Abzua ubije bog Ea/Enki, Tiamat se zaklinje na osvetu i udružuje se sa svojim sinom Kinguom, kojemu daje veliku moć. Želi se boriti protiv djece svoje djece zajedno s vojskom čudovišta, ali oni pošalju Marduka, sina Eaa, da je dočeka. On ubija Kingua i također pobjeđuje Tiamat u pojedinačnoj borbi, razdvaja je i formira nebo i zemlju od polovica.

Krilati čuvari sa svetim stablom, Drvetom života

Hebrejska i babilonska povijest (kako vjeruje profesor Kittel) neovisne su verzije istog originala, a u raspravi o sličnostima između hebrejskih i biblijskih spisa on kaže: „Sada dolazimo do pitanja u koje vrijeme i na koji način su se Hebreji upoznali s babilonskim idejama?“ (Legends of Babylonia, str. 136-141.) Na ovo pitanje prof. King predlaže četiri alternativna odgovora, ali ne dolazi ni do jednog zaključka.

Čini se da mu nije palo na pamet da su hebrejska i babilonska priča (kao što profesor Kittel vjeruje) neovisne verzije istog izvornika, iako se u svakom pogledu čini da je to razumno rješenje problema. Vjerojatno pod utjecajem mišljenja poput profesora Kinga, neki su teolozi napustili svoje vjerovanje u čudesnu prirodu priča iz Postanka i smatraju ih nadahnutima babilonskim mitovima. Oni pripisuju autorstvo knjige Postanka nepoznatom izraelskom pismoznancu, a etičko učenje te knjige pripisuju utjecaju koji su na autora izvršili kasniji proroci (oko 700. pr. Kr.). (The Doctrine of the Infallible Book str. 14. Canon Gore). Ali teško je zamisliti da je tako duhovno nastrojen pisac (pod takvim utjecajem) mogao izmisliti izmišljenu priču o podrijetlu svoje rase usvojivši dva babilonska boga kao svoje prve roditelje, ili da je svoju ideju Drveta života preuzeo iz takvih crteža kao što su prikazani gore spomenuti?

Bavljenje imenima je početak učenja (Sokrat)

Asirolazi vjeruju da se književni preporod dogodio u Babiloniji oko 2000. godine pr. Krista, kada su sve drevne tradicije te zemlje prikupljene i zapisane; i ako se Kajin, kao što to izgleda neke činjenice dokazuju, nastanio u Babiloniji 1800 godina prije tog datuma, te se predaje prepune referenci na biblijske likove i događaje, lako mogu objasniti. Te babilonske predaje nisu ništa manje nego iskvarena verzija drevne povijesti zapisana u prvim poglavljima Biblije. Većina primjera koje se ovdje citiraju potječu iz prijevoda profesora Saycea. Oni čine dosadno i zamorno štivo zbog svojih proturječnosti i apsurdna, ali za našu svrhu naravno da ih je potrebno ispitati.

Profesor nam kaže da su prvi babilonski bogovi bili trio, "vrhovni bogovi Anu, Mullil i Ea", a postojao je i četvrti bog po imenu Tammuz. Čini se da Asirolazi na ova četiri boga gledaju kao na modele iz kojih su izvučeni Adam, Eva, đavo (Mullil gospodar Hada, Mullil = Enlil, na sumerskom Eme-sal jeziku rezerviranog za religiozne himne) i Abel, ali ja tvrdim da su, naprotiv, oni bili deificirani predstavnici ovih biblijskih likova i da je Kajin bio taj koji je deificirao njihova sjećanja dajući im neka od svojstava Boga. Ova tvrdnja nalazi potporu u izvanrednoj činjenici da sam Kajin nije imao mjesta u ovoj najstarijoj skupini bogova. (Kao što ćemo vidjeti, Sargon je deificiran u kasnijim vremenima). Da nije bio njegov izumitelj, sigurno bi bio uključen, prikladan suputnik đavlu Belu.

Drugi autor kaže:

Mullil je bio izvorni *Bel* babilonske mitologije i gospodar površine zemlje i ljudskih poslova." (Chaldean Genesis, G. Smith str. 58). Identificirajući Mullila sa *Sotonom*, očito je da su *Anu* i *Ea* (ili Ištar) morali predstavljati *Adama* i *Evu*. Đavla je naš Gospodin tri puta opisao kao kneza ovoga svijeta; Ivan 22:31; 14:30; 16:11).

Profesor Sayce kaže:

"Grad Ereh je bio sjedište bogova Anu i Ištar, koje su kasnije usvojili Hebreji," a budući da ih sigurno nisu usvojili kao bogove, to mora značiti da ih Kajin vidi kao prototipove Adama i Eve. Zapanjujuće je da, ako je Anu doista bio model iz kojeg je Adam potekao, morao je od strane navodnog autora Postanka biti uklonjen s najvišeg položaja i sveden na status ljudi, a Ištar je morala biti umanjena sa svog položaja "kraljice neba" na položaj obične žene. Zajedno s bogom Tamuzom oni bi bili jedina iznimka od inače nepromjenjivog pravila mitološkog sustava.

Asirolazi sugeriraju da je biblijski "Edenski vrt" dobio ime po mjestu u Babiloniji, ali ja sugeriram da je babilonski Eden ili Eridu (kako se ponekad naziva) vjerojatnije preuzeo svoje ime od izvornog vrta za koji je Kajin znao u svom mladosti, te da je to ime u "zemlju Nod" donio on. Čini se da profesor Sayce poistovjećuje drugog boga velike trijade sa Sotonom, pišući: "U ovim citatima nazvao sam boga njegovim starim akademskim imenom, Mul-lil. Njegovi primitivni atributi, međutim, i dalje su ga držali. On je još uvijek bio bog donjeg svijeta, čiji su glasnici bili bolesti i noćne more i demoni noći, i od koga su dolazile pošasti i nevolje koje su tlačile čovječanstvo." (Hibbert- Lectures, str. 147).

George Smith piše o bogu Anu:

"Na vrhu babilonske mitologije nalazi se božanstvo koje se ponekad poistovjećivalo s nebom, ponekad se smatralo vladarom i bogom neba. Ovo se božanstvo zove Anu, njegov znak je jednostavna zvijezda, simbol božanstva, a u drugim slučajevima malteški križ. Anu predstavlja apstraktno božanstvo i pojavljuje se kao iskonski princip, možda kao iskonski princip prirode." (Chaldean Genesis, str. 54).

Anu se u natpisu naziva "kraljem anđela i duhova, gospodarom grada Ereha ", u drugom "Anu je poglavnik, otac bogova.", hram Ereha (Enoha) nazivan je "Anuova kuća" i "kuća neba". Anu se također naziva "gospodar starog grada", što znači Ereh (također zvan Unuk).

Veličanje Anua nije ostavilo mjesta za vrhovno biće u babilonskoj mitologiji, iako je, kao što ćemo vidjeti, postojanje Boga bilo poznato u Babiloniji od najranijih povijesnih vremena. Anu(-ovi) jedini suparnici u mitologiji bili su Bel, na kojeg se ponekad prenose njegove titule, kao i njegova supruga, i Marduk, koji je naslijedio Belove, a također i Anuove titule u kasnijoj babilonskoj mitologiji. Anu se redovito opisuje kao bog neba, Bel kao zemlja, a Ea ili Enki vode. U babilonskoj priči o stvaranju svijeta nalazimo retke:

"Uzdigli su Ištar i kralja Anua na plemićko mjesto i postavili ih u nebesku vladu." (Chaldean Genesis, str. 109).

Ovo je, kao što sam sugerirao, prikrivena referenca na Kajinovo obožavanje Adama i Eve; i natpis koji Anua i Ištar naziva Gospodarom i Gospođom Svetog brda, a vjerojatno je aluzija na Edenski vrt. U čudnom mitu koji je preveo profesor Sayce, Drvo života (ili možda znanja) sigurno se spominje u vezi s Anu, Ea i Bel: „... žrtvenici usred voda, blago Anua, Bela i Ea, ploče bogova, predaja proročišta neba i zemlje, i cedrovo drvo, miljenik velikih bogova, koje je njihova ruka učinila da izraste (Hibbert Lectures, str. 241)

Ali cedar je bio nešto više od svjetskog stabla. Korišten je, kao što smo vidjeli, u bajanjima i magijskim obredima koji su imali za cilj vratiti snagu i život ljudskom tijelu. To je dakle u biti bilo "stablo života", te prototip i izvorik onih konvencionalnih stabala života kojima su bili ukrašeni zidovi asirijskih palača. Opet, drvo života može se misliti pod "moćnom Anuovom biljkom, koja je odnijela Ea, božansku antilopu, na mjesto čistoće." Tekst koji opisuje inicijaciju proroka povezuje cedar s "blagom Anua, Bela i Ea, pločama bogova, isporukom proročišta neba i zemlje." Na srcu ili jezgri cedra također je bilo upisano ime Ea, boga mudrosti. Međutim, samo ime Ištar daje nam prvi trag za rješenje problema. Ovo ime je dvosmisleno, kao i većina imena u babilonskom misterijskom kultu. Osim "žene s (babilonske) kule", Ištar se može nazvati i "ženom zatvorenog mjesta".

Babilonci su raj smatrali "zatvorenim" mjestom! Ištar se stoga može tumačiti i kao "rajska žena". Zapravo, na nebu Babilona, pored "Ištar od Babilona (i Uruka)", žena Nimroda, koja je začeta u sazviježđu AB.SÍN sa "Klasom" (hebrejski: SHIBBOLET), tu je i "Rajska Ishtar", Eva, Adamova žena. Od davnina se pravi razlika između Eve prije pada i Eve poslije pada. To nije bilo drugačije ni na zvjezdanom nebu, tako da su postojala dva sazviježđa jedne Eve. Budući da Adam i Eva nisu mogli umrijeti prije pada u Edenskom vrtu i nisu imali djece, samo je Eva nakon pada došla u obzir za Ištarinu potragu za njezinim mrtvim sinom Tamuzom. Eva nakon pada stoji na nebu Šinara (Sineara) kao zviježđe Anunitu s rukama prekrštenim na trbuhu, odmah zapadno (desno) pored Enkidu-Tamuza, "poljoprivrednika". ⁽¹¹⁾

Anunitu (Anunītu "Ištar-Anunitu," razvio se u zasebnu božicu u razdoblju Ura III.) se u klinastim tekstovima naziva "majkom čovječanstva". Ovo je u potpunosti u skladu s biblijskim izvještajem. U Postanku 3:20 čitamo da je Adam svojoj ženi dao ime nakon pada:

"I čovjek (Adam) dade svojoj ženi ime Eva, jer ona postade majka svima živima". Babilonci su je potvrdili kao sveticu i zaštitnicu rađanja. Trudnice su je zvale u pomoć. U Epu o Gilgamešu, Anunitu je jasno identificirana kao Ishtar i nazvana Aruru, "prokleta", izjednačavajući je s Evom nakon pada. U biblijskom Postanku, Jahve Bog govori "ženi" nakon pada: *"Uvelike ću povećati trudnoću tvoju, s mukom ćeš rađati djecu!"* (Postanak 3:16a).

Komentar: *Za razliku od babilonskog Postanka, biblijska referenca u Postanku 3:20 znači, sve one koji žive u tijelu i koji imaju Duha Jahvina, odnosno oni koji imaju lik i sliku Adama. Dakle, "svima živima" je referenca na članove naše Adamove rase, one iz Adamove „zakonite“ loze (Izlazak 3:15).*

Ištar-Anunitu se izričito pojavljuje na jedanaestoj ploči, poznatoj ploči o potopu, Epa o Gilgamešu kao "majka čovječanstva" i "ona koja rađa s bolom". Kad je potop došao, iznenada čujemo obožanstvenu Ištar-Anunitu-Evu kako viče kao u porođajnim bolovima: "Ištar viče kao žena u porođaju, Gospdarica bogova jadikuje glasnim krikom:

"Uistinu, stari svijet je postao glina (!),
Kako bih mogla uživati skupštini bogova?
Zapovjedati bitku da uništi (sve) moje ljude,
Da sam barem samo ja ona koja je rađala ljudsku djecu!"

⁽¹¹⁾ *Ištar od Babilona (i Uruk) nalazi se na nebu Babilona od 2340. pr. Kr. u zvijezđu AB.SÍN kao "djevica" s "pšeničnim klasjem" (akadski: shubultum, hebrejski: shibboleth) u ruci. Prema nizu MUL.APIN (2340. pr. Kr.), 20 dana prije početka jeseni, sjajna zvijezda Spica (Djevica) na vrhu "uha" izlazi po prvi put nad istočnim horizontom u zoru. 20 dana kasnije, kada je sunce na jesenskoj točki, na sjecištu ekliptike i ekvatora, na jesenskom ekvinociju, kada su dan i noć u ravnoteži, vaga ide (zibanitum) prvo ustaje ujutro prije izlaska sunca, a u isto vrijeme Ištar-AB.SÍN se potpuno izdigao iznad istočnog horizonta, dok se konstelacija Enkidu-Tamuza, "kultivatora" iza bika, počinje spuštati na zapadni horizont. To je upravo trenutak kada Enkidu-Tamuz u epu postaje smrtno bolestan i počinje "plakati". (Dr. Werner Papk; Babilonski korijeni modernog uskrasnog zeca).*

Treći član trija bogova je Ea (Eu), za kojeg profesor Jastrow kaže da je bio bog vode (u panteonu u doba Hamurabija je Ea predstavljena kao muški bog čovječanstva):

" Ovdje se s pravom može raspravljati o pitanju kojem razdoblju trebamo pripisati završetak procesa, koji je, da sažmemo njegov položaj, učinio Ea posebnim bogom čovječanstva, Mardukovim ocem, trećim u velikoj trijadi, čija su druga dva člana bili Anu, bog neba, i Bel, bog zemlje." (Morris Jastrow, Jr., Ph.D.; Religion of Babylonia and Assyria, str.133)

Mrs. Bristow komentira tu zbrku kao mračnjaštvo svećenika: "I tu se sukobljavam s profesorima koji razlikuju Eu od Ištar, dok po meni oboje predstavljaju Evu. Njihov razlog je vjerojatno to što je Ea muški bog, dok je Ishtar gotovo uvijek prikazana kao božica, ali činjenica da je, iako je Ištar često Anuova partnerica, Ea treća u prvoj trijadi bogova, u kojoj druga dva predstavljaju Adama i đavla, ne ostavlja nikakvu sumnju da i Ea i Ištar predstavljaju Evu. Sve dok ne prepoznamo sustav mračnjaštva svećenika, ne možemo ništa stvoriti iz njihovih spisa."

Drugi razlozi za razmatranje Ištar i Ea kao jednu te istu su to što su oboje opisani kao roditelji Tamuza, mitološkog predstavnika Abela, i oboje su povezani sa zmijom; (Hibbert Lectures, str. 282-283) i teško da može biti puka slučajnost da dok se Anu u natpisima povezuje i s Ištar i s Ea, Adamova žena u Bibliji se naziva i Aštoret (Strong's H6253 עֲשֶׁת־רַת - glavno žensko božanstvo Feničana štovano u ratu i plodnosti, također 'Ištar' u Asiriji i 'Aštarta' kod Grka i Rimljana) "žensko" na hebrejskom i Eva. Ištar se obično predstavlja kao "Velika Majka," Dea Myrionymus, ili Božica deset tisuća imena, koju su, kako nam kaže profesor Sayce, predstavljale sve babilonske božice i većina kasnijih egipatskih, grčkih i latinskih božica; i koja je očito obogotvoreni oblik Eve, jer se među svojim mnogim imenima naziva "majkom čovječanstva", (Legends of Babylonia and Egypt, p.64 L.W. King) "gospodaricom Edena" (Hibbert Lectures, 1887, str. 336 Sayce), "Anuovom voljenom" (Hibbert Lectures, 1887, str. 531 Sayce), "božica rođenja" (Legends of Babylonia and Egypt, str.112. L. King), "božica stabla života" (Hibbert Lectures), "gospodarica uskrснуća" (Hibbert- Lectures, str. 259) itd.

Pod imenom Ninlil, sumerska Inana, asirska Belit, Ištar je pogodila sve misterije bogova, što je svakako referenca na Evino stjecanje znanja poput boga opisanog u Bibliji. A. H. Sayce kaže: "Zapravo, prilično je jasno da je Ninu "dama" od Ereha, morala biti onaj primitivni Ištar iz Eridua i njegovog susjedstva koji je poput Tillilija oplakivao Tamuzovu smrt, a čiji je naslov bio samo dijalektička varijacija naziva Nintur koji joj je dan u Erehu." (Hibbert Lectures 1887, str. 282) ... Izraz Belit-ili, 'Gospođa bogova', potvrđen je, a naslov koji nose i semitska božica Ištar i sumerska božica Nintur ili Ninhursaga. U odlomku u babilonskoj verziji, 'Gospa bogova' uvijek se tretirala kao sinonim za Ištar, ... " (Legends of Babylon and Egypt in relation to Hebrew Tradition, Leonard W. King) Profesor King kaže: "Da skratim priču, Gudea (gradski knez sumerske države Lagaš) je odlučio potražiti pomoć Ninu, 'djeteta Eridua', koja je, kao kći Enkija, Boga mudrosti, mogla proricati sve misterije bogova." (A history of Sumer i Akkad, str. 74) I sljedeći retci mogu se odnositi samo na Evino kajanje pred očima strašnih posljedica njezine neposlušnosti: "Tada je Ishtar zavapila glasno poput žene koja rađa, 'Gospa bogova je jadikovala jakim glasom, (izrekla): 'Stara ljudska rasa pretvorena je natrag u glinu, Zato što sam dodijelila zlu stvar u vijeću bogova! Jao! Dodijelila sam zlu stvar u vijeću bogova, I pristala na oluju koja je uništila moj narod'. "

Mrs. Bristow piše dalje: „U skladu je s mojom teorijom Ištarina identiteta s Ea da je, prema profesoru Sayceu, Akađani u Babiloniji su promatrali Ea "autorom znanja i inteligencije" (Hibbert Lectures, str.118) i nazivan "bogom kulture". (Hibbert Lectures, str.136)

Profesor M. Jastrow primjećuje da niti jedan bog ne pokazuje tako jasan dokaz da je "podložan teološkim promjenama kao Ea", ali on ne sugerira, kao ja, da je Ea predstavljao Evu. Međutim, čini se razumnim vjerovati da je Ea, iako ovdje muški bog, predstavljao Evu, budući da se Ištar ponekad pretvara u muško božanstvo; Profesor Sayce govori o: "sumnji je li Ištar bila muško ili žensko." (Hibbert Lectures, str.54) i spominje astronomsku tablicu gdje je ona žensko pri zalasku, a muško pri izlasku sunca. (str. 254)

U čudnoj "dvojezičnoj himni" Ea se očito spominje kao "moćna majka"; a aluzije se također prave na Eridu ili Eden, na Tamuza (aluzija na Abela) i na drvo usred Edena. Neke od riječi (Hibbert Lectures, str. 238) su:

1. "(U) Eridu izrasla je stabljika preko zasjenjenja; na svetom mjestu postala je zelena;
2. njegov korijen ([sur]sum} je bio od bijelog kristala koji se pružao prema dubini;
3. (prije) Ea je imao svoj tok u Eridu, vrveći plodnošću
4. njegovo sjedište je bilo (središnje) mjesto zemlje;
5. njegovo lišće bilo je ležaj Zikume (prvobitne) majke (stoga se njegova majka i supruga)
6. U srce njegove svete kuće koja širi svoju sjenu poput šume nitko nije ušao.
7. (Tu je dom) moćne majke koja nebom prolazi.
8. (U)sred toga bio je Tammuz.
10. (Tu je svetište) dvaju (bogova)."

Opis nas podsjeća na čuveni Ygg-drasil iz nordijske mitologije, Svjetsko stablo čije se korijenje spušta u svijet smrti, dok se njegove grane uzdižu u Asgard, nebo bogova. Babilonski pjesnik očito je zamišljao svoje drvo kao Svjetsko stablo, čije se korijenje proteže prema dolje do bezdane dubine, gdje je Ea vladao, hraneći zemlju izvorima i potocima koji su se od nje uzdizali od njega do površine zemlje.“

U drugom kriptičnom spisu, ime Ea je rečeno da je zabilježeno na "jezgri cedrovog stabla," za koje se vjerovalo da "razbija moć inkuba." i liječi ljude opsjednute đavolima. (Hibbert Lectures str. 118)

Dok drugi natpis povezuje Ea s Edenom govoreći: "Božanski bikovi Ea i njegova žena zvali su se bogom Edenske kuće." (Hibbert Lectures str. 289) Da bi stvari bile još zbunjujuće, za Einu ženu Davkinu se kaže da je Tammuzova majka!

Profesor Sayce piše:

"Belit, Belova žena, ponekad se poistovjećuje s Ištar, jer je Belit naziva 'gospođom zemalja koja obitava u Enmaš-mašu'." (Hibbert Lectures, str. 237) U opskurnim natpisima poput onih u kojima se spominje Ea, te u stalnoj razmjeni imena i atributa bogova i božica, vidimo ono što je Max Müller nazvao "glupim i besmislenim" elementom u mitologiji i oni u potpunosti opravdavaju mišljenje profesora Pinchesa (Times Literary Supplement, 17. rujna 1925.) da su svećenici namjeravali svoje spise učiniti što je moguće nerazumljivijim. Divlji element u mitologiji, na koji također aludira Max Müller, pokazuje profesor Sayceov opis obreda i ceremonija koji su se prakticirali u štovanju božice Ištar, prvo u Erehu, a kasnije u drugim babilonskim gradovima.

Profesor Sayce primjećuje:

"Kao Tammuzova majka, Davkina, žena Ea imala je posebno ime... Budući da se čini da se poistovjećuje s Ištar u istom odlomku, možemo zaključiti da ju je autor mitološkog popisa nazvao jednako majkom i Tamuzovom ženom." (Hibbert Lectures, str. 237)

Mrs. Bristow zaključuje: "Ako su Ea i Ištar (inače Davkina) predstavljali Evu, kao što vjerujem, ovdašnji su svećenici nadmašili sami sebe učinivši Evu vlastitom ženom. Iako ne sugerira da su Ea i Ištar bili različiti oblici istog božanstva, profesor Sayce primjećuje vezu između njih dvoje; on kaže da je Ištar također bila Yasmu "Mudra", "Gospođa dubina", "Gospođa obitavališta riba" i "Glas dubina" i da je stoga morala biti rangirana s Ea(om), bogom Ribe i ""Gospodar dubina". (Hibbert Lectures 1887, str. 111.)

I barem jedan student mitologije podupire moju tvrdnju da su Ištar i Ea bili identični govoreći: "Ištar, majka oceana i ženski oblik Ea." (The ruling races of prehistory, J.F. Hewitt)

Legenda o Ištarinom silasku u pakao da vrati Tamuzu (Abela) očito je, kako ističe profesor Sayce, podrijetlo kasnijih legendi o Izidi i Ozirisu, o Demetri i Perzefoni, te o Euridiki i Orfeju i po istom autoritetu Ištar je postala Aštarta Kanaanaca, Aštarta Feničana, kao i Dijana ili Artemida, Venera ili Afrodita. Ištarin odnos prema Tamuzu varira u natpisima, ali u kojem god obliku, razdoblju ili zemlji "Velika Majka" prikazana u mitologiji, prati je mladi heroj koji doživljava tragičan kraj. Profesor Sayce piše: "Kada je legenda o Tamuzu stigla u Grčku, njegova majka je bila njegova sestra." (Cambridge History, Vol. I, str. 413. Tammuz, sin Inninija. Isto, str. 404. Innini se identificirala s Ištar. (str. 442. "Tammuz i njegova sestra Ištar.")

Kao Anatu, Ištar je bila Anu(-ova) žena, iako se kao Ištar ponekad naziva njegovom kćeri, dok se u drugim slučajevima kaže da je kći Sina, boga Mjeseca.“

Kajin bog sunca, Merodak ili Marduk

Iako ne nalazimo nijednog od najstarijih babilonskih bogova čiji bi prototip mogao biti Kajin, svakako ga nalazimo u kasnijoj mitologiji. Vjerojatno se nije mogao idolizirati, ali bi njegovi sljedbenici naravno nakon njegove smrti na ovaj način odali počast uspomeni na njega. Spomenici pokazuju da je Sargon bio obožavan (Times History, Bd. I str. 362. Cambridge History, Bd. I str. 409) i riječi "Sargon je moj bog" nalaze se u nekim natpisima, ali to je, po mom mišljenju, najpoznatiji od svih babilonskih bogova Merodak, bog sunca, kojeg je u mitologiji Sargon bio pravi predstavnik.

Na neodgovoreno pitanje profesora Saycea: "Pa, tko je bio taj Merodak, taj bog zaštitnik Babilona?" (Hibbert lectures, str. 92), moj odgovor je stoga da je to Kajin kao mitološki predstavnik Sargona; i sigurno bi ime Merodak dobro pristajalo buntovnom Kajinu jer je, kako sugerira jedan autor, izvedeno od "marad", pobuniti se. Zanimljivo je primijetiti da su Židovi govorili o Kajinu kao o "prvom slobodnom misliocu". Možda je, kao što sugerira Lord Byron, Kajin bio jedini od prvih Adamita koji se pobunio protiv smrtno kazne nametnute cijelom čovječanstvu. Jedan od razloga za vjerovanje, da je Merodak predstavljao Kajina je taj, što je on bio bog zaštitnik Babilona, čiji je grad, prema natpisima, postojao u Sargonovo vrijeme: "Znakovi utvrđuju osnivanje grada Agade nedugo nakon prve Sargonove invazije. Uzeo je zemlju s vanjskih zidina Babilona i posvetio granice svoje nove prijestolnice, ocrtavajući vanjske zidove zemljom svetog grada Marduka, po uzoru na Babilon."

U Encyclopaediji Britannici čitamo: "Povijest grada Babilona se može sada pratiti unazad do dana Sargona iz Agade (prije 3000. pr. Kr.), koji je očito dao gradu svoje ime, a u Cambridge Ancient History čitamo: „Natpis pronađen u Mariju spominje Mesannipadu iz Ura kao suvremenika drugog imena (?), za koje urednik misli da je ono utemeljitelja dinastije Mari, desete nakon Potopa, dok je Prva dinastija Ura bila treća. ... Između Prve dinastije Ur i dolaska Sargona na prijestolje popis kraljeva ne broji manje od jedanaest kraljevstava i gotovo 5000 godina. ... Do vremena Sargona iz Agade (oko 2371.-2316.) gazimo na čvršćem povijesnom tlu. ... Detaljniji od dva Sargonova natpisa koji govore o njegovoj kampanji protiv Elama također nam daje prvi sinkronizam, a time i prvi siguran datum u elamskoj povijesti; odnosno oko 2325. pr. Kr. kralj Lukh-ishshan bio je na prijestolju u Awanu kao osmi vladar dinastije Peli. ... Ranije godine njegove vladavine možda su bile posvećene tome da si osigura glavni grad, jer svi izvori opisuju kako ga je izgradio na novom mjestu. Ali čineći to i on je počinio nešto što je ljubomorni bog presudio kao bezbožnost, jer se kaže da je iskopao zemlju iz Babilona u svrhu izgradnje grada 'pored Agade', i da je ovaj grad nazvao 'Babilon.'" (The Cambridge Ancient History; Third Edition, Vol. I, Part 2, str. 419)

Stoga postoje svi razlozi za vjerovanje da je Mardukov kult već postojao u ovom ranom razdoblju." Jedan takav zabilježeni natpis čak je navodno pripovijedao, riječima samog boga, život i dobročinstva 'boga Marduka, velikog gospodara'. ..., ovi su izvještaji zasigurno bili utemeljeni na autentičnoj tradiciji i nema ničeg nevjerojatnog u izjavama koje ova 'legenda' pripisuje Sargonu. (Vol. I, Ed. II, Marduk). Ako isključimo mogućnost da su ga sagradili Preadamiti, Babilon je možda bio jedan od sedam gradova koji se u židovskim tradicijama pripisuju Kajinu. "... i od tada je počeo graditi gradove, dok nije osnovao sedam gradova." (Biblical Antiquities of Philo, M.R. James. str.77).

Nabukodonozor je u natpisima nazvao Merodaka ili Marduka "prvorodencem, slavnim, prvorodencem bogova, knezom Merodakom," (Hibbert Lectures, str. 97) odgovarajućim naslovima, moglo bi se pomisliti, za prvorodenca iz Adamove loze. Marduk ili Merodak najneuhvatljiviji je od babilonskih bogova, nositelj najmanje pedeset imena (Journal of Egyptian Archaeology, 1922. 8.) i većine atributa pripisanih prvim bogovima Anu, Ea i Bel. Ali činjenica da se Merodak uvijek naziva sinom ili prvorodencem Ea odmah ga identificira s Evinim najstarijim sinom Kajinom, ako ispravno pretpostavim da je bog Ea bio muški oblik Eve.

Ovdje imamo primjer komplicirane metode mistifikacije koju koriste svećenici; jer za Merodaka, ne samo da se kaže da je najstariji od Ea, nego se također pokazuje da je najstariji od Ištar, budući da je Davkina, žena Ea, drugi oblik Ištar. "Ištar je naslijedila attribute Davkine." (Hibbert Lectures, str. 264). Da okruni njihove nedosljednosti, Merodakov otac u priči o stvaranju nije nazvan Ea kao drugdje, već Anu (Ency. Brit., Ed. II Canis Major). Budući da Anu predstavlja Adama i Ea, a Ištar predstavlja Evu, tko je mogao predstavljati Merodaka, ako ne Kajin njihovo najstarije dijete? U nekim se natpisima

Tamuz također naziva sinom Ee i Davkine i stoga se prikazuje kao brat Merodaka, kao što je Abel bio Kajinov brat. Profesor Sayce piše:

"Tamuz, sin riječnog boga Ea." (Hibbert Lectures, str. 212) Sargon se također naziva sinom Ea, a natpis koji ga opisuje kao takvog je dobar primjer metode svećenika, zamagliti istinu i pustiti je da se pojavi između redaka, da tako kažem. Ona glasi: "Sargon, moćni čovjek, sin boga Ea, princ boga Mjeseca, otac Tamuza i Ištar." (Worship of the Dead, Garnier, str. 399)

Ime Tamuz je očito uvedeno u ovaj natpis da oslijepi, ali svećenici podupiru moje gledište pokazujući da je Sargon bio sin Ea-e i Ištar i da su ova dva imena predstavljala Evu; dok činjenica da se i Sargon i Merodak spominju kao sinovi Ea i Ištar izgleda dokazuje da je Merodak bio mitološki predstavnik Sargona i, ako je Kajin bio Sargon, Merodak bio Kajinov mitološki predstavnik. Da su svećenici čiji spisi pokazuju da su Merodak i Tamuz bili braća i također pokazali da je Merodak ubio Tamuza. Bilo bi previše očito da je Kajinovo ubojstvo Abela spomenuto; Stoga ne čudi da u natpisima nije pronađena nikakva referenca na njega.

U isto vrijeme, čini se malo vjerojatnim da je tako izvanredna epizoda prošla nezapaženo, s obzirom na to koliko se opetovano aludira na druge događaje ispričane u uvodnim poglavljima Postanka. Moja sugestija je stoga, da je dvojnik izmišljen za Merodaka, još jednog boga sunca po imenu Adar, a "Marduk je kralj ... dali su mu žezla, prijestolja i palače ... sa svoje strane bacio je mrežu, dar njegovog oca Anu." I drugi babilonski bogovi imali su dvojnike; a profesor Sayce piše: "U pastiru Tabulu, međutim, imamo dvojnika samog pastira Tamuza." (Hibbertova predavanja, str. 212). Budući da je pastir Tamuz imao dvojnika, bog sunca Merodak također ga je mogao imati, a čini se sigurnim da je taj dvojnik bio bog sunca Adar, jer nalazimo da je Ares, njegov predstavnik u grčkoj mitologiji, navodno ubio Tamuza; a budući da je poznato da su grčka i rimska mitologija bile nadahnute babilonskom mitologijom (Ency. Britanica, ed. II Great Canis.), možemo pretpostaviti da iako se u babilonskim natpisima ne spominje Kainovo ubojstvo Abela, je povijest pronašla put do Grčke i Rima.

Detalj s Kudurrua iz Ritti-Marduka, iz Sippara, Irak, 1125.-1104. pr. Kr. Dolje desno se može vidjeti ptica koja sjedi, simbol Šukamune i Šumalije. Britanski muzej

Prethodna ilustracija, preuzeta s graničnog kamena Ritti-Marduk (Brit. Mus. br. 90,858), pruža mnogo informacija o simbolima bogova i znakovima zodijskih znakova za vrijeme vladavine Nabukodonozora I., kralja Babilona, oko 1120. pr. Krista. Tako su u registru br.4, stijeg s glavom životinje, znakom Ea; dvoglava zmija = blizanci (Kain i Abel?); nepoznati simbol s konjskom glavom i pticom, predstavnik Šukamuna i Šumalije.

Šukamuna (dšu-qa-mu-na)[a] i Šumaliya (dšu-ma-li-ia)[b] bili su par božanstava uvedenih u Mezopotamiju za vrijeme kasitske dinastije Babilonije. Bili su blisko povezani s kraljevskom obitelji; par bogova naziva se 'kraljevim bogovima' (ilu (ša) šarri), pri čemu je Šukamuna 'kraljev bog' (il šarri), a Šumaliya njegova božica zaštitnica (lamassi šarri). Šukamuna i Šumaliya jedina su dva kasitska boga za koja se zna da se spominju izvan teoforičnih osobnih imena i nekih loše sačuvanih glosara, i oni su jedini koji dosljedno primaju božansku odrednicu.

Daljnje veze između Merodaka i Sargona

Još jedna poveznica između Merodaka ili Marduka i Sargona je da su obojica prikazani kao visoki svećenici; Profesor Sayce piše:

"Dostojanstvo velikog svećenika u Babiloniji potječe od Merodaka." (Hibbert Lectures, 1887., str. 551) i bilježi da se Sargon u natpisima naziva "prvim velikim svećenikom". I ovdje se kaže da su i Sargon i Merodak davali zakone; Profesor Sayce kaže da se prvi naziva: "izumitelj ustanovljenog zakona... vrlo mudar" (Ditto, str. 28) i da se "Merodak naziva Asari-elim, moćni princ, svjetlo (bogova), upravitelj zakona Anu (Mul-lil) (i Ea)." (Isto, str.284)

Merodak se u nastavku vjerojatno spominje kao Sar-Ziri, jer tko je osim Kajina mogao biti kralj pustinje, sin Adama i Eve? "Anu i Anatu imaju brojnu obitelj; među njihovim sinovima je Sar-Ziri, kralj pustinje." (Chaldean Genesis, str. 55). Dopuštajući da je Merodak predstavljao Kajina i da je Ea bila ženski oblik Ištar ili Eve, sljedeći natpis upućuje na Kajinov dug, prema njegovoj majci, za njegovo znanje: "Štoviše, Merodak, je posjedovao svu mudrost Ea(-e); 'Dijete moje' rekao mu je Ea: 'Ima li što da ne znaš, i čemu bih te mogao naučiti? Što ja znam, znaš i ti.'" (Mesopotamien, Delaporte, str.141). U sljedećem odlomku nalazimo, čini mi se, dva različita opisa Kajina, Merodaka, koji ga predstavlja pod utjecajem njegove majke, i Adara, koji ga predstavlja u kasnijem životu pod utjecajem đavla.

Profesor Sayce piše:

"Adar ima isti odnos s Mullilom kao Merodak s Ea. Svaki od njih je sin i glasnik starijeg boga. Ali dok su zadaci na koje je Merodak poslan zadaci milosti i dobrohotnosti, zadaci Adara su oni koji priliče neumoljivom ratniku. On se ne bori protiv sila tame, kao Merodak, jer je otac, čijim se naredbama pokorava, sam vladar sila tame; njegove su ruke usmjerene protiv čovječanstva. On je heroj sunca koji pripada tami (crnom suncu?), a ne svjetlu." (Hibbert Lectures, str.154)

Ako su, kao što ja tvrdim, svećenici predstavljali Kajina kao boga sunca Merodaka ili Adara, govorili su hvalospjeve obraćajući mu se sa himnama. Sljedeći se stihovi mogu odnositi na Kajinov rad navodnjavanja u Babiloniji:

XXIV. W. A. I. iv. 26.br. 4. (Hibbert Lectures, str. 497)

1. "Tko može pobjeći od tvoje poruke (piridi oder puridi)?
2. Tvoja je riječ najviša zamka prema kojoj se rasteže raj i zemlja.
3. Okreće se moru, a more ga se grozi.
4. Okreće se močvari, a močvara tuguje.
5. Skreće prema kanalu Eufrata, i
6. riječ Merodaka uznemiri njegovu postelju.
7. O gospodaru, ti si vrhovni! tko je tu da se takmiči s tobom?
8. O Merodak, među bogovima koji god imaju ime ti si onaj koji ih pokriva! "

Također se čini mogućim da se sljedeća "litanija" odnosi na Kajinova poljodjelna postignuća u Babiloniji (Hibbert Lectures, str. 537):

17. Bajanje - O Merodak, gospodaru svijeta ... kneže,
18. jak, jedinstven, silan (gitmalu) ...
19. heroj (Tizqaru) vrhovni, koji (podjarmljuje) neprijateljstvo ...
20. moćan, kralj ...
21. Merodak, čiji je pogled (paq_tu) (proširen preko svijeta) ...
22. vizija i vidovnjaštvo (?) ... slavni,
23. božanski sin svetog humka ... (Edenski vrt)?
24. potop oružja njegova ruka (usmjerava) ..
30. veselilac (khada) kukuruza i tvorac pšenice i ječama, obnovitelj stada. (Hibbert Lectures, str. 537).

Također je razumljivo da je Kajin u Bibliji "obrađivač zemlje", Merodak u babilonskoj shemi zodiijaka "orač nebeskih polja, bog sunca koji se čvrsto probijao kroz nebeske znakove, poput strpljivog vola koji vuče plug kroz polja ispod." (Hibbert Lectures, str. 291) i da je Merodak, pod naslovom Asari, "davatelj plodnosti, utemeljitelj poljoprivrede, kreator žitarica i biljaka, koji čini da zelena trava nikne". (Clay, The Origins of Biblical Traditions, str. 211). Profesor King piše: Jedno od najnovijih otkrića je da se pšenica uzgajala u Babiloniji u najranijem povijesnom razdoblju. Vidi članak S. Langdona u novinama The Times od 29. siječnja 1927. pod naslovom "Pšenica u 3500. godini pr. Krista."

"Da je Kajin, tj. Merodak, donio znanje o duhovnim stvarima u Babiloniju može se naznačiti sljedećim riječima: "(Za) Merodaka, princa bogova, tumača (bar-bar) duhova neba i (zemlje)." (Hibbert Lectures, 1887, str. 128). Još jedna indicacija da je Kajina predstavljao bog Merodak (Marduk) je da, iako je En-lil jedan od bogova za koje se u natpisima kaže da su "dali Marduku vlast nad svim zemljama", također se kaže da je dao Sargonu kontrolu nad njim.

Kajin je na osnovi svih već navedenih povijesnih izvještaja je ustvari bio savršeni hortikulturolog ili hortikulturista. Zato nije čudno da je u prvom Babilonu nakon Potopa, postojalo nešto što se danas naziva „Babilonski viseći vrtovi“ koji su po mom dubokom uvjerenju bili projektirani, građeni, opremljeni i održavani pod izravnim uputama Kajina, tada još jedinog živućeg svjedoka ondašnjeg drevnog „Rajskog vrta“ u Božijem sjaju, su bili prototip svih savršenih vrtova do danas.

Viseći vrtovi Babilona bili su jedno od sedam svjetskih čuda starog vijeka na popisu helenske kulture. Opisivali su ih kao izvanredan pothvat inženjeringa s nizom nizova vrtova koji sadrže širok izbor drveća, grmlja i vinove loze, nalik na veliku zelenu planinu izgrađenu od blatnih cigli. Prema grčkim autorima, *Semiramidini viseći vrtovi*, koji se nazivaju i *Babilonski viseći vrtovi* izgrađeni su u drevnom gradu Babilonu, u blizini današnjeg Hillaha, pokrajina Babil, u Iraku. Ime „visećih vrtova“ izvedeno je iz grčke riječi κρεμαστός (kremastós, lit. 'nadvijen'), koja ima šire značenje od moderne riječi "viseći" i odnosi se na drveće koje se sadi na uzdignutoj konstrukciji kao što je terasa. Prema antičkim piscima, "viseći vrtovi" nalazili su se uz ili na vrhu palače i činili su kvadrat sa stranicom od 120 metara. Terasa su dosezale visinu od oko 25 do 30 metara. Debeli zidovi i stupovi skela bili su uglavnom od šamotne opeke; navodno su ispod pojedinih stepenica bili hodnici. Podovi su se sastojali od tri sloja, jednog sloja cijevi s puno asfalta, iznad toga dvostruki sloj pečene opeke ugrađene u žbuku, a na vrhu debele ploče olova. Time je spriječeno prodiranje vlage. Na ovu se strukturu mogao nanijeti humus i posaditi različite vrste drveća. Navodnjavanje je bilo moguće iz obližnjeg Eufrata.

Međutim, Diodor je protestirao protiv mišljenja koje je kružilo već u antici da je vrtove sagradila Semiramida (2.10.1); Dapače, sagradio ih je babilonski kralj. Prema detaljnijim informacijama od Berossusa, bio je to Nabukodonozor II.; Njegova žena navodno je čeznula za šumama i planinama u nizinama Babilonije, pa je kralj za nju sagradio Viseće vrtove. Drugi važni antički autori koji su boravili na tom području ili pisali o tom području ne nazivaju vrtove po Semiramidi, poput Herodota (Historien 1.181), Ksenofonta (Cyropaedia) i Plinija Starijeg (Naturalis historia 6.123). Diodor, koji je njegov opis (Povijesti 2.10.1–6) napisao otprilike sredinom 1. st. prije Krista, napisao je i citirao danas izgubljeno djelo Grka Ktezije iz Knida. Ktezije je vjerojatno služio na perzijskom dvoru davno prije osvajanja Aleksandra Velikog. Njegovo izvješće vjerojatno se temelji na izvješću starogrčkog povjesničara Kleitarhosa. Izvješće Diodorosa Sikulosa posebno je važno jer jasno kaže da nije vidljiv nikakav mehanizam koji je vodio vodu prema gore. Strabon, grčki učenjak koji je živio u 1. stoljeću pr. Kr. napisao je svoju geografiju. Filon iz Bizanta, vjerojatno oko 250. pr. Kr. napisao svojevrstni putopis kroz sedam svjetskih čuda. Kaldejac Berossus (oko 350. pr. Kr.), iz čijeg je izgubljenog djela Babyloniaka opširno citirao židovski povjesničar Flavije Josip. Ono što je napisao o Babilonu uglavnom je izgubljeno, osim citata u djelima Diodora i Kvinta Kurcija Rufa. Diodor, koji je njegov opis (Povijesti 2.10.1–6) napisao otprilike sredinom 1. st. pr. Kr. napisao je i citirao danas izgubljeno djelo Grka Ktezije iz Knida. Ktezije je vjerojatno služio na perzijskom dvoru davno prije osvajanja Aleksandra Velikog. Njegovo izvješće vjerojatno se temelji na izvješću starogrčkog povjesničara Kleitarhosa. Izvješće Diodorosa Sikulosa posebno je važno jer jasno kaže da nije vidljiv nikakav mehanizam koji je vodio vodu prema gore.

Zvijezde Babilona

Ako smo Evu i njena dva sina blizanca Kajina i Abela (prikazani zajedno kao “Veliki blizanci” MASH.TAB.BA. GAL.GAL) otkrili na nebu Šinara, onda možemo očekivati i Adama u zvijezdama Babilona. Kao što znamo, na zvjezdanom nebu Šinara, Enkidu-Tammuz kleči kao "kultivator" ((LÚ).CHUN.GÁ) odmah istočno (lijevo) od Eve-Ištar-Anunitum iza nebeskog bika (GU₄.AN.NA). Biblija jasno potvrđuje Kajina kao "hortikulturologa". Postanak 4:2a jednostavno kaže:

“I Abel je postao pastir ovaca, a Kajin je postao „ratar“. Adam je nakon pada stajao kao "Drevni" (SHU.GI) odmah istočno iznad Kajina, kao "kultivatora", u zvijezdama Babilona (Kaldejska zvjezdana karta). Njegovo je sazviježđe detaljnije opisano u klinastom natpisu. U lijevoj ruci drži bič kojim tjera bika. A samo na zapadu (desno) ispred njega stoji plug za sjeme” ((GISH).APIN) na nebu (vidi zvjezdanu kartu). "Starac" (SHU.GI) je stoga hortikulturolog poput Kajina i uključen je u scenu uzgoja na nebu. Kao što saznajemo u prvoj knjizi Biblije, Bog je istjerao Adama iz edenskog vrta “da obrađuje zemlju iz koje je uzet” (Postanak 3,23). ... zemlja neka je zbog tebe “prokleta“ (hebr. H779 aw-rar’), i dalje: “S mukom ćeš se (Adam) od nje hraniti sve dane života svojega. Radat će ti i trnjem i korovom, a hranit ćeš se poljskim raslinjem.” (Postanak 3:17-18).

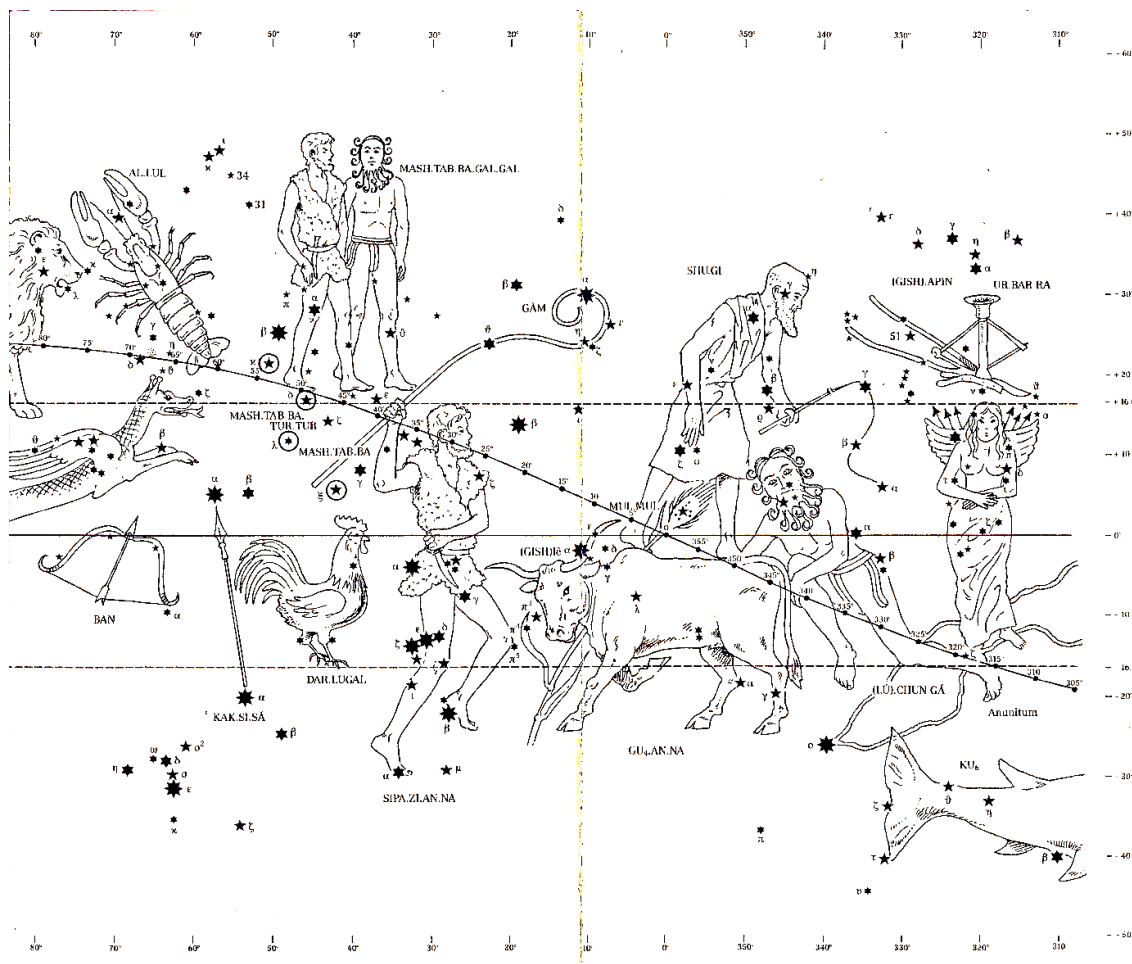
Da je na zvjezdanoj karti bik u polju dokazuje sedam zvijezda (MUL.MUL) iznad leđa nebeskog bika. Babilonci su u sedam zvijezda, što odgovara Plejadama kod Grka, vidjeli sedam zrna u klasu stabljike, što predstavlja čitavo polje žita na nebu kaldejske zvjezdane karte. “Nevolja” “Starog” Adama, također je eksplicitno istaknuta u Epu o Gilgamešu. Dok Enkidu ulazi u Uruk, sazviježđe Ovna (tj. dok se Mjesec vraća u svoje sazviježđe “Kultivatora”, odnosno Ovna), on podiže oči i vidi, na nebu doslovno iznad sebe, “čovjeka” koji ima “naporan hod”, nitko drugi nego "Stari" (SHU.GI). Zvijezde se prvi put spominje u 3. tisućljeću pr. Kr. u Mezopotamiji i tamo se zvao MUL.LÚHUN.GÁ, „obrađivač zemlje“. Kada je sazviježđe Ovna dobilo ime, vrijeme početka proljeća se događalo kada je sunce prolazilo kroz ovo sazviježđe. U to se vrijeme održavala i svetkovina Pashe, tijekom koje se moralo žrtvovati janje. U mojoj knjizi “GILGAMEŠOVA PORUKA KUĆI” prvi sam ga jasno identificirao kao “Lovčev otac” (Adam). Ispostavilo se da je lovac Nimrod, "moćni lovac", koji je u Bibliji zapisan kao sin Kuša, sina Hama, jednog od tri Noina sina, tako da je "Stari" na nebu predstavljao samog Kuša nakon potopa. Ali sada se ispostavlja da je "Starac" izvorno bio zvijezde Adama.

Knjiga od Dr. W. Papkea: “Kao što čitatelj moje knjige Tajna Gilgaemšova poruka zna, moja odiseja do zvijezda Shinara započela je prije tri stoljeća s malom, neupadljivom glinenom pločom (MUL.APIN ploča) iz Britanskog muzeja, koja datira iz trećeg stoljeća prije Krista, ali na kojem sam pronašao astronomska promatranja iz trećeg tisućljeća prije Krista, točnije iz 24. stoljeća prije Krista, oko 2340. godine prije Krista, tako da sam konačno uspio vidjeti zvjezdano nebo Babilonaca u ovom ranom razdoblju. Ova mala MUL.APIN pločica mi je tada trebala dati ključ poznatog Epa o Gilgamešu, u čijoj je 11. ploči ispričana priča o babilonskom potopu, koja je u iznenađujućim detaljima prikazana biblijskim izvještajem o potopu. Shvatio sam da se Ep o Gilgamešu ne odvija samo na zemlji, već i na zvjezdanom nebu, još u vrijeme Sargona iz Akada oko 2340. godine prije Krista. Napravljen je u isto

vrijeme kada i ono na pločici MUL.APIN ⁽¹²⁾ kao tradicionalna astronomska promatranja, tako da mi je ploča poslužila kao dobrodošli astronomski komentar na Ep o Gilgamešu. Ep prati tijek Gilgameša kao planet Merkur kroz zodijski pojas oko 2340. pr. Kr. s prvim zvijezdama u godini, koja izlaze na istočnom horizontu ujutro prije izlaska sunca, a koja su vješto utkana u radnju.“

⁽¹²⁾ *Dodatne informacije: WA 86378 [BM 86378] Mul.Apin ploča 1 [na slici gore] nalazi se u Britanskom muzeju u Londonu. [Ploča je visoka 8,4 centimetra i urezana je minijaturnim klinastim pismom.] Ova glavna kopija Ploče 1 vjerojatno datira iz otprilike 500. godine prije Krista i kasna je babilonska kopija. Najranije kopije pronađene su u kraljevskoj knjižnici asirskog kralja Asurbanipala (667.-629. pr. Kr.) u Ninivi (i također u Assuru). Tekst ploče 1 uspio je obnoviti uz pomoć pet kopija - jedne datirane u novobabilonsko razdoblje, dvije iz Asurbanipalove knjižnice [dakle napisane prije 612. pr. Kr. kada je Niniva opljačkana] i dvije iz Asura. [Prvi dio Mul.Apina koji je objavljen bila je ova gotovo potpuna kopija ploče 1 Leonarda Kinga u CT 33, ploče 1-8 (1912.)]. Glavna kopija druge ploče je VAT 9412 iz Assura, datirana 687. pr. Kr. (Ovo je najstariji od tekstova.) Poznato je više kopija ploče 2: uglavnom tri iz Asura, tri iz Asurbanipalove knjižnice i jedna datirana u novobabilonsko razdoblje.*

Tko je ova sazviježda postavio na zvjezdano nebo u prepotopno doba? Josip Flavije, židovski povjesničar iz prvog stoljeća po. Kristu u prvoj knjizi svojih "Židovskih starina" pripisuje izum „znanost o nebu i zvijezdama“ sinovima Seta, sina Adamova. Stoga nije nevjerovatno da su oni izmislili ta sazviježda. Zapravo, kao što sam detaljnije objasnio na drugom mjestu, može se pokazati da Kajinovi potomci nisu izmislili sazviježda. Josip Flavije također izvještava da se "Set odlikovao svojim čestitim nastojanjima; a kako je on sam bio izvrstan čovjek, ostavio je i sinove poput njega." U prvoj knjizi Biblije rečeno nam je da je Set svom prvom sinu dao ime Enoš, ime koje karakterizira "čovjeka" u „njegovoj slabosti i smrtnosti“. I još nešto važno saznajemo povodom rođenja Enoša. "U ono vrijeme ljudi su počeli zazivati ime Jahvino" (Postanak 4:26).

Adam, Eva, Kajin i Abel, zajedno s bikom i Plejadama, već su bili na nebu prije potopa. Kajin i Abel ponovno su prikazani kao blizanci iznad pastira Abela. (Dr. Papke, Werner: Kaldejska zvjezdana karta)

Set će svojim potomcima uvijek iznova ispričati tužnu priču o padu čovjeka i izgonu njegovih roditelja Adama i Eve iz raja, kao i obećanje o dolasku Spasitelja od smrti, kojeg je i sam čekao, dojmljivim riječima kao velika nada naslikana pred dušom. Stoga nije ni čudo da su Setovi sinovi, pod božanskim nadahnućem, ovjekovječili priču o našim prvim roditeljima i „njihovim“ sinovima Kajinu i Abelu na zvjezdanom nebu kad su počeli oblikovati zvijezde u slike kako bi se čovjek mogao "orijentirati" u vremenu i prostoru. Zahvaljujući Noi i njegovim sinovima, ove drevne slike na nebu spašene su od uništenja. Iako se izvorna poruka zvijezda u naraštajima koja su ih slijedila sve više iskrivljivala, da bi naposljetku bila potpuno zaboravljena, neka su sazviježda, poput zmije, Blizanaca i Bika, preživjela do danas.

Prava je senzacija, međutim, da ta sazviježda nisu nastala samo u Sinearu nakon potopa, nego su već bila na zvjezdanom nebu davno prije potopa. Kao što sada jasno vidimo, Sumerani su ta drevna zvijezda iz vremena prije Potopa preuzeli nepromijenjena, ali su ih ubrzo ispunili novim sadržajem tako što su, između ostalog, prepotopne heroje zamijenili ranim hamitskim vladarima Sineara nakon Potopa. Tako je Adam, "Stari", postao Kuš, stari Nimrodov otac, dok je Eva degenerirala u Kušovu ženu, Nimrodovu majku; Evin prvorodeni sin, Kajin, za kojeg je sama Eva pogrešno vjerovala da je obećano "sjeme"

"žene", tada je postao obećani sin Nimrodove žene (!), Ištar (AB.SÍN) od Babilona (i Uruka), naime DUMU.ZI, babilonski pseudo-mesija; Abel, pastir, postao je "pastir Uruka", Gilgameš.

Sada je jasno dokazano da su "blizanci" na nebu o kojima se toliko raspravljalo drevna konstelacija blizanaca Kaina i Abela iz vremena prije potopa. Grci im daju poznata imena Kastor i Poluks (kod Homera: Kastor i Polideuk, lat. Castor i Pollux), u kojima još jasno odzvanjaju imena Kajina, sina Eve-Ištar, i Abela (Apola).

Zašto je Kajin postao ovan?

Sada Babilonci imaju sliku Kajina na nebu, ratara iza bika, u 6. stoljeću prije Krista iznenada je zamijenjen sazviježdem Ovna. Zašto se to dogodilo? U šestom stoljeću pr. Krista, Židovi su bili u zarobljeništvu u Babilonu. Tijekom sedamdeset godina u Babilonu (605. do 536. pr. Kr.), slavili su Pashu svake godine 15. Abiba u znak sjećanja na izlazak Izraelaca iz Egipta u Mojsijevo vrijeme. Prethodne noći, 14. Abiba, jeli su pashalnu večeru. Sjećali su se one noći 14. Abiba, u kojoj je "Jahve prošao pored kuća sinova Izraelovih u Egiptu", Pesah (Pasha) znači "prolazak", jer su u večernjim satima u svakoj kući vidjeli "po jedno janje bez mane "muško" je zaklano, sa krvlju janjeta poskropljena oba dovratnika i nadvratnik na kućama ulaznih vrata, a meso na vatri pečeno, pojedeno te iste noći" (Izlazak 12:5-14).

Jutro 15. Abiba (nisana), na koje su Izraelci slavili Pashu, poklapalo se s 15. nisanom u babilonskom kalendaru. Ali tog 15. nisana su, u jutro, u Babilonu slavili Ištarin-Uskrs, festival uskrsnuća Tamuza, koji je bio "gadost" Bogu. Neposredno prije uništenja Jeruzalema i prvog Hrama, žene su plakale za Tamuzom na sjevernom ulazu u Hram, tako da je Bog preko proroka Ezekijela najavio skoro uništenje Jeruzalema (Ez 8,14; 9,1). Zatim je 586. pr. Krista je Nabukodonozor, kralj Babilona, uništio je Jeruzalem i hram i naredio da se masa židovskog naroda deportira u Babilon, Židovi će sigurno jesti pashalnu večeru na obalama Eufrata u noći 14. Abiba, s mnogo suza, dok su obilježavali oslobođenje izraelskog naroda iz ropstva u Egiptu. Malo je vjerojatno da će se pojaviti sljedećeg jutra 15. nisana pri izlasku sunca i radosno pozdraviti tzv. "zemljoradnika" Kajina-Tamuza, babilonskog pseudo-mesiju, koji se diže na istočnom horizontu, i likujućim povikom pozdravljati "Gospodin je uskrsnuo!"

S druge strane, židovska godišnja Pasha sigurno je duboko dojmila Babilonce u to vrijeme. Babilonci su zasigurno od Judejaca doznali da je već prorok Izaija u 8. stoljeću pr. Kr. opisao dolazećeg Mesiju kao "janje koje će biti odvedeno na klanje" (Izaija 53:7).

Prorok Daniel, koji je bio jedan od prvih izgnanika u Babilonu, naučio je "pismo i jezik Kaldejaca" (Danijel 1:4) i sam ga je Nabukodonozor imenovao "vladarom nad cijelom pokrajinom Babilonom i poglavarom nad svim babilonskim mudracima", jer kralju mogao ispričati i protumačiti kraljev zaboravljeni proročanski san (Daniel 2:36-49). Ovo je Danielu također omogućilo pristup svim tajnim astronomskim zapisima Kaldejaca. Sada je također naučio o kaldejskim zvijezdama i njihovom izvornom pretpotopnom značenju.

Budući da je Daniel posebno od proroka Izaije znao da će obećani Otkupitelj biti sin židovske "djevice" (kao u Septuaginti prevedeno na grčki, a u doslovnom hebrejskom H5959 "mlade žene"), iz kuće Davidove (Izaija 7,13-14), a točno vrijeme Mesijina pojavljivanja predskazao mu je anđeo Gabriel (Daniel 9, 24-27), na temelju svog božanskog znanja, mora da je uvjerio Kaldejce da "orač nebeskih polja" Kajin-DUMU.ZI-Tammuz na nebu, koji je ubio svog brata pastira Abela, se ne može smatrati slikom "sina (DUMU) uskrsnuća (ZI)", a također niti sin Ištar iz Babilona. DUMU.ZI nije bio pravi otkupitelj, već da je to samo onaj kojeg je Izaija preokao kao muško "janje", tada još budući „sluga Jahvin“, „sin Davidov“ je izabran je za tu svrhu. Tako je "zemljoradnik, orač" Kajin-Tamuz pretvoren u muško janje, u ovna, i od tada su ga Babilonci vidjeli kao znak Spasitelja na nebu. Babilonci su se još sjećali da su njihovi preci, koji su već živjeli u Šinaru početkom trećeg tisućljeća pr. Kr., svećeniku u hram donosili nedužno "zamjensko janje", koje je potom zaklano i žrtvovano na oltaru.

Ovdje bih želio istaknuti da je najstariji provjerljivi piktogram za "janje" datira iz 3. tisućljeća pr. Kr. bio grčki križ u krugu. Naravno, to nije imalo nikakve veze s Tamuzom ili s navodnim Isusovim raspećem (Isus nije umro na križu, nego na stupu *staurós*). Da je tek u 2. tisućljeću pr. Kr. znak križa (x ili ⊕), koji se koristi za Tamuza je prvo slovo (TAW) njegovog semitskog imena Tammuz, koje na grčkom odgovara slovu TAU (T), tako da se Tamuzov križ također naziva i mističnim TAU. Međutim od tada, "zemljoradnik" Kajin-DUMU.ZI nije jednostavno nestao bez traga s neba, nego su ga Grci

ponovno smjestili u zvijezde sjeveroistočno od Ovna iznad Bika kao *zvijezde Perzeja* koji kleči, tj. premjestili ga točno na mjesto gdje je prvobitno stajao Adam-Kuš.

Ako su Mitraisti tijekom pričesti jeli okrugle oblatne na kojima je bio urezan grčki križ, kao što je i danas slučaj u Rimskoj crkvi, onda to nije reminiscencija na drevni sumerski simbol za "janje", tim više što Mitraisti nisu jeli janje, ali zato žrtvovanog bika, u čijoj su se krvi oprali.

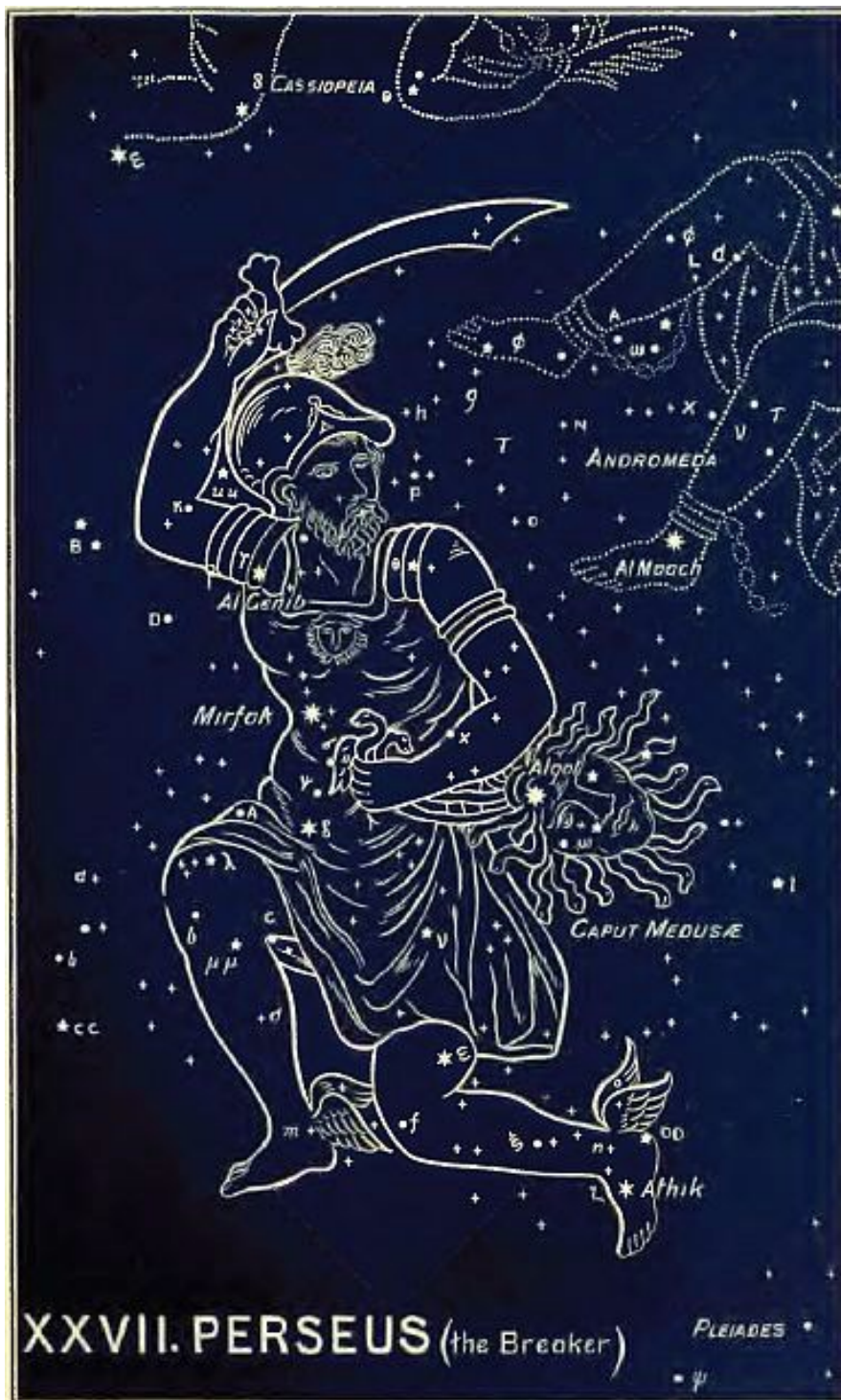
Umjesto toga, ovo je znak vjerovanja u doktrinu o povratku svih stvari, koju je na Zapad uveo Pitagora, a koja je dovela do doktrine o seobi duše, usponu duše kroz planete nakon ljudske smrti i njenog silazka tijekom reinkarnacije u novorođenče. Oblatna s križem simbolizira ekliptiku s četiri glavne točke u godini, koje su udaljene 3 mjeseca ili 6480 godina, što odgovara četvrtini od 25920 godina, kozmičke godine ili Platonove godine, što je (teoretski) ekvivalent potpunoj revoluciji proljetnog ekvinocija u ekliptici.

Zavjetna ploča. Prikaz Gilgameša, kralja-heroja iz grada Uruka, koji se bori s 'nebeskim bikom'.

Čak se i na babilonskim cilindričnim pečatima lice Enkidu-Tamuza može vidjeti samo sprijeda u lice, kao na nebu. Kao što znamo, Gilgamešu je pripisan planet Merkur, dok je Enkidu-Tamuz povezivan s Mjesecom, zbog čega je uvijek prikazivan s licem punog mjeseca sa 6 pramenova kose, nadopunjenih s 7 i 1/2 pramenovima brade, ukupno 13 i 1/2 kovrča bilo je okruženo, što odgovara 13 i 1/2 dana ili revolucijama Zemlje od novog svjetla do punog Mjeseca. Stoga je sasvim logično da je rimski Mitra, kao i babilonski pseudomesija Enkidu-Tamuz, uvijek prikazan sa strane kada je ubio nebeskog bika, ali je njegova glava kovrčave kose uvijek bila okrenuta prema promatraču, u nekim slučajevima čak i okrenuti unatrag od bika.

Perzej i misterij "Etiopske skupine"

(Rev. Ethelbert W. Bullinger, *The Witness Of The Stars* 1893): Razbijač izbavlja svoje otkupljene. U lijevoj ruci nosi glavu, koju su, izopačenošću, Grci nazvali Meduzina glava, ne znajući da njezin hebrejski korijen znači pod nogama pogažen. Također se naziva Roš Satan (hebrejski), glava protivnika, i Al Oneh (arapski), pokoreni, ili Al Ghoul, zao duh. Ovdje smo pred sebe postavili moćnog čovjeka, zvanog na hebrejskom Peretz, od čega imamo grčki oblik Perses ili Perseus. To je ista riječ koju je Krist upotrijebio u Miheju 2:13: "... Onaj koji lomi ići će pred njima. Oni će lomiti i prolaziti kroz dveri i izlaziti na njih, a pred njima će ići kralj njihov; i Jahve će im biti na čelu.". Naše otkriće sada također baca sjajno svjetlo na prethodno potpuno nejasnu povijest podrijetla takozvane etiopske skupine, a posebno na identitet grčkog Perzeja.

Nakon što su Babilonci u 6. stoljeću prije Krista zamijenili zvijezde kultivatora Kajina, lažnog babilonskog otkupitelja, sa ovnom na nebu, nije trebalo dugo dok se Ovan nije pojavio i na nebu Grka i Rimljana. Stariji Plinije, koji je umro 79. godine po. Kr. u erupciji Vezuva, vjerodostojno tvrdi u drugoj knjizi svoje "Historia naturalis" da je Kleostrat s Tenedosa uveo Ovna kod Grka oko 500. godine pr. Krista. Budući da se Ovan preklapao s Bikom na nebu, Grci u konačnici više nisu prikazivali cijelog Bika u zvijezdama, već samo prednji dio bika, tzv. protomé.

"Stari", Adam-Kush, tada je prenesen na sjever pod imenom Cepheus (Kefej). Kefej vjerojatno znači "onaj koji stoji na glavi (grčki: kephalé), što se odnosi na njegov položaj na nebu. On zapravo stoji u zvijezdama s glavom okrenutom prema jugu, lijevom nogom naslonjenom na zvijezdu Sjevernjaču. Budući da Kefej stoji naglavce na nebu raširenih ruku, tvoreći takoreći obrnuti križ, Kefej je izjednačen s Kefom, odnosno apostolom Petrom. Grci su Kefeja postavili za kralja Etiopije nakon potopa. Zapravo, iz sumerskog popisa kraljeva znamo da se Kuš, dolazeći iz Kušistana, "zemlje Kuš", prvo preselio u Šinar i, nakon babilonske jezične zbrke, "prešao more" i nastanio se u Etiopiji (vidi moju knjigu "Tajna Gilgamešova poruka" dr. Werner Papke).

No i Eva-Anunity morala je ustupiti svoje mjesto uz Kajin-DUMU.ZI kada je u 1. tisućljeću pr. Kr. sjeveroistočna od dvije Ribe zauzela svoje mjesto. Zatim je premještena samo malo sjevernije i naziva se djevicom Andromedom i kćerkom Kefeja, tj. kao "onoj koja proizvodi čovjeka (grčki: Andrós, naime: Kajin-DUMU.ZI)". Međutim, Perzej više nije Andromedin sin kao Kajin-DUMU.ZI u pretpotopnom dobu, već njen ljubavnik, koji se u grčkom mitu potom ženi njome da bi nakon potopa postao Kefejev zet. Unatoč tome, Perzeja su Kefejevim sinom učinili i neki stari pisci; vjerojatno su još uvijek znali da je Kefej izvorno bio Adam, a Perzej odgovarao njegovom sinu Kajinu. Usput, Anakreont spominje Bakhusa-Dionisa kao "Aithiopais", "dijete (sin) Kuša (Etiopljanina)", što je dovelo do toga da se Tammuz također opetovano brka s Nimrodom, Kušovim sinom. Budući da Grci Andromedu, koja je odgovarala Evi, Adamovoj ženi, nisu učinili pretpotopnom ženom, već Kefejevom kćeri, konačno su dodali sazvizjeđe Kefejeve žene na sjeveru na nebu pored Kefeja kao Kasiopeju (Cassiopeia), "žena Kuša (Kaša)".

Ali Perzej je Grcima ostao i "otkupitelj" (sotër), koji je smrskao glavu sotoni Humbaba (Humbaba). Kod Grka, Humbaba je konačno transformiran u (izvorno mušku) Meduzu ili Gorgoa, "zastrašujućeg" demona, komu je Perzej odsjekao glavu. Humbaba (Humbaba), također poznat kao Huvava, je u sumerskoj mitologiji čuvar cedrove šume na Libanonu. Pojavljuje se u nekoliko sumerskih mitova, na primjer u Epu o Gilgamešu. Gilgameš i Enkidu planiraju zajedno izvesti herojsko djelo i ubiti Humbabu kako bi posjekli cedre u šumi Inanna. Nakon duge borbe, uz podršku Šamaša, ubijaju Humbabu i posjeku cedrove. Postoji nekoliko različitih verzija borbe. Iz 20 redaka 5. ploče, Epa o Gilgamešu, koji su ponovno otkriveni tek 2011., proizlazi da Humbaba (u sobi 3 Louvrea) nije opisan kao divlje čudovište, već kao strani vladar, čija glazba podsjeća na dvorsku zbog zvukova majmuna i drugih životinja u šumi.

Enkidu se kaje zbog svog zločina i kaže: "Od šume smo napravili pustoš." Na kraju se ističe da su posljednji svjedoci, sedam Humbabinih sinova, ubijeni. Ovaj spomen sedam sinova do sada je sačuvan samo u jednom fragmentu i ne može se jasno uklopiti u kontekst.

Htio bih još napomenuti da neki stih u Bibliji aludira da su stabla ili šuma bila rodovnici rasa i naroda kojima su se divili i zavidjeli u ranom asirskom carstvu, npr. u Ezekielu 31:3; i 6 kaže se:

"³ Gle, Asirac (u nekim prijevodima Asirija) [bijaše] cedar na Libanonu s lijepim granama, s pokrovom za sjenu, i visoka rasta; ... stih 6 "...u zasjenku njegovu stanovahu pak svi veliki narodi."

Maska Humbabe

Sasvim neizostavna kapa nevidljivosti koju Perzej nosi na glavi tijekom borbe s Gorgonom, a koja ga čini nevidljivim, jasan je podsjetnik na borbu babilonskog Enkidu-Tamuza kao mjeseca s groznim Humbabom u cedrovoj šumi. Mjesec Enkidu odsjekao je glavu Humbaba lavu na nebu kada je stajao kao nevidljivi mladi mjesec u blizini svijetlog Regulusa na lavljim prsima na vrhu cedrove planine 17. dana mjeseca Tamuza, 2 dana nakon početka ljeta. Enkidu se ovdje može vidjeti kao njegova konstelacija, „poljoprivrednik“ iza bika (vidi kaldejsku zvjezdanu kartu na str. 36), kako kleči s licem punog mjeseca. Samo su inicirani mogli prepoznati da je mjesec ovdje prikazan kao nevidljivi mladi mjesec u zvijezdu Lava i da je bitka babilonskog Spasitelja sa Sotonom prikazana i skrivena.

Budući da je Mjesec (Selena) među Grcima bio ženski, izvorni odnos „ratara“ Enkidua-Kajina-Tamuza prema Mjesecu, za grčkog Perzeja, postupno je nestao u pozadini. Samo srpasti mač, takozvana harfa, u Perzejevoj desnici na nebu slab je podsjetnik da je Enkidu-Kajin-Tammuz, kao Mjesec, u dalekoj cedrovoj šumi odsjekao glavu lavu Humbaba. Naposljetku, na nebu, Perseju je čak data glava Humbaba-Gorgone u lijevoj ruci. U „Phainomena“ iz Arata oko 270. pr. Kr. glava Gorgone još se ne pojavljuje, ali Hiparh je spominje oko 150. pr. Kr. i Ptolomej u svom zvjezdanom katalogu oko 150. godine, uzima glavu Gorgone kao sazviježđe. Suvremeni naziv Algol (arapski الغول al-ğūl 'demon'), poznat i kao β Perzej na glavi Meduze (Caput Medusae), koju Ptolomej naziva "sjajnom (zvijezdom) od (zvijezda) glave Gorgone", potječe od Arapa, koji su ovo zvali zvijezda Ras al-Ghul, "Glava demona (propasti)". Židovski astronomi su Algola još prikladnije nazivali "Rosh ha-Satan", "Glava Sotone".

Enkidu u borbi s lavom

Kako je rimski Mitra postao katolički "Isus"

Sada znamo da je rimski Mitra, relikvija pseudo-mesije Kajin-DUMU.ZI-Tamuz, ali naravno, Rimljani su romanizirali babilonskog Spasitelja. Za Rimljane je mjesec (Luna) bio ženskog roda, kao i za Grke, tako da rimski Mitra nije mogao dugo opstati kao bog Mjeseca. Stoga ne čudi da je sam rimski Mitra ostao "nepoznati bog" i onima koji su sami bili inicirani u njegove misterije, i da bi se u konačnici lako mogao izjednačiti s bilo kojim drugim bogom. Iako je rimski Mitra često prikazivan pored boga Sunca u Mitrejima, tj. razlikovan od boga Sunca, Mitrasti su Mitru nazivali Sol Invictus, "nepobijeđeni bog Sunca".

Na brončanoj ploči iz Ostije, rimske luke, izvjesni Septimus Pompeius Maximus spominje se kao "Pater Patrum" i "Sacerdos Solis Invicti Mithrae", odnosno kao "Papa" i "Svećenik neporaženog boga Sunca Mitre". Iz ovoga jasno možemo vidjeti da su rimskog Mitru bez oklijevanja štovali kao "nepobijeđenog boga sunca" (Sol Invictus) čak i najviši inicijanti Mitrinog kulta.

Pomicanje rimskog Mitre od Mjeseca u stupnjevima inicijacije imalo je još kobniji učinak. Šest od sedam stupnjeva inicijacije izvorno je dodijeljeno promjenjivim zvijezdama kao svecima zaštitnicima iniciranih u heliocentričnom poretku kao u Babilonu, naime: 1. Merkur (Gilgameš), 2. Venera (Ištar), 3. Mars (Lugalbanda), 4. Jupiter (Nimrod), 5. Saturn (Kuš), 6. Sunce (Ham). No, svetac zaštitnik najvišeg, sedmog stupnja bio je Noa-Janus, "otac" (Pater) boga Sunca Hama, zbog čega Noa više nije nalazio mjesta u Sunčevom sustavu. Oni inicirani u sedmi stupanj smatrali su sebe predstavnicima ovog "Boga" na zemlji i stoga su preuzeli naslov "Pater". Svaki je Otac ujedno bio i glava Mitreja. Naslov Pater Patrum (skraćeno: P.P.), "vrhovni Otac" ili "Papa", bio je rezerviran samo za poglavare mitreja u regiji.

U rimskom kultu Mitre, Noa je tada potpuno potisnut i sedmi stupanj je dodijeljen Saturnu kao Pateru ili "ocu" Mitre-Kaina (!), dok je peti stupanj, koji je izvorno bio svojstven Saturnu, sada dodijeljen zaštititi rimskog Mitre povjeren je odvojeni mjesec, božica mjeseca (Luna). To je značilo da je izgubljen ne samo heliocentrični raspored promjenjivih zvijezda, nego i svaki smisleni raspored općenito: prema Merkuru, Veneri, Marsu i Jupiteru, svecima zaštitnicima prva četiri stupnja (Gavran [Corax]), mladoženja odn. lutka pčela (Nymphus), vojnik (Miles), lav (Leo), božica mjeseca Luna slijedila je umjesto Saturna kao zaštitnica petog stupnja (Perz. [Perses]), zatim bog sunca Sol kao zaštitnik svetac, šesti stupanj (Sunca trkača [Heliodromus]) i na kraju Saturn kao svetac zaštitnik sedmog stupnja (Otac, Otvarač [Pater]).

Podni mozaik u mitreju Felicisimusa u Ostiji

Taj promijenjeni redoslijed planetarnih svetaca zaštitnika dodijeljenih stupnjevima u kasnom tajnom kultu Mitre, o kojem su najbolji znanstvenici uzalud razbijali glavu, dokazuje dobro poznati podni mozaik u mitreju Felicisimusa u Ostiji i drugi dokazi.

Bareljef prikazuje uobičajenu tauroktonsku scenu Mitre, koji nosi perzijsku odjeću (frigijska kapa, leteći plašt, tunika, hlače). Na spoju gornje odjeće i stražnjeg ruba bika vidljive su korice bodeža. (Sirijski mitraistički "Tauroktonij", datiranje nesigurno)

Ali sada sam pokazao (vidi "Biblijski ambasador" iz prosinca 1998.) da se Mitra, bog "zavjeta", Mitra znači "savez" na staroindijskom i postao je Mitra na staroperzijskom, izvorno odnosio na Enoha prije potopa, čije ime znači "inicirati"; On je već bio nazvan EN.ME.TUR.AN.KI, "Gospodar (EN) saveza (ME.TUR = Mitra) Neba (AN) i Zemlje (KI)" u sumerskom popisu kraljeva. Na nebu nad Šinarom bio je zvijezda u sazviježđu EN.[ME.TUR.AN.]KI-Ea (GU.LA⁴Ea). Grci i Rimljani kasnije su ga pretvorili u zvijezde Vodenjaka (grčki: Hydrochóos, latinski: Aquarius). Posljedično, rimski Mitra na proljetnoj točki iza Bika nema ništa, ili uopće ništa, zajedničkog s originalnim Mitrom na zimskom solsticiju osim njegovog pseudonima. Činjenica da je dobio ime Mitra jasno pokazuje koliko je znanja izgubljeno o izvornim činjenicama.

U vrijeme zimskog solsticija, koji je bio postavljen 25. prosinca kada je Julije Cezar uveo julijanski kalendar 46. godine pr. Kr., Babilonci su već slavili inauguracijski festival Enoha-Mitre. Kada je car Aurelijan proglasio rimskog Mitru nepobijeđenim bogom sunca (odnosno Sol Invictus) kao boga Rimskog Carstva 274. po. Kr., inauguracijski praznik Enoha-Mitre 25. prosinca prenamijenjen je i postao je praznik dana rođenja (dies natalis) rimskog Mitre „Sol Invictusa“ ili „Nepobijeđenog sunca“. Rimski ali i sve ostale kršćanske crkve i denominacije slave ovaj inauguracijski božićni praznik Enoha-Mitre od 354. godine poslije Krista do danas, 25. prosinca, kao slavlje rođenja neporaženog boga sunca Mitre, kojemu je dala ime Isus.

Sirijsko kršćansko svjedočanstvo o „dies natalis invicti“ 25. prosinca, nakon što su ga prisvojili kršćani: 'Među poganima je zapravo bio običaj slaviti svetkovinu rođendana Sunca 25. prosinca i paliti krijesove u čast tog dana. Čak su na te obrede pozivali i kršćansko stanovništvo. Ali kad su učitelji Crkve shvatili da si kršćani dopuštaju sudjelovanje, odlučili su svetkovati Blagdan pravog rođenja na isti dan.' (Prijevod Clauss 2000, 66, citirano iz Corpus inscriptionum Latinarum I, drugo izdanje, 338. -9.)

Neposredno prije 25. prosinca, od 17. do 24. prosinca (najkasnije), dakle najviše osam dana, slavile su se "Saturnalije" u čast Saturnu. Kao što je dobro poznato starim Rimljanima, Saturn je bio bog poljoprivrede, bog sjemena. Ali sada znamo da su Babilonci već u 3. tisućljeću pr. Kr. koji je postavili (hamitske) vladare Babilona i Uruka kao "svece" u zvijezde koje se mijenjaju nakon potopa (vidi knjige Tajna Gilgamešova poruka i Znakovi tame). Noin sin Ham, čije ime znači "vrući", stavljen je na sunce i štovan kao bog sunca (sumerski: dUTU (dUD), akadski: dŠa-maŠ). U Saturn, najudaljeniji i najsporiji planet vidljiv golim okom, Babilonci su smjestili Kuša, najstarijeg sina Hama.

"I danas se u astrologiji planet Saturn prikazuje kao starac s bradom i pješčanim satom. To bi zapravo rimskog Saturna učinilo identičnim Kušu, Hamovom sinu nakon potopa. Ali sada sam uspio jasno dokazati da su Babilonci izvorno dodijelili Saturnu ocu čovječanstva, Adamu. Saturn je izveden iz semitske riječi "satur" i znači "onaj koji se sakrio". Znamo Adama kao prvog koji se sakrio iz Postanka 3:8-9. Nakon pada, Adam i Eva sakrili su se od Jahvea ispod drveća vrta u Edenu. Budući da je Adam postao zemljoradnik koji se mukotrpno mogao uzdržavati od proizvoda zemlje, nije ni čudo što su Rimljani štovali Saturna kao boga poljoprivrede. Rimske saturnalije prije zimskog solsticija imale su veze s Adamovim padom iz Milosti i njegovim izgonom iz raja.

Rimljani su također nakon potopa nisu vidjeli boga sunca Hama, sina Noina, nego Abela, sina Adamova prije potopa. Abel je za Rimljane postao bog sunca Apolon (grčki: Apollon), kojeg su stari zvali i Abellios, a koji je dobio nadimak Phoibos (Phoebus), "svjetlost", "sjajni". Abel je bio prototip otkupitelja obećanog u Edenu nakon pada, "potomk žene" (Postanak 3:15); ubio ga je Kajin, "zmijino potomstvo" (1. Ivanova 3:12). Za Rimljane je bog sunca Apolon bio duša "svetog" Abela skrivena na nebu, čije se dugo iščekivano ponovno rođenje događalo svake godine simbolično na zimski solsticij te se stoga slavio 25. prosinca. Apolon je, kao i njegov "sin" Eskulap (vidi moju knjigu Znakovi tame), jedna od mnogih varijanti Tamuza, babilonskog otkupitelja, Ištarinog sina, kojeg je, prema legendi, u lovu ubio vepar, ali trebao se ponovno pojaviti reinkarniran kako bi čovječanstvu donio kraljevstvo mira na rajskoj zemlji.

S druge strane, rimski Mitra-Kajin uzdigao se iznad istočnog horizonta na "uskršnje Ištariño" jutro. Dakle, iako se Mitrino rođenje povezivalo s Enohom-Mitrom, a Mitrino uskrsnuće upućivalo na rimskog pseudo-Mitru iza bika, oba su Mitrina praznika ipak smatrana svetkovinama jednog te istog rimskog Mitre, pseudo-Mesije iz Babilona, objavljene i konačno proglašene u Rimskoj crkvi, ali i u svim ostalim institucionalnim kršćanskim crkvama bez razlike, kao proslave rođenja i uskrsnuća "Isusa". Činjenica da ovaj rimski "Isus" nije Isus iz Evanđelja više ne zahtijeva nikakve dodatne dokaze, pogotovo jer pravi Mesija nije rođen početkom zime, nego u ljeto, navečer 30. kolovoza, 2. godine p.n.e. Nakon njegove smrti ponovno je uskrsnuo 3. dana (tri dana i tri noći, točno nakon 72 sata), a ne nakon 40 dana i ne ujutro na Ištariño-Uskrsnu-nedjelju, nego prije "subotnjeg jutra" (!) 17. hebrejskog Nisana (travnja) ili „prvog Šabata“ po hebrejskom kalendaru (!), 32. godine n.e. Ta subota završila je zalaskom svog subotnjeg sunca kada započinje prvi dan u tjednu - nedjelja. **Za Judejce svaki dan u tjednu nije počinjao u ponoć, nego početkom noći** (trenutak zalaska sunca). **Prvi dan judejskog ili novozavjetnog tjedna** stoga nikad nije označavao današnju nedjelju, nego uvijek razdoblje od subote navečer (nakon zalaska sunca subote) do nedjelje navečer (zalazak sunca nedjelje). Dakle, svaki izraelski dan ima dijelove dva dana rimskog kalendara i nikada ne uključuje cijelu „dan“ od i do ponoći (0h/24h). Stoga, nedjeljno uskrsnuće ne postoji, pošto je Isus Krist ustao iz mrtvih na subotu, prije izlaska subotnjeg sunca, svakako prije zore!

Od 1964. godine astronom i povjesničar astronomije Konradin Ferrari d'Occhieppo je u nekoliko publikacija od 1964. ukazivao na vrlo rijetku trostruku konjunkciju Jupiter-Saturn u znaku Riba, koju je uočio već Kepler. Činilo se da se to dobro slaže s približnim vremenskim razdobljem Isusova rođenja. Prema d'Occhieppu, jedan je babilonski astronom morao protumačiti takvu konjunkciju kao referencu na događaj u Izraelu (Judeji), jer je Jupiter bio zvijezda babilonskog boga Marduka, dok je Saturn smatran planetom židovskog naroda. Zapadni dio znaka Riba označavao je, između ostalog, Palestinu. Babilonski astronomi mogli su iz ovoga zaključiti: Kraljevska zvijezda (Jupiter) + zaštitnik Izraela (Saturn) = "Moćni kralj rođen je na zapadu (zvijezde Riba)."

Tri su se konjunkcije dogodile u razmaku od nekoliko mjeseci, tako da je bilo dovoljno vremena za putovanje od Babilona do Judeje. d'Occhieppo se pozvao na izraz "Vidjeli smo njegovu zvijezdu kako izlazi" kada je promatrao par planeta kako stoje blizu jedan drugoga na sve tamnijem večernjem nebu oko 15. rujna 7. godine pr. Krista. U to su vrijeme astrolozi krenuli u Jeruzalem. Dana 12. studenoga te 7. god. pr. Krista, nedugo nakon zalaska sunca, imali su planete Jupiter i Saturn izravno pred svojim očima u večernji sumrak dok su jahali južno od Jeruzalema prema Betlehemu, koji je bio udaljen samo desetak kilometara. Matej 2:10 odnosi se na ovu specifičnu točku u vremenu: *"Kad su vidjeli zvijezdu, obradovali su se."* Jupiter je bio 15 puta svjetliji od Saturna kada je izašao navečer u to vrijeme i astrolozi su ga osobito poštovali kao kraljevsku zvijezdu. On je ovdje spomenuta zvijezda.

Nakon početka astronomskog sumraka, astrolozi bi vidjeli par planeta kako stoje na vrhu zodijačkog svjetlosnog stošca 12. studenog. Izgledalo je kao da svjetlost dolazi s ovog para planeta. Sljedećih sati os svjetlosnog stošca neprestano je pokazivala prema Betlehemu ispred njih, čije su se kuće poput siluete isticale naspram zodijačkog svjetla. To bi im dalo dojam da su planeti, unatoč kontinuiranoj rotaciji zvjezdanog neba, ostali iznad mjesta gdje je bilo dijete. Stoga se može pretpostaviti da su na ovaj datum pronašli mjesto Isusova rođenja. Ne radi se toliko o trima konjukcijama dvaju planeta, koliko o tome da su prvi put nakon 854 godine stajali vrlo blizu jedan uz drugoga u zviježđu Riba i tako nagovijestili neobičan događaj. Zbog detalja sadržaja, D'Occhieppo smatra Mateja 2:1-12 pisanim izvješćem očevidaca mudraca ili jednog od njihovih drugova. Predan je Mateju, koji ga je kopirao. Stoga prevodi gore citirani tekst na sljedeći način:

„Kada se Isus rodio u Betlehemu judejskom u dane kralja Heroda, gle, mudraci od astrologa dođoše u Jeruzalem. Pitali su: Gdje je novorođeni židovski kralj? Jer vidjeli smo njegovu zvijezdu u izlasku (grčki: εν τη ανατολη) i došli smo da mu se ponizno poklonimo. [...] I gle, zvijezda koju su vidjeli u izlasku išla je ispred njih dok se nije zaustavila dok je išla iznad mjesta gdje je bilo dijete. Kad su ugledali zvijezdu, obradovali su se velikom radošću.”

Zbog prigovora d'Occhieppovoj teoriji, neki su astronomi istraživali druge konjunkcije na prijelazu ere i pronašli daljnje vrlo bliske konjunkcije ili okultacije, ovaj put Jupitera i Venere.

Dana 12. kolovoza 3. godine pr. Kr. Venera je prošla pokraj Jupitera u zviježđu Lava na udaljenosti od 0°4'. Tijekom ove konjunkcije, činilo se da su se planeti golim okom gotovo spojili. Tako su se mogli vidjeti kao obična jutarnja zvijezda u sumraku. Nakon ovog susreta s Venerom, "kraljevski" planet Jupiter izveo je svoju opozicijsku petlju točno iznad kraljevske zvijezde Regulus, došavši tri puta u blisku konjunkciju s glavnom zvijezdom Lavom.

Dana 17. lipnja 2. godine pr. Kr. Venera je ponovno prošla kraj planeta Jupitera, na minimalnoj udaljenosti od samo 26". Ova konjunkcija također je bila vidljiva diljem Bliskog i Srednjeg istoka, ovaj put na zapadnom nebu u sumrak, dok je pun Mjesec bio iznad suprotnog istočnog horizonta. U trenutku najveće udaljenosti, činilo se golim okom da se dva planeta stapaju u jednu točku. Približavanje se prije moglo pratiti na noćnom zapadnom nebu nekoliko tjedana i stoga je bilo dobro prilagođeno kao vodič iz Babilona ili Perzije. Simboličko tumačenje ovih astronomskih događaja posebno je opravdano Postankom 49:9-10:

“Judo, lavlji mladunče! Od plijena si se, sine moj, digao. Prignuo se, polegao poput lava i poput lavice. Tko bi ga podigao! Od Jude se žezlo neće udaljiti, ni vladalački štap od nogu njegovih, dok ne dođe Onaj kojemu pripada; i njemu će se puci pokoriti.”

Međutim, ova teorija zahtijeva da se godina Herodove smrti pomakne na kasniji datum nego što se obično pretpostavlja. Novi Zavjet (NZ) ne navodi datum Isusova rođenja; Godina i dan bili su nepoznati prvim kršćanima. Kršćanski popis stanovništva netočno je izračunao Isusovu navodnu godinu rođenja. Podaci NZ o tome su kontradiktorni. Prema Mt 2,1 i dalje i Lk 1,5 rođen je za života Velikog Heroda (oko 73.- 4. pr. Kr.), koji je prema Josipu Flaviju umro 4. godine pr. Krista.

Luka 2:1 datira Isusovu godinu rođenja u “prvi” rimski popis stanovništva koji je naredio car August putem upisa imovine u porezne popise. August je mogao narediti popis iz raznih razloga. August (kao Oktavijan, 63. pr.Kr. do 14. po.Kr.) naredio je prvi popis stanovništva pod Publijem Sulpicijem

Kvirinijem kako bi pridobio ljude da podrže njegove ratne napore. Dakle, Isus je vjerojatno rođen između 7. i 4. godine prije tzv. nove ere. (Komentar: Sve ukazuje na pogrešan kalendar prije i poslije Krista!)

Neki znanstvenici Novog zavjeta usvojili su astronomske teorije o Betlehemsjoj zvijezdi. Theodor Zahn (1922.) smatrao je čarobnjake u Mateju 2:1-9 povijesnima i pretpostavio je da su vidjeli redoviti nebeski fenomen. Riječ za zvijezdu u Mt 2 (aster) često se nije razlikovala od riječi za zvijezde (astron). August Strobel (1996.) povezo je zvijezdu s konjunkcijom Jupiter-Saturn 7/6 p.n.e. koju je opisao Ferrari de'Occhieppo: Herod je također vidio zvijezdu i samo je ispitivao "razdoblje tijekom kojeg je zvijezda sjajila".

Rainer Riesner (1999) preporučio je d'Occhieppovu teoriju u tekstovima koji prate njegovu knjigu. Peter Stuhlmacher (2005) slijedio je d'Occhieppo i Strobel: Konjunkcija u godini 7/6 p.n.e. mogao uzrokovati da se čarobnjaci koji su bili poštovani u Mezopotamiji presele u Jeruzalem; No, Betlehem su pronašli tek kada su od Židova dobili informaciju o biblijskom proročanstvu o Mesiji.

Rimski Mitra je „rođen“ nedugo nakon Konstantinove odlučujuće bitke protiv njegovog rivala Maksencija kod Milvijskog mosta 27. listopada 312. godine po. Kr. uveden pod imenom „Isus“ u konstantinovsku državnu crkvu, čiji je poglavar bio sam car Konstantin kao „Pontifex Maximus“.

Budući da je Julije Cezar 63. godine pr. Kr. posvećen kao „Pontifex Maximus od Pergamona i Babilona“ i tako postao glava babilonskog misterioznog kulta, „svi rimski carevi obnašali su dužnost Pontifex Maximusa od Pergamona i Babilona do 376. godine. Rimski car Gracijan odbio je postati poglavar ovog antikršćanskog misterioznog kulta iz kršćanskih razloga. Dvije godine kasnije, godine 378., biskup Rimske crkve, Damaz, izabran je za „Pontifex Maximus od Babilona i Pergamona“ („Znak tame,” stranica 73).

Od Damaza, rimski su biskupi polagali pravo na pogansku titulu „Pontifex Maximus“, „vrhovni graditelj mostova“, i nepogrešivo su se predstavljali kao predstavnici boga Mitre na zemlji noseći crvenu frigijsku (šiljatu) kapu rimskog Mitre, tzv. mitre, na glavama i uzurpirali naslov „Pater Patrum“, PAPA, iz mitraizma. U osmom stoljeću, međutim, rimski pape i biskupi zamijenili su crvenu frigijsku kapu rimskog Mitre-Kajina, koju sekularizirani Djed Mraz nosi i danas, originalnom mitrom s dva šiljka u obliku riblje glave Enoha-Mitre (vidi „Biblijski ambasador“ 12/ 98).

Sargon (Kralj Kajin) prihvaćen od Akki đavola

Teško da se može smatrati slučajnošću da dok apostol Ivan kaže da je Kajin bio "od ovog zloga", misleći na đavla, Sargona babilonski svećenici opisuju kao sina ili štićenika đavla. Ovo je jedan od najjačih tragova za Kajinov identitet sa Sargonom, koji se u raznim natpisima naziva "sin Bela Pravednog", "sin Itti-Bela" i "sin Dati-Enlila" dok je Sargonova zemlja tzv. "Enlilovo carstvo" (Enlil ili Bel), za kojeg se kaže da je ovo carstvo prenio na njega. U "Legendi o Sargonu" on svog posvojitelja naziva "Akki", što je očito drugo ime za đavla, jer je usko povezan s imenom Nahaš hebrejske zmijske, s Ahijem, bogom vode i zmijom Ahri-manom, koji je u perzijskoj religiji "izvor svega zla, đavo", kod Agnija, indijski bog vatre, kod egipatskog Naka, kao zmija, kod Nage, indijski bog zmija, kod maorskog demijurga Tikija, i inače se zove Agu ili Acu, drugo ime za babilonskog boga mjeseca Sina. Dr. Moffat navodi u svom prijevodu Biblije, u Brojevima 14:22 "divovski klanovi Ahimana," (divovi Nefili).

Mjesečev bog Sin očito je Bel ili Enlil pod drugim imenom, jer je u kasnijim vremenima izvorni trio Anu, Ea i Bel postao Šamaš, Sin i Ištar (Šamaš je zamijenio Anua, Ištar je zamijenila Ea i Sin Bela), drugu trijadu formirali su Sin, bog Mjeseca, i njegovo dvoje djece Šamaš i Ištar, planet Venera (Mezopotamija, Delaporte, str.139). Legenda o Sargonu, koju je oko 1867. otkrio i preveo pokojni profesor Rawlinson, navodno je napisana u svom današnjem obliku u 7. stoljeću pr. Krista. U Times History nalazimo sljedeći prijevod:

"Šargina, moćni kralj, kralj Agade, ja sam. Moja je majka bila iz plemićke obitelji ... Oca nisam poznao, dok je očev brat živio u planinama ... Moj grad je bio Azipiranu, koji leži na obalama Eufrata. Moja me majka iz plemićke obitelji (?) ... začela i rodila u tajnosti. Stavila me u šurru (trsku?) košaru i zatvorila (?) njen otvor (?) bitumenom; bacila me u rijeku, koja me nije svladala (?). Rijeka me odnijela i dovela me Akkiju, crpitelju vode. Akki ... primio me k sebi ... Akki... odgojio me do dječastva. Akki, tvorac vode, učinio me vrtlarom. Dok sam bio vrtlar, Ištar me voljela ... godinama sam vladao ... godinama sam zapovijedao crnoglavim ljudima ... i vladao njima, itd." (Times History, Bd. I, S. 360)

Legenda je na neki način slična priči o Mojsiju i to ne čudi. Svećenici iz 7. stoljeća prije Krista kojima se pripisuju ovi natpisi morali su poznavati ranu priču o Mojsiju, a to što su je trebali pomiješati s onom o Kajinu dosljedno je njihovoj uobičajenoj metodi brkanja činjenica. Promjena prizora s obala Nila na obale Eufrata upravo je ono što se moglo očekivati; dok se priča o Mojsiju u arki od trske koju je spasila princeza možda dopala njihovim dramatičnim instinktima. S druge strane, Kajinova priča je više nego nagoviještena; njegovo zanimanje vrtlara, ljubav Ištar (ili Eve) prema njemu u njegovoj mladosti, njegov tajanstveni i iznenadni dolazak u Babiloniju, njegovo usvajanje od strane đavla i njegova duga vladavina nad nižom rasom. Činjenica da Sargon kaže da ga je Ištar voljela dok je bio vrtlar može se odnositi na prekid Evine ljubavi prema Kajinu nakon njegovog ubojstva Abela. Očito profesor Sayce uzima legendu kao istinitu priču i komentira je:

"Odbijajući utopiti svog budućeg gospodara, Eufrat je dijete sigurno odnio Akkiju 'pojitelju', predstavniku akademskih farmera koji su obrađivali zemlju za svoje semitske gospodare. Sargon je odgojen u ovom niskom stanju i među potčinjenom rasom. Akki se sažalio nad malim siročetom i odgojio ga kao da mu je rođeni sin. Kako je rastao, bio je spreman njegovati vrt i uzgajati voćke, a baveći se ovim skromnim poslom, privukao je ljubav božice Ištar. Tada je došao čas njegova izbavljenja iz ropskog posla, i poput Davida on se probio do prijestolja. Dugi niz godina vladao je crnoglavom rasom." (Hibbert Lectures, str. 27)

Izbor stoga leži između ove šarmantne i intimne priče i mog drugog objašnjenja legende, naime da je to parodija na istinitu priču o Kajinu, koji je, prihativši đavla za svog savjetnika, vladao nad Preadamitima kojih se nekoć bojao. Kao primjer proturječja svećenika, u ovoj legendi Sargon kaže da "nije poznao svog oca", dok drugdje tvrdi da mu je Dati-Enlil otac. Profesor King, koji poput profesora Saycea ozbiljno shvaća natpise, kaže: "Da je Šar-Gani-Šarri (Sargon) bio pravi utemeljitelj njegove dinastije

jasno je iz natpisa na njegovom podnom pragu vrata pronađenog u Nippuru, koji ne pripisuje titulu svome ocu Dati-Enlilu, dokazujući da njegova obitelj nije držala čak ni patezijat ili vladu Akada pod vrhovništvom Kiša. (Sumer and Akkad, str.232).

Čovjek se pita kako autoriteti koji prihvaćaju ove legende kao povijest objašnjavaju Sargonove kontradiktorne izjave o njegovom podrijetlu. U vezi s raznim titulama davanim vragu, ovdje se predlaže još jedna mogućnost, koliko god to vrijedilo, možda je ime Akkad, koje se ponekad koristilo u natpisima u Babiloniji, djelomično izvedeno od Akki kojeg je preuzeo vrag. Imajte na umu da su ti "akadijski zemljoradnici" bili ljudi (također zvani Sumerani) koji su naveli asirologe da ih prihvate kao utemeljitelje babilonske civilizacije i kulture.

Čini se da je Babilonija dobila ime po Kajinu? Povijest Cambridgea govori o "drevnoj Khani na srednjem Eufratu", i iako profesor Waddell sugerira da je to ime značilo zemlju štapova (ili trske) i opisuje izvorni divlji aspekt Babilonije (Asiatic Review, travanj 1926), meni je to značilo Kajinovu zemlju. Čini se vjerojatnim, pogotovo jer George Smith piše: Kainan se nalazi kao ime babilonskog grada Kan-nan; čiji su se stanovnici ponekad nazivali Kanunai, što se ne smije brkati s imenom Kanaanaca ili "nizinaca", prvobitno stanovnika priobalnog područja Fenicije, a zatim je prošireno na cijelu Palestinu (Chaldean Genesis, 1880, str. 316).

Misterij nepravde

Sudeći prema čestom spominjanju vrhovnog zlog duha u babilonskim natpisima, vrag je bio stvarniji starim Babiloncima nego nekim modernim misliocima. On je, kao što smo vidjeli, bio Sargonov spasitelj i zaštitnik, darovatelj Sargonovih vladavina i podanika, božanstvo koje je Sargon obožavao, a koje se naziva svećenikom, i smatra se jednakim ili višim od Anua kojem se obraća ("otac bogova" i "kralj neba") u mnogim himnama, molitvama i bajanjima. Čisti strah od njega morao je, moglo bi se pomisliti, nadahnuti takve zagovore kao što su:

"O božanski Enlile, oče Sumera, o pastiru crnoglavih ljudi, o heroju koji vidiš vlastitom snagom. Jaki Gospode koji vodiš čovječanstvo." (Religions of Babylonia and Assyria, M. Jastrow, str. 72)

Vrlo različiti osjećaji izraženi su kroz fragmente kao što su sljedeći:

"Zli duh je čekao u pustinji, došao je na čovjekovu stranu. Zli duh vječno hara i nitko mu se ne može oduprijeti. Zli duh potajno odlazi u pustinju i izaziva pokolje među ljudima. Zli đavo luta gradom. Nema mira (?) od toga, da kolje ljude.." (The Devils and Evil Spirits of Babylonia, R. C. Thompson, Bd. 2, str. 105)

I postoji zlokobna prikladnost u naslovu danom Belu u nekim natpisima, npr. "Sin podizač rogova". Samo intimnije upoznavanje sa zlim duhom, nego što možemo to lako zamisliti, može objasniti postojanje velikog djela u Babiloniji u sedamdeset i dvije knjige (kako to opisuje profesor Sayce), koje su činile dio Sargonove knjižnice i "Promatranja" se nazivaju "Iluminacije" od Bela.

Profesor Sayce piše:

"Međutim, sve do vremena Berosusa sam bog Bel bio je zapamćen kao njegov tradicionalni autor, a djelo se ponekad navodi jednostavno i kao 'Bel'." (Hibbert Lectures, str. 29)

"U 'Promatranjima Bela' zvijezde su već obdarene božanskim karakterom. Planeti su bogovi poput Sunca i Mjeseca, a zvijezde su već identificirane ili posvećene određenim božanstvima službenog panteona. Cijelo nebo kao i razdoblja mjeseca bila su podijeljena između tri vrhovna božanstva, Anu, Bel i Ea. U stvari, postoji astro-teologija, sustav sabeizma ili zabeizma (obožavanjem zvijezda, kao utjelovljenja ili sjedišta božanske moći), kako bi se to nazvalo u 19. stoljeću. Ova astro-teologija se mora vratiti u najranija vremena. Sami klinasti znakovi dokaz su toga."

Sabeizam (kult zvijezda), štovanje zvijezda, oblik kulta koji se posebno razvio u Babilonu i Asiriji, gdje su stubasti hramovi bili zvjezdarnice, a zatim kod Sabejaca u Arabiji, također u Siriji i Maloj Aziji. Osim nekoliko fiksnih zvijezda, posebno su se štovali planeti za koje se vjerovalo da utječu na sve zemaljsko,

na prirodu i ljude, pa je tako ušla i magija, proricanje i talismani koji su se izrađivali prema astrološkim pravilima veza sa S. Ime S. zabranjeno je kao pogrešno u modernoj religijskoj filozofiji, koja oštro odvaja te kultove od onih drugih prirodnih bića. Vidi Chwolsohn, *The Ssabians and Ssabism* (Petersb. 1856, 2 sv.); Chantepie de la Saussaye, *Udžbenik povijesti religija*, svezak 1 (i. veljače br. 1887.); Hommel, *Der himmlische Dienst der alten Araber* (München, 1901.)

Ovi komentari daju hranu za razmišljanje. Tko je osim đavla, "kneza vlasti zraka", "duha koji sada djeluje u djeci neposluha", mogao izmisliti ovu astro-teologiju, štovanje cijele nebeske vojske? Da ga je izmislila inferiorna rasa je, po mom mišljenju, neupitno, iako su neki asirolozi spremni to pripisati "Sumeranima".

Profesor Sayce piše o "Belovim promatranjima":

"Kasnijih dana preveo ju je na grčki povjesničar Berossus; i iako je nadopunjen (*Chaldean Genesis*, str. 95), možemo pratiti u promatranjima Bela podrijetlo ljudske žrtve, protiv koje su Izraelci bili upozoreni nakon što su otišli u Egipat, a gdje su je nastavili prakticirati poganski svećenici (*Levitski zakonik* 18:21).

Profesor Sayce dalje piše:

"U velikom djelu o astronomiji pod naslovom "The Observations of Bel," rečeno nam je da je "na visinama Sin spaljen" (*Hibbert Lectures*, 1887., str. 59) i on primjećuje da to "dokazuje da je žrtvovanje djece bila babilonska institucija." Brojna izdanja u svom prolazu kroz ruke generacija babilonskih astronoma, izvorno djelo sadržavalo je toliko zapisa o pomrčinama Sunca da pokazuje drevnost babilonske astronomije čak i u dalekom vremenu samog Sargona." (*Hibbert Lectures*, str.29)

Uz dužno poštovanje, rekao bih da su ove brojne snimke pomrčina Sunca možda interpolirale kasnije generacije svećenika. S obzirom na dobro poznatu sklonost drevnih povjesničara da preuveličavaju starost svojih naroda, takve bi interpolacije mogle ostaviti dojam da se njihova povijest proteže tisućama godina unatrag. Naravno, ako je vrag bio začetnik ovog sustava astro-teologije, mogao je postojati u bezbrojna doba prije Adama, osim činjenice da su u "Promatranjima Bela" nebesa podijeljena između Anua, Ea i Bela, što sugerirajući da je izumljen nakon što su stvoreni naši prvi roditelji. Postoje i drugi dokazi da je vrag igrao stvarnu i bitnu ulogu u drevnoj Babiloniji; čini se, na primjer, da se na njega gledalo kao na njegovog tvorca.

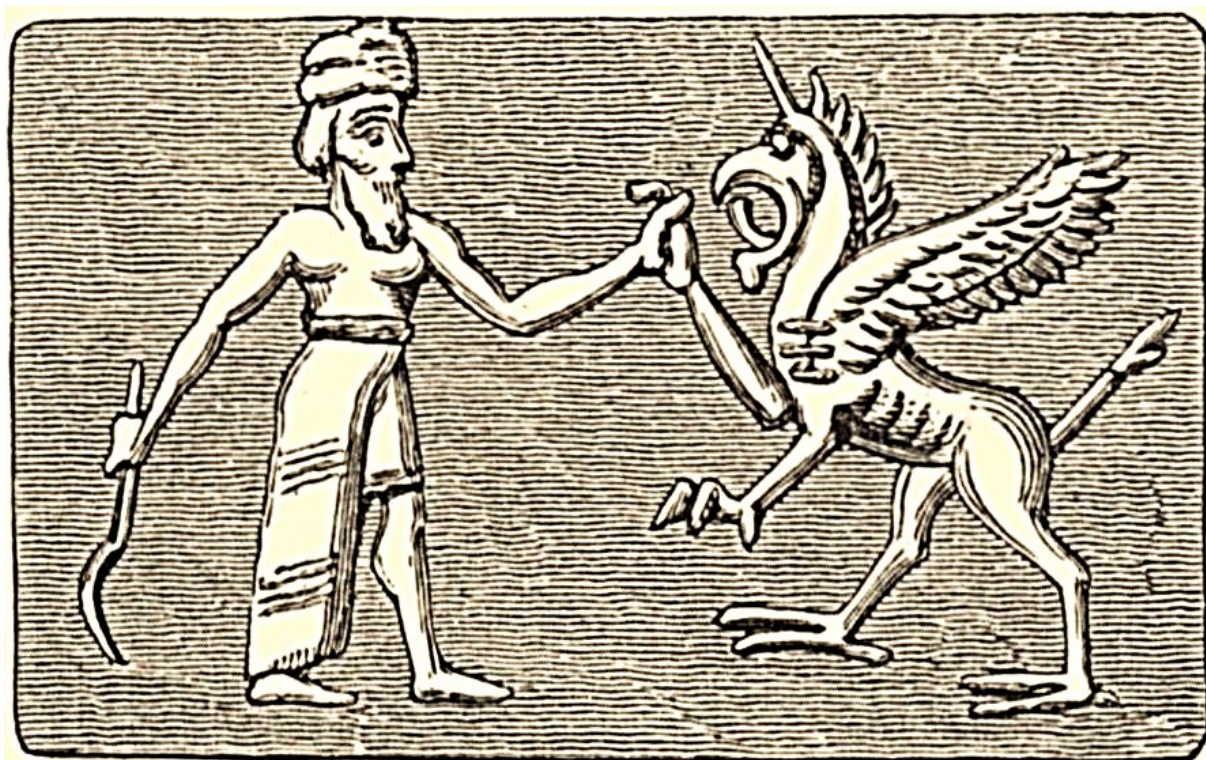
Profesor Sayce, opisujući ceremoniju inauguracije babilonskih kraljeva, piše:

"Pretendent na suverenitet uzeo je ruku Bela, kako se to zvalo, i potom postao posvojeni sin Božji, kralj de facto, nije bio tako de jure... pravni naslov mogao je dati Bel i samo Bel. (*Babylonian and Assyrian Life*, S. 36)

Je li ekstravagantno sugerirati da bi ova ceremonija mogla podsjećati na nesveti pakt između Kajina i đavla, protjeranog čovjeka, i osramoćenog duha? Jedna židovska tradicija opisuje kako je Sotona utjerao ideju o ubojstvu u Kajinov um; Ne možemo li zaključiti da je Kain bio nadahnut da uspostavi idolopoklonstvo na isti način? Crtež koji je ovdje dolje dat, je George Smith smatrao prikazom Belovog susreta sa zmajem (*Chaldean Genesis*, str. 95), ali moj je dojam da na njemu vidimo Kajina, tj. Sargon, "hvata Belovu ruku."

Ni u hebrejskoj, ni u babilonskoj književnosti Bel i zmaj nisu prikazani kao antagonisti. Naprotiv, oni su očito različiti oblici istog boga i stoga nema dokaza da ovaj crtež prikazuje bitku između njih dvojice. Čak je moguće da riječ zmaj dolazi od Dagon, što je prema profesoru Jastrowu bilo samo drugo ime za Bela. (M. Jastrow, *Babylonian and Assyrian Religions*, str.154).

I profesor Sayce kaže: "Dagon je identificiran kao Mullil." (*Hibbert Lectures*, 1887. str. 1888). Crtež naravno može prikazivati bitku između boga sunca Marduka i Tiamata (popularna tema među babilonskim umjetnicima), u kojem slučaju još uvijek možemo vidjeti portret Kaina pod mitološkim krinkom Marduka ili Merodaka.

Bel susreće zmaja; iz BABILONSKOG CILINDRA. KALDEJSKI IZVJEŠTAJ O POSTANKU Georgea Smitha, str. 95. "Bel-ov (Mul-ge) susret sa zmajem" (Kain, tj. Sargon je uzeo "Belovu ruku")

Jedan od reljefa iz Ninive, koji se danas nalazi u Britanskom muzeju, prikazuje ga kako svojim krivim mačem ili munjom progoni demona Tiamata, personifikaciju kaosa i anarhije, koji je prikazan s pandžama, repom i rogovima. Kao što smo već vidjeli, obično su ga oslovljavali s Bel ili 'gospodaru' i tako je postupno istisnuo starije Bel ili Mul-ge. Među planetima njegova je zvijezda bio Jupiter.

Mul, ili Mul-ge, bio je jedno od najistaknutijih božanstava u drevnom Babilonu i kao "Gospodar podzemnog svijeta" činio je jednu trećinu kozmološkog trojstva, koje je uključivalo velike bogove Anu i Ea. Mul-geov je utjecaj, međutim, s vremenom izbljedio. A. H. Sayce, u poglavlju pod naslovom Asirska religija, navodi: "Na čelu božanske hijerarhije i dalje je stajala stara trijada Anu, Mul-ge i Ea. Mul-geovo ime je, međutim, promijenjeno u Bel, ali budući da je Merodak bio poznat i kao Bel, sve je više padao u drugi plan, osobito nakon uspona grada Babilona, čiji je Merodak bio božanstvo zaštitnik." Mul-geova zamjena u drevnoj babilonskoj povijesti bila je uvelike posljedica politike koja se nalazi u obožavanju mrtvih predaka. Drevni Mezopotamci nisu štovali svoja božanstva na isti način kao monoteisti, već su na to gledali kao na obred predaka. Upravo zbog takve perspektive nalazimo da su neka božanstva zamijenjena, ili čak degradirana, s velikim migracijama ljudi koji su dolazili u Mezopotamiju. The Worship of the Dead od C. Garniera iz 1904. godine, potvrđuje ovaj aspekt naše rasprave: "Stoga, kako glas antike svjedoči o činjenici da su izvornici poganskih bogova bili ljudska bića, te da su bogovi drevnog Babilona bili prvi monarsi tog kraljevstva, poistovjećivanje bogova s tim monarsima mora se očekivati prije iz njihovih atributa, a ne iz njihovih imena."

Vjersko štovanje odnosno obožavanje mrtvih predaka, koje se iskazuje putem raznih obreda, a i na druge načine, temelji se na vjerovanju da preminuli preci i dalje žive u nevidljivom svijetu te da mogu pomoći ili nauditi živima, pa ih stoga treba umirivati. Taj običaj očigledno nije u skladu s Biblijom, jer:

(Prop. 9:5): "Živi su svjesni toga da će umrijeti, a mrtvi nisu svjesni ničega." ... (Job 14:10; 21): "Al' kad čovjek umre, ostaje pokošen, kad smrtnik izdahne, gdje li je on tada? ... Sinovi su mu poštovani, ali on to ne zna; ili su poniženi, a on za njih ne mari." ... (Ps 49,17;19): "kad umre, ništa neće ponijeti sa sobom, slava njegova neće sići za njim ... ipak će poći za naraštajem otaca svojih; svjetla više nikada oni vidjet' neće ... , a nerazborit, poput stoke je što ugiba."

Djeca Baala

Zastrašujuće mogućnosti sugerira činjenica da je za Sargona rečeno da je vladao "Baalovom djecom"⁽¹³⁾ (The first Bible, C. Conder) i "Enlilovim Carstvom" (Sumer and Akad, L.W. King, str. 242) i da mu je njegove podanike, "Crnoglave", povjerio Akki (drugi naziv za đavla).

Suočeni smo s problemom za koji se ne možemo nadati da ćemo ga riješiti. Zašto su ti ljudi toliko stigmatizirani kao da pripadaju đavlu? Jasno nam je samo da su, prema Bibliji i babilonskim natpisima, na početku povijesti postojale dvije neadamske rase. Ljudi za koje se Kajin bojao da će ga ubiti, i među kojima je na kraju sagradio grad, očito su bili "Crnoglavi" kojima je vladao Sargon i koji su morali postojati prije Adama, dok je druga rasa „zle slave“ koja je došla na zemlju za vrijeme Kajinova života prikazano i u Bibliji i u babilonskim spomenicima kao da je bila pola čovjek - pola andeoski duh. Ti se poluljudi u Bibliji nazivaju Nefili, Refaimi ili Pali i kaže se da su bili djeca palih anđela koji su uzimali ljudske kćeri za žene.

„Mogu dodati da novi sumerski zapisi pružaju paralelu s okolnostima koje su prethodile rođenju Nefila na početku 6. poglavlja Postanka. Jer u njima se također veliko umijeće ili razlikovanje pripisuje potomstvu ljudskih i božanskih zajednica. Kao i u kasnijim razdobljima, njihovim imenima tu prethodi odrednica za božanstvo. Ali još je značajnija činjenica da čitamo o dva sumerska heroja, također vladara gradova, koji su bili božanski s očeve ili majčine strane, ali ne s obje. Meskingasher je u popisu upisan kao 'sin boga Sunca', a s majčine strane nije zabilježeno božansko roditeljstvo. S druge strane, Gilgamešov ljudski otac opisan je kao veliki svećenik Kulaba, a iz drugih izvora znamo da je njegova majka bila božica Ninsun. Da ovo nije maštovito tumačenje dokazuje odlomak u samom epu o Gilgamešu, u kojem je njegov junak opisan kao dvije trećine bog i jedna trećina čovjek. Ponovno se nalazimo u istom sloju tradicije s kojim su nas hebrejske priče toliko upoznale. ... U Eanni (Kući Naba) je Meskingasher, sin boga Sunca, vladao kao veliki svećenik i kralj tri stotine dvadeset pet godina." (L.W. King: Legends of Babylon and Egypt, str. 39)

Natpisi opisuju ovu pretpovijesnu rasu kao pola ljude, a pola životinje. Iz "Cutha Tablet of Creation"⁽¹⁴⁾ dolaze riječi: "Ljude s tijelima pustinskih ptica, ljude s licima gavranova, stvorili su veliki bogovi, i na zemlji su im bogovi načinili prebivalište. Tiamat im je dala snagu, njihov život probudio je gospodaricu bogova... U prvim danima zli bogovi, buntovni anđeli stvoreni u donjem dijelu neba, uzrokovali su svoje zlo djelo, vladajući zlim glavama, koji su vladali sve do Rijeka. Bilo ih je sedam. Prvi je bio... drugi je bio velika zvijer... treći je bio leopard... četvrti je bila zmija... peti je bio užasan... šesti je bio napadač koji je pripadao Bogu i kralj koji nije bio pokoren, sedmi je bio glasnik zlog vjetrova, itd." (Chaldean Genesis, str. 103-107)

Kroz sve ovo postoji osjećaj da se naslućuju mračne istine i da su babilonski pisari znali više o ovoj miješanoj rasi nego što mi učimo iz Biblije. U Ponovljenom zakonu 3:2, gdje se Og, kralj Bašana, spominje kao "ostatak divova", hebrejska riječ prevedena divovi je "rapha" ili "Rephaim" (ili "Nefilim") i zapravo znači neku vrstu čudovišta, "strašljivog", a ne čovjeka diva poput Nimroda, koji se na hebrejskom zove "Gibbor", što znači div. To može objasniti činjenicu da su ih se Izraelci, koji su naizgled lako istrijebili te ljude na kraju, u početku bojali. Čini se da znanstvenici ignoriraju postojanje ovih rasa, koje potvrđuju i Biblija i babilonski spisi.

⁽¹³⁾ "Sargani, slavni kralj, dao je sagraditi Baalovu kuću"; a na drugom semitskom tekstu čitamo "Božanski Sargani, slavni kralj, sin Baala, pravedni, kralj Agade i djece Baala, sagradio je ovaj hram i učinio da se kuća boga Baala iz Nippura bude podignuta. Tko me ozlijedi, neka i Baal i Šamaš unište njegov temelj i porobe njegovo potomstvo." (The first Bible, C. Conder)

⁽¹⁴⁾ *Legenda o stvaranju s Cutha ploče (Tr. G. Smith) preveo George Smith, [1876.] Ovo je vrlo nejasan natpis, ali prvi stupac čini dio odnosa sličnog onom Berosusa u njegovoj Povijesti stvaranja; Bića ubijena svjetlošću i pouzdano s ljudskim glavama i ptičjim tijelima i ptičjim glavama i ljudskim tijelima sukladna su kompozitnim čudovištima Berosusa, dok je božica kaosa, Tiamat, koja je iznad njih, opet ista kao u legendama o Tiamat stvaranja i Berosusov Thalath. Odnos u drugom i trećem stupcu natpisa je težak i ne odgovara nijednom poznatom događaju. Četvrti stupac sadrži obraćanje svakom budućem kralju koji bi trebao pročitati natpis pohranjen u hramu Nergala u Cuthi. Vjerojatno je ova legenda trebala biti djelo jednog od mitskih kraljeva Kaldeje, države i povijesti svijeta prije njegova vremena.*

Ali ne može li to objasniti zbunjujuće kosti koje se s vremena na vrijeme nalaze u različitim dijelovima svijeta? Ne pripisujemo li ovim rasama *Pithecanthropus Erectus*, čovjeka iz Heidelberga, neandertalca, crnca iz Grimaldija, čovjeka s brda Galeja, čovjekolikog majmuna lemura, itd., strašne pretke s kojima su neki antropolozi bili spremni sve pripisati? Utješno je pomisliti da "lubanja Taung" nalik gorili, koju je Haeckel opisao kao kariku koja nedostaje između čovjeka i obitelji majmuna, nije imala nikakve veze s Adamovom rasom, budući da je možda bila ostatak poluljudske rase.

Dok profesor Sayce vjeruje da su ljudi koji se na natpisima nazivaju "Djeca Bela" i "Crnoglati" vjerojatno bili negroidi, drugi autoriteti vjeruju na temelju određenih crteža na spomenicima da su oni bili vrlo osebujne vrste, možda bijelci, ali svakako nenormalni. Priča se da su ti čudni ljudi bili Sumerani, koji su, nakon sumerske škole, izumili umjetnost pisanja. Oni koji su gore navedeni opisani su u jednom ilustriranom članku kao "ljudi čiji je najveći dar Babiloniji bila umjetnost pisanja". (Newspaper *The Sphere*, 11. Oktobar 1924; str. 102)

Prema profesoru Kingu, najraniji babilonski spomenici pokazuju i ovaj degradirani tip čovjeka, kojeg on naziva Sumeranima, i superiorni tip čovjeka, koji on naziva Semitima. Prvi su, po mom mišljenju, puke karikature ljudi, ali drugi su, unatoč lažnom arhaičnom stilu djela, očito Adamiti i jasno nalikuju Europljanima.

Professor King piše:

"Iskapanja nisu pomogla u rješavanju problema kada su Sumerani i Semiti prvi put došli u kontakt ili koja je rasa prva zauzela zemlju." (*Sumer and Akkad*, str.40)

S obzirom na ovo priznanje, čini se čudnim da se usudio staviti golemi broj sumerskih kraljeva ispred takozvane semitske dinastije Sargona. Činjenica da su, prema njemu, neki od tih kraljeva u natpisima zaslužni za ista postignuća ⁽¹⁵⁾ kao i Sargon, podupire moju teoriju da su bili potpuno izmišljeni i da je velik dio informacija koje dolaze od svećenika netočan.

Pukovnik J. Garnier (John Garnier bio je pukovnik u Kraljevskim inženjerijama) prvi je predložio (1909.) da je Lugal-Zaggisi drugo ime za Sargona; da su "ostalih pet kraljeva" bili izmišljeni; i da u gore opisanoj diskrepanciji vidimo primjer kako nas natpisi svećenika zbunjuju i navode na krivi trag ako ne prepoznamo da im je bila namjera mistificirati potomstvo.

Baš kao što su svećenici zamaglili svoju sliku o bogu sunca Merodaku (kojeg ja [gđa. Bristow] poistovjećujem s Kajinom) dajući mu različita imena, mijenjajući njegove atribute, au kasnijim vremenima izmisliši još dva boga sunca, tako su oni imali svoje slike Sargona pripisivanjem skriva njegova postignuća drugim vladarima koji nose "sumerska" imena. Na primjer, kao što smo vidjeli, "Enmerkar," kojem pripisuju izgradnju Ereha, očito Sargon pod drugim imenom ako je profesor Sayce u pravu kad misli da je Kajin izgradio ovaj grad i ako sam ja u pravu kad mislim da je Kajin bio Sargon. Na isti način, za kralja po imenu Lugal-Zaggisi kaže se da je "konsolidirao i vladao carstvom koje se protezalo od Perzijskog zaljeva do Sredozemlja"; čak je i profesor King, koji je Lugal-Zaggisiju vidio kao stvarnu i posebnu osobu, rekao da iako je Sargon sve to postigao, bilo je "teško pripisati slično postignuće Lugal-Zaggisiju."

⁽¹⁵⁾ „U kontekstu moje teorije da su Kajinovo nadljudsko znanje svijetom proširili njegovi potomci, u najmanju je ruku čudno da se pioniri obrade željeza na Borneu nazivaju "Kayanima", a za njihove prece kaže se da su bili "skupina kriminalaca", iako su oni očito bili ti koji su domoroce Bornea podučavali umijeću obrade metala.“ (Mrs. Bristow)

Jedan drugi autor kaže:

"U svakom prikazu umjetnosti i zanata Kayana, obrada željeza zauzima prvo mjesto zbog svoje velike važnosti za njih te vještina i znanje koje pokazuju u operacijama kojima su proizvodili svoje fino posuđe, mačeve. Podrijetlo njihovog znanja o željezu i procesima taljenja i kovanja ostaje obavijeno velom tajne (!); međutim, nema sumnje da Kayani su bili upoznati s tim procesima prije nego što su ušli na Borneo. (Djeca sunca, W. J. Perry, str. 122)

Kajin pod drugim imenom

Detalj sa slike "The Golden Bough" (Zlatna grana) Williama Turnera

Sir James Frazer piše: "Tko ne zna Turnerovu sliku Zlatne grane? Malo šumsko jezero Nemi - "Dianino ogledalo", kako su ga zvali stari, mirna voda koja leži u zelenoj šupljini Albani brda (talijanski Colli Albani) ... U davna vremena, ovaj šumski krajolik bio je poprište čudne i ponavljajuće tragedije... Tamo su počinjeni mračni zločini pod maskom vjere."

Isti pisac citira Macaulayev stih:

"I dalje stakleno jezero koje spava
Ispod Arcinih stabala -
Ova stabla u čijoj mutnoj sjeni
Užasni svećenik vlada
Svećenik koji je ubio ubojicu."

Zašto je, pita sir James Frazer, svećenik Nemija morao ubiti svog prethodnika? I zašto je, prije nego što je to učinio, morao otrgnuti granu određenog stabla koje je javno mnijenje starih poistovjećivalo sa Zlatnom granom?

Odgovor koji se usuđujem dati je: zato što je Kajin ubio Abela, čija je žrtva bila draža od njegove, i zato što je sveto drvo oko kojeg je svećenik neprestano lutao podsjećalo na drvo Edenskog vrta, koje je toliko utjecalo na sudbinu Adamove obitelji.

„Za svakoga tko prihvaća moje argumente i voljan je smatrati da svećenik-kralj Nemija potječe od Kajina, zanimljiv je sljedeći prikaz dvoglave biste pronađene u Nemiju za koju se vjeruje da predstavlja svećenika-kralja. Sir James Frazer sugerira da bi starija glava mogla predstavljati stvarnog svećenika-kralja, a mlađa glava ubojicu koji ga ubija i treba zauzeti njegovo mjesto.“ (Mrs. Bristow)

Dvoglavo (Janus-) Hermesovo poprsje, 1.–2.st Stoljeće nove ere, rimsko razdoblje, iz Egipta

„Moj prijedlog je da starija glava predstavlja Kaina - kralja svećenika ubojicu - dok mlađa glava predstavlja njegovog brata Abela.“ (Mrs. Bristow)

Sir James Frazer opisuje bistu na sljedeći način:

"Tip lica je sličan u obje glave, ali postoje značajne razlike među njima - dok je jedan mlad i golobrad, sklopljenih usana i mirnog pogleda, drugi je sredovječni muškarac s dugom i zamršenom bradom, naboran obrve, divlji i uplašeni pogled u očima i otvorena nacerena usta.

Ali možda najjedinstvenija stvar u vezi s dvjema glavama su listovi s valovitim rubovima koji su takoreći ožbukani na vratovima obaju poprsja, a očito i ispod očiju mlađe figure. Lišće je protumačeno kao hrastovo lišće, a brkovi starije figure jasno podsjećaju na hrastov list. Sve to može u klici sadržavati rješenje problema obožavanja kralja drva." (Zlatna grana). Sličnost između dva lica poprsja podupire moju teoriju da oni predstavljaju braću Kajina i Abela, dok je razlika u godinama i izrazima u skladu s pričom ispričanom o njima u Postanku; a više potpore mojoj teoriji možda se može pronaći u "otvorenim nacerenim ustima" starijeg lica, koje je jasno jednostrano i, prema tome, sugerira mišićno iskrivljenje poznato u znanosti kao "cinički grč", a opisano kao "konvulzivni grč mišića jedne strane lica, iskrivljujući usta, nos itd. u izgled smiješka." (Ency. Brit, Ed. II, Cynics).

„Onome tko je odlučio na temelju već navedenih razloga da lice kralja-ubojice na rimskoj bisti predstavlja Kajina, prirodno se čini više od slučajnosti da je mišićna zgrčenost, s kojom je prikazan, dobila ime koje sadrži korijen riječi Kajin i očito je povezano s Kajinom i na druge načine. Filolozi se slažu da je riječ "cinici" (Kynikoi) davana određenim grčkim filozofima u prvom stoljeću nove ere,

potjecala od grčke riječi za psa (kion; Strong G2965 κύων – kyon) i da su ti filozofi bili takozvani jer su bili "skloni vraćanju čistom i jednostavnom animalizmu," i za njih se kaže da su "narušili diktate uobičajene pristojnosti", ali ideja da je grčka riječ za psa možda izvedena iz ime Cain (Kain) je u potpunosti moje i budući da ne mogu tvrditi da sam jedan od Cowperovih "učenih filologa koji jure zadahtanim slogom kroz vrijeme i prostor", moraju se navesti moji razlozi za tako hrabar prijedlog.“ (Mrs Bristow)

Filološki govoreći, to je razuman prijedlog, jer je riječ kuon (pas) podjednako slična riječi Kain kao i drugi slog Sargonova imena koji se identificira s "Kain"; (Ferrar Fenton, Bible in Modern English) i povijesno gledano veza između riječi *Kain*, *Kynikoi* (Cinik) i *kyon* (pas) čini se vjerojatnom, dok Judina poslanica ukazuje da je zao karakter Kajinova kasnijeg života bio poznat apostolima, sv. Pavlu i sv. njihovi popisi zlikovaca s riječju "psi", koju je jedan moderni prevoditelj Biblije promijenio u "cinik," što je uvjerljiviji prijevod da se "psi" očito odnose na ljude, a ne na životinje. Kajinova pokvarenost, koja se tako živo sjećala u Palestini u vrijeme apostola, teško da se mogla izgubiti iz vida u Babiloniji ako je on bio Sargon od Akada, iako su je, možda, njegova velika postignuća zasjenila i svećenici su je možda prikriili u svojim Misterijama.

Istina je, međutim, bila jedva prikrivena u Babiloniji, i čini se mogućim da je Sargonov pravi karakter ondje bio dovoljno prepoznat da je uzrokovao da se njegovo ime da psima koji su bili gnušani na drevnom Istoku: "U Starom i Novom zavjetu „pas“ se govori gotovo s gnušanjem; svrstan je među nečiste zvijeri; promet njime smatran je odvratnošću." (Ency. Brit., Ed. XI, Dogs.)

Grčki cinici (Kynikoi) očito su bili ponosni na svoju sramotnu titulu, jer su usvojili psa kao svoj amblem ili značku. Možda su znali da su psi izvorno uzeli ime Kyon od Kajina i hvalili se time, jer se u drugom stoljeću nove ere pojavila druga sekta filozofa koji su izjavili da više vole Kajina od Abela i koji su se zvali *Kainiti* (ne Keniti) : “Ona je vjerovala da je Kajin svoje postojanje izvodio iz superiorne moći, a Abel iz inferiorne moći. (Ency. Brit., Ex. XI, Cain)

Iako se ideja nekima može učiniti fantastičnom, ova su razmatranja dovoljna da me uvjere da postoji veza između imena Kajin i Sargon, Kyon, grčke riječi za psa, i Kynikoi, ili grčkih cinika; te da se po ukalupljenom smiješku i u "ciničkom grču" "Kralju šume" može identificirati s Kajinom. Je li Canis “Zvijezda psa” dobio ime po Cainu? Sirius je kolokvijalno poznat kao "Zvijezda psa", što odražava njegovu istaknutost u njegovom zviježđu, Canis Major (Veliki pas).

Bio je uključen u babilonski zvjezdani sustav. (Ency. Brit., Ed. Canis) Merodak, kojeg smo poistovjetili s Kajinom, predstavljen je u pratnji četiri psa, Uccumua "pljačkaša", Acculua "proždirača", Icsuda "hvatača" i Iltebua "odgonitelja".

„Druga teorija koju su iznijeli velečasni A. H. Sayce i Josef Grivel, “Transactions of Society of Biblical Archæology,” sv. ii. dio 2, str. 243, i sv. iii. dio 1, str. 136, identificira Nimroda s Merodakom, bogom Babilona; djelomično na temelju sličnosti imena, Merodak je Amar-utuci ili Amar-ud na akademskom, djelomično zato što je Merodak, zaštitničko božanstvo Babilona, stajao u istom odnosu s tim gradom kao Ašur prema Asiriji (vidi Mihej, stih 6.), a djelomično otkako nalazimo da je Merodak nazvan "junakom" poput Nimroda u Postanku, i dodijeljena su mu "četiri božanska psa" kao da je lovac. Ovi psi su Uccumu "pljačkaš", Acculu "žderač", Icsuda "hvatač" i Iltebu "nosač". Mora se zapamtiti da je Merodak uvijek predstavljen kao muškarac i naoružan je ratnim oružjem.“ (G. Smith and A.H. Sayce; The Chaldean Account of Genesis, 1880, str. 190)

U sivoj zori povijesti

Srećom, poput većine zavjerenika, Kajinovi sljedbenici su gadno pogriješili i pustili istinu do nas kroz svoju razrađenu barijeru laži. Neodoljivi dokazi da su Babilonci znali za Božje postojanje i da su tu činjenicu namjerno skrivali su u našem posjedu. Iako, kao što smo vidjeli, mitološki spisi stalno aludiraju na osobe spomenute u prvim poglavljima Postanka, u njima se ne aludira na Stvoritelja, čije je znanje došlo do nas preko hebrejske rase (Adamiti).

Prema babilonskim svećenicima, nekoliko bogova sudjelovalo je u stvaranju svijeta, a bogovi Anu, Ea i Bel (Baal) isprva, a kasnije Šamaš, Ištar i Sin, vladali su nebom, zemljom, morem i „ljudskim poslovima“

U babilonskom panteonu više nema mjesta za Vrhovno biće. Međutim, pronađene su tri ili četiri ploče, među tisućama prekrivenih politeističkim natpisima, koje jasno pokazuju da spoznaja o Bogu datira prije 2200. pr. Kr. postojao u Babiloniji, kada je rečeno da je došlo do "književnog oživljavanja" u kojem su reproducirani stariji spisi i tradicije. Ovi monoteistički spisi su stoga mogli postojati u Sargonovo vrijeme i njemu zahvaljuju svoje stvaranje. Unatoč činjenici da su mnoge generacije svećenika radile na ovim natpisima, njihov je stil jasan i lucidan u usporedbi sa svim mitološkim spisima; a to je još jedan dokaz da je arhaični karakter potonjeg ugrožen.

Ovi natpisi, koji govore o vrhovnom biću, pobunjenim anđelima i Adamovom padu i za koje se zna da se nalaze u najstarijim babilonskim spisima, dokazuju valjanost dr. Kittelove teorije da je postojao zajednički izvor za Bibliju i babilonske natpise i da je taj izvor bio monoteistički; da upotrijebim njegove riječi: "vrlo drevno znanje koje je Bog dao ljudima". Drugi znanstvenici vjeruju da je prvi izvor i Biblije i babilonskih spisa bio politeistički i pripisuju izraelskim elitnim prorocima zasluge za prelazak na monoteizam. Oni ignoriraju mogućnost da su, umjesto da su Hebreji transformirali politeističku religiju Babilonaca, Babilonci iskvarili izvornu monoteističku religiju koju su sačuvali Hebreji. S obzirom na težnju čovječanstva da prihvati poganstvo, svakako je razumnije zaključiti da je jedan bog zamijenjen mnogim bogovima nego da su mnogi bogovi stopljeni u jednog.

Profesor Delitzsch je zaključio da je monoteistička religija pripadala Sargonovoj rasi (prema njemu, sjevernosemitskoj rasi [točnije "sjevernoadamitskoj"]) i da je politeistička religija pripadala inferiornij rasi Babilonije ["Sumerani"]. On piše: "Ova sjevernosemitska plemena... mislila su i štovala Boga kao jedno duhovno biće i imala su religiozne ideje koje su se razlikovale od domorodačkog politeističkog načina razmišljanja u Babiloniji." (Laws of Moses. The Code of Hammurabi, str. 27, S. A. Cooke)

Profesor Sayce je, naprotiv, došao do zaključka da je monoteistička religija pripadala "Sumeranima." On kaže: "U predsemitskim danima Kaldeje monoteistička škola je cvjetala... Ali ova škola je izumrla." i sugerira da je politeističku religiju uvezla takozvana semitska rasa: "Teologija Babilonije koju poznajemo je umjetni proizvod. Ona kombinira dva potpuno različita oblika vjerovanja i religijske koncepcije. Jedno se nadovezivalo na drugo u vrlo ranom razdoblju u povijesti naroda, a teološka vjerovanja Sumera dobila su semitsku interpretaciju." (Religions of Egypt and Babylonia)

U očitom pokušaju da objasni sigurne znakove da je ideja o Svevišnjem Bogu nekoć postojala u Babiloniji, iako Njega tamo nisu obožavali, profesor Sayce iznosi sljedeću pretpostavku: "Viši duhovi nacije borili su se tu i tamo opet oko ideje o Jednom Vrhovnom Bogu i čišći oblik vjere, ali mrtva težina politeističkih vjerovanja u praksi spriječila ih je da to ikada istinski ostvare (Assyria, its Princes, etc., str.85).

„Iako se ovi autoriteti razlikuju oko toga koja je rasa posjedovala znanje o bogu i koji je oblik religije bio raniji u Babiloniji, oni priznaju da je to znanje tamo koegzistiralo sa štovanjem drugih bogova, podupirući moju tvrdnju da je taj Kajin uveo to znanje i koristio ga kao temelj idolopoklonstva, pripisujući božanske attribute bogovima koje je sam izmislio.“ (Mrs. Bristow)

Kajinova pokajnička pjesma

Jedan od monoteističkih natpisa zove se "pokornički hvalospjev", a njegove riječi su takve da ih je možda izgovorio sam Kajin. Profesor Sayce to prevodi ovako: "Nisam znao za prijestup koji sam počinio. Nisam znao za grijeh koji sam sagriješio. Pogazio sam zabranjenu stvar. Moj Gospodar me je nadjačao u srdžbi svoga srca. Bog koji je znao (iako ja nisam znao) probo me... Ležao sam na zemlji i nitko me nije uhvatio za ruku. Plakao sam i dlanove moje nitko nije uzeo. Plakao sam glasno i nitko me nije čuo. U tami sam i nevolji. Nisam sebe uzdigao. Svome sam Bogu uputio svoju (nevolju). Svoju sam molitvu uputio... Dokle ću, Bože moj, patiti? Dokle ću, Bože moj, koji si znao (iako) nisam znao da će tvoje srce biti gnjevno?" (Schweich Lectures, 1908, str.23)

Ova je molitva gore otkrivena u ruševinama Assur-bani-palove palače; svećenici te vladavine kraljeva (sedmo stoljeće pr. Kr.) vjerojatno su ga kopirali sa starijih ploča. Profesor King nam kaže da "detaljna studija ovih natpisa dokazuje" da su svi spisi u ruševinama te palače bili kopije onih starijih. U vrijeme kada je "pokornička himna" konačno kopirana, bogovi Babilonije postali su legije. Prema natpisu kralja Ashur-bani-pala, bilo ih je 6.500 u njegovoj zemlji, ali riječi ove molitve su riječi vjernika u Jednog Boga. Izražavaju li oni Kainovu tjeskobu prije nego što je otvrdnuo svoje srce pod utjecajem đavla i smislio svoj plan za osvetu? U ponovljenim riječima: "Bog je znao, iako ja nisam znao", možda ćemo pronaći znak ogorčenosti i pobune koja dolazi.

Otkriveno je mnogo "pokorničkih himni", ali, koliko ja znam, ovo je jedini primjerak bez poganstva. Profesor Sayce daje očito drugu verziju himne u kojoj se pojavljuju ovi stihovi: "Neka se Bog opet umiri, jer nisam znao da sam sagriješio. Neka Ištar, moja majka, bude ponovo umirena, jer nisam znao da sam sagriješio, Bog zna da nisam znao: neka se umiri. Ištar, moja majka, zna da nisam znao: neka se ona umilostivi. Neka se srce moga Boga umiri. Neka se Bog i Ištar, moja majka, umire (itd.) ... Bog me uzeo snagom svoga srca. Ištar, moja majka, uhvatila me i ožalostila (itd.)."

Svećenička moda mitologiziranja dobro je prikazana ovom (vjerojatno kasnijom) verzijom "pokorničke pjesme". Činjenica da pokajnik Ištar (Evu) naziva "majkom", i da je očito bio nezadovoljan, podržava moju teoriju da je himna izvorno nadahnuta riječima koje je Kajin jednom izgovorio, ili se moglo pretpostaviti da ih je izgovorio. Komentirajući ovu verziju himne, profesor Sayce piše:

"Rubrika je priložena uz ovaj stih, u kojoj stoji da se treba ponoviti deset puta, a na kraju cijelog psalma je daljnja rubrika: 'Za suznu molbu srca neka se zazove slavno ime svakog boga šezdeset i pet puta, i tada će srce imati mir!'" (Assyria: its Princes, Priests, etc. str.73).

Drugi monoteistički natpis nedvojbeno se odnosi na pad pobunjenih anđela o čijem postojanju svjedoče i Stari i Novi zavjet. Prevoditelj kaže: "Prva četiri retka su prekinuta. Oni su bez sumnje govorili da se na nebu održavao praznik hvale i zahvaljivanja, kada se ova pobuna dogodila."

Natpis glasi:

"Božansko biće je progovorilo tri puta, na početku psalma.

6. Bog svetih pjesama, Gospodar religije i obožavanja

7. sjedi tisuću pjevača i svirača; i osnovao pjevački sastav

8. koji su na njegovu himnu trebali odgovoriti u mnoštvu. ...

9. S glasnim krikom prezira prekinuli su njegovu svetu pjesmu

10. pokvariti, zbuniti, zbuniti, njegov hvalospjev.

11. Bog svijetle krune sa željom da sazove svoje pristaše

12. oglasila se truba koja bi probudila mrtve,

13. Koji je tim pobunjenim anđelima zabranio povratak

14. Prekinuo je njihovu službu, i poslao ih bogovima koji su bili njegovi neprijatelji

15. U njihovoj sobi stvorio je čovječanstvo.

16. Prvi koji su primili život, živjeli su zajedno s njim.

17. Neka im da snagu, da nikada ne zanemare njegovu riječ,

18. Sljedeći zmijin glas, što ga ruke njegove stvoriše."

(Records of the Past, Vol 7, str.127)

Prevoditelj napominje da je i srednjovjekovna crkva zastupala mišljenje da je čovječanstvo stvoreno da popuni prazninu u stvaranju izazvanu pobunom nezahvalnih anđela. S obzirom na različite naslove dane Vrhovnom biću, prevoditelj kaže da asirski pisar: "bilježi na margini da se pod svim ovim različitim epitetima misli na istog boga."

Teško je svećenički pisar mogao objasniti da je znao sve što saznajemo iz prvih poglavlja Postanka. Još jedan monoteistički natpis njegov prevoditelj profesor Edward Chiera (1885-1933), arheolog, asirolog iz Pennsylvanije) naziva "Božje riječi Adamu". Riječ Adam je "pronađena kao vlastito ime na pločicama iz Tella iz doba Sargona od Akada." (Archaeology of the Inscriptions, str. 91, Sayce). Profesor ističe da Božji govor očito završava blagoslovom čovjeka, što podupire njegovu interpretaciju priče da je Adam bio istjeran iz Edena kako bi mu se onemogućilo da dobije hranu koja bi ga mogla učiniti besmrtnim. Natpis glasi:

"Tvoja ljudskost, tvoje tijelo nije oslobođeno. Za čovječanstvo to nisu riječi mudrosti. Prestani plakati. Idi od moje prisutnosti u pustinju u onu iz koje se više nećeš vratiti. Idi obrađivati zemlju, uzgajati hranu za jelo. Čovječanstvo, spoznat ćeš puninu." (Daily Express, 26. listopada 1922., New York Correspondent.) Ovaj natpis profesor pripisuje otprilike godini 2100. pr. Kr. i pronađen je u ruševinama hrama u Nippuru, gdje je ekspedicija Sveučilišta Pennsylvania iskopala nekoliko ploča. Kontrast između ovih dostojanstvenih riječi i babilonskog crteža danog u nastavku govori sam za sebe. Profesor Waddell iz čijeg je djela crtež reproduciran naziva ga "Suđenje Adamu, sinu Božjem" i napominje da je "optužitelj mjesečev bog tame i smrti" (vidi str. 61).

Nedosljednost oslovljavanja takvih riječi kao što su sljedeće beznačajnom lokalnom obliku božice Ištar impresionirala je profesora Saycea, koji kaže: "Stara dvojezična himna bogu mjeseца Nannaru iz Ura prikladnija je za vrhovnog Baala nego za lokalnog bog mjeseца." Riječi ove himne su:

„Oče, dugotrpiljivi i puni praštanja, čije ruke podupiru život cijeloga čovječanstva, Gospodine, tvoje božanstvo, poput dalekog neba, puni pučinu strahom... Prvorodeni, svemogući, čije je srce ogromno i nema nikoga tko bi to razaznao... Gospodar, uređivač zakona neba i zemlje, čija se zapovijed ne smije (prekršiti)... Na nebu, tko je vrhovni? Ti si jedini, ti si vrhovni! Što se tebe tiče, Tvoja se volja obznanjuje na zemlji, i duhovi podzemni ljube zemlju. Što se tebe tiče, tvoja je volja odnesena u visinu poput vjetra: staja i tor se ubrzavaju. Što se tebe tiče, tvoja se volja vrši na zemlji, a bilje ozeleni." (Giffordova predavanja, str.320)

Koje se objašnjenje može ponuditi za postojanje riječi koje toliko podsjećaju na hebrejske svete spise u poganskoj zemlji, osim da je tamo nekoć postojalo znanje o Bogu; i kako drugačije možemo objasniti činjenicu da: "Začeo božanskog glasnika ili anđela koji je prenosio naredbe višeg boga s neba na zemlju i tumačio njegovu volju ljudima, seže u rano razdoblje u povijesti babilonske religije, Sukkal ili anđeo igra važnu ulogu u babilonskoj teologiji." (Religion of the Babylonians, Sayce, str.361)

Jedan od tih sukkallu (konvencionalno preveden sa sumerskog kao "vezir") božanskih glasnika ili anđela bio je mezopotamski bog Ilabrat, koji se ponekad smatrao božanskim pratiocem i glasnikom Anua. U mitu o Adapi, on djeluje kao izvor informacija o događajima koji se odvijaju na zemlji za svog gospodara. Slično Ninshuburu, on je također mogao djelovati kao sukkal božanske skupštine. Ilabrat se pojavljuje kao Anuov sluga u mitu o Adapi, gdje objašnjava svom gospodaru da je istoimeni protagonist smrtnik odgovoran za lomljenje krila personificiranog Južnog vjetra, koji zbog toga nije mogao puhati sedam dana.

Suvremeni crkveni vjernici koji radije pripisuju učenje o "onim temeljnim vjerovanjima o Bogu i o čovjeku na kojima počiva kršćanska religija" razdoblju kasnijih proroka, (Doctrine of the Infallible Book, Canon Gore, str.14) jedva da mogu biti svjesni ovih babilonskih spisa koji dokazuju da je uzvišena koncepcija Boga stigla u Babiloniju prije 2000. pr. Kr. Zacijelo je ovo otkriće za koje je profesor Kittel predvidio da će opovrgnuti napade na povijesnu istinu prvih poglavlja Postanka.

Universal God and his angels amongst the Hitto-Sumerians.

FIG. 33.—Circles as Diagnostic Cipher Marks of Sumerian and Chaldee deities in the "Trial of Adam the son of God *Ia* (*Iahveh* or *Jove* or *Indara*)."

From Sumerian Seal of about 3000 B.C., after W.S.C. 300b. For description see p. 252.
Note all the personages wear horn head-dress, like the Goths and Ancient Britons.
Also note long beard and clean shaven lips.

Opis prizora na sl. 33, s lijeva na desno:

(1) *Otac-Bog* u ljudskom obličju sjedi na prijestolju ispod sunca s 8 zraka, ispod kojeg je polumjesec, a okrenut prema njemu ispod je *hijeroglif glave*, što je na sumerskom riječni znak za njegovu titulu "Stvoritelj". (2) Pored njega, kao "svjedok", stoji arhetipski dužnosnik *sukkal* označen s dva kruga, *bog sunca* "svevideće" *dnevno i noćno sunce*. Ima dva lica, vidi u oba smjera, poput Janusa (kao na hetitskom i na nekim britanskim spomenicima i novčićima) i nosi štap *kaduceja* (nazvan *gid* ili "zmijski štap" na sumerskom, otkrivajući sumersko podrijetlo imena "kaducej"). Nošenje štapa je atribut ove klase božanstava, koji je okrunjen dvostrukim solarnim krugom, a na štapu su dva motiva zmijske glave (otkrivaju sumersko podrijetlo dviju zmijskih glava pričvršćenih za sunčev disk u Egiptu). (3) Zatvorenik kao "čovjek-ptica" - po svojim donjim dijelovima repa i stopala pileta i mladog šteneta koje drži, naziva se "*Adamu* sin (ili *Adam*)". Primjećuje se isto da je, na ročištu, iz desne ruke ispustio cepter svoje moći tzv. "gromovnik" (snop-munja, današnji simbol bi bio sanskrtski "vajra", ili Tibetski "dorje" što znači "tvrđ" ili "moćan"). (4) Njegov tužitelj, označen s 3 kruga, je *mjesečev bog tame i smrti*; a (5) vanjski službenik je označen krugom s točkom gore lijevo, što je sumerski znak riječi za "*Duh neba*".

Na nekim prikazima već babilonski bog Marduk u rukama nosi dvostrani snop-munja; U grčkoj mitologiji to je najvažniji atribut Zeusa, oca bogova.

Zeus i "gromovnik" na novčiću iz Epira (oko 200. pr. Kr.)

FIG. 57.—Indara spouting Water for benefit of mankind and their cattle and crops.

From Hittite-Sumerian Seal.
(After Ward.)²

Note.—This is same scene as in Fig. 33, but Bel has here his vase of spouting waters.

Na sl. 33. i sl. 57. jedan detalj zaslužuje posebnu pozornost, a to je zatvorenik "čovjek-ptica (sin Adamu ili sin Čovječiji, Adam)" i njegov tužitelj mjesečev bog tame i smrti (Sotona). Kanaanci se na ovim svicima rugaju Adamu, „čovjeku ptici". Svici pokazuju da je Adam nakon njegove pogrešne odluke i pada u raj i u prisustvu nebeskog svjedoka prokazan pred najvišim Bogom. Jer ovdje najviši prikazan je sud sveobuhvatne božanske pravde, optužba je potvrđena, on je kažnjen, njegovo mjesto vladanja pripalo je tužitelju, a Adam i njegovi potomci predani su kao zarobljenici u ruke Gospodara smrti.

Aptowitzer, Victor (1871–1942), židovski učenjak piše da je talmudska književnost bila pod utjecajem gnosticizma. On citira JUSTINOVU gnozu:

„Nahaš (zmija), međutim, također donosi kršenje zakona. Jer on je došao k Evi, prevario ju je i počinio preljub s njom, što je protuzakonito. Također je došao do Adama i iskoristio ga kao dječaka za uživanje, što je također protivno zakonu." Poistovjećivanje zmije sa Sotonom je kršćanskog podrijetla.

Je li kajin donio babilonske zakone?

„Teorija da je Kajin donio znanje o Bogu i njegovim zakonima u Babiloniju nudi, po mom mišljenju, najbolje objašnjenje za sličnost između Mojsijevih zakona i babilonskog zakonika nazvanog po kralju Hammurabiju (akadski Ha-am-mu-ra-bi; oko 1900. pr. Kr.), koji je vjerojatno bio suvremenik Abrahama (Amraphaela); a ovu teoriju podupiru babilonski natpisi u kojima se Sargon naziva "izumiteljem ustavnog zakona", "izumiteljem bogatstva" ili "svemudrim".“ (Mrs. Bristow)

Zbog određenih sličnosti između ovih hebrejskih i babilonskih zakona, sugerirano je da se Deset zapovijedi temelji na babilonskom zakoniku, za koji jedan autor kaže: "Ovo je najstariji (poznati) zakonik na svijetu... možda je tisuću godina stariji od Mojsija, sami zakoni morali su biti na snazi davno prije nego što ih je kodificirao i proglasio Hamurabi, i već se postavlja pitanje o odnosu Mojsijevog zakonodavstva prema zakonodavstvu ovog velikog istočnjačkog vladara i mogućem barem djelomičnom o ovisnosti prvog o drugom mnogo se raspravljalo i dovelo je do znatne literature." (One Tom Bible Commentary, str. 35) Zanimljivo, iako se često sugerira ovisnost Mojsijevog zakona o babilonskom zakonu, mogućnost da su oba više ili manje različita čini se da su izmijenjene kopije istog izvornika mogla bi se previdjeti, iako postoji razlog vjerovati da je to bio slučaj.

Jedan autor kaže: "Nema ni najmanjeg razloga vjerovati da je Hammurabi uveo brojne inovacije; njegovi zakoni iza sebe imaju dugu povijest i dokazuju da se temelje na drevnim običajima. Izraelska tradicija također pretpostavlja zakone koji su postojali prije Mojsija, a dvama pravnim sustavima stoga je zajedničko da se ne mogu tvrditi da su izvorne produkcije, već obvezujuće objave." (The Laws of Moses and Khammurabi, S. A. Cooke, str.42)

Budući da se kaže, da "izraelska tradicija" "pretpostavlja postojanje zakona prije Mojsija", može se pretpostaviti da su za Adama i njegove potomke od početka uspostavljena određena pravila ponašanja, te da je svečana afirmacija ovih božanskih pravila bila nužna zbog otpadništva Izraelaca tijekom njihova boravka u Egiptu. Također je razumno pretpostaviti da je Kajin, što je prirodno, naučio pravila dana Adamu, ti su se zakoni mogli temeljiti na njima, jer se vjeruje da se babilonski zakoni temelje na mnogo starijim.

Drugi autor kaže:

"Postoje fragmenti zakona koji prethode Hamurabijevom dobu, koji otkrivaju organizirani život koji u svom kulturnom razvoju ne zaostaje za onim što potvrđuje njegov zakonik. Ranije razdoblje ima prednost što ga se oponaša i često ga se slabo oponaša... sve do Hammurabija postojala je visoka kultura i podcijenjen društveni razvoj." (Religije Egipta i Babilonije, Hugo Winckler).

"Ovo priznanje da su Hamurabijevi zakoni bili loša imitacija starijih zakona u skladu je s mojom teorijom da su božanska pravila dana Adamu, bila u određenoj mjeri, obrazac na kojem je Kajin temeljio svoje babilonske zakone. Čini se da činjenica da su najveće zapovijedi protiv idolopoklonstva i ubojstva izostavljene iz babilonskog zakonika, dok se ohrabruju čarobnjaštvo i čarobnjaštvo, svakako odaje njegovo uredništvo.

Jedan natpis sugerira da se Kajin dičio svojim izvrtanjem božanskih zakona i ulogom koju je đavo igrao u tom izvrtanju; jer, kao Sargon, on kaže da je "proširio svoju zaštitu nad gradom Haranom, i prema uredbi Anua i Dagona zapisao je svoje zakone." (Hibbert Lectures, str. 188.). Merodak, s kojim povezujem Sargona, naziva se "upravitelj zakona Anua, Bela (Mullil) i Ea." (Hibbert Lectures, str. 284, 1887). Sljedeća monoteistička klauzula u inače politeističkom zakoniku je prosvjetljujuća; gotovo bi se moglo pomisliti da pripada Knjizi izlaska:

"Ako se u ovčarniku dogodi katastrofa ili lav ubije nekoga iz stada, pastir se može osloboditi "pred Bogom", a vlasnik ovčarnika mora se suočiti s nesrećom ovčarnika (§ 266 Hammurabijev zakon). Ova očita referenca na Boga zahtijeva više pozornosti nego što je dobila, s obzirom na to da Hammurabijev zakonik počinje onim što bi se moglo nazvati posvetom bogovima Anu, Ea, Bel i Marduk. Osim još nekoliko referenci iste vrste, kodeks je u potpunosti poganski i prvo se bavi čarobnjaštvom koje su očito poticali babilonski svećenici i pravници. Čitamo: "Ako čovjek plete urok (koji je zavezao magičnu čaroliju i stavio kletvu na drugoga) i baci urok na čovjeka, a ne opravda se, neka se pogubi (§ 1). ... Ako je čovjek bacio amajliju na drugog čovjeka i nije se mogao opravdati, slučaj se ostavlja riječnom bogu da odluči. Čovjek na kojeg je bačena čarolija - ne čarobnjak - uranja se u svetu rijeku, i ako ga ona svlada, tkalac čarolija preuzima žrtvinu kuću, ali ako muka pokaže da je nevin i sačuva ga, treba ubiti onoga koji ga je začarao, a njegovu kuću uzme žrtva (§ 2)." (Hammurabijev zakonik). I sličnosti i razlike između babilonskih i Mojsijevih zakona mogu se objasniti ako prihvatimo teoriju da su svi ti zakoni bili utemeljeni na izvornim pravilima ponašanja danim Adamu, da ih je odnio Kajin u Babiloniju i tamo „preuredio“ kako bi odgovarale njegovim namjerama, dok s druge strane, su preko Mojsija samo ponovno potvrđeni Izraelcima u pustinji." (Mrs. Bristow)

Ovim zakonima počinje Hamurabijev zakonik, a njihov istaknuti položaj je možda pokazatelj važnosti koja im se pridaje. Da bi se razumio njihov motiv, potrebno je samo shvatiti rasprostranjenost magičnih praksi u Babiloniji. Smatralo se da su bol, bolest, pa čak i sama smrt posljedica zloćudne energije čarolija koje rade demoni ili ljudska bića. Potonji, ... češće žene, nanosili su sve vrste zla pomoću magičnih formula, odvratnih napitaka ili upotrebom simpatičke magije. Posljednje spomenuto često je imalo oblik čarobnog vezivanja čvorova, a moguće je da je to namjera prvog zakona (§ 1). Drugi (§ 2) očito implicira

strašniji oblik čaranja, ali se o njegovoj preciznoj prirodi može samo nagađati. Zla koja su zadesila nesretnu žrtvu možda su poslana kao kazna za grijeh - bilo propust ili počinjenje - a dugačak popis ceremonijalnih i etičkih prijestupa sačuvanih na ploči iz sedmog stoljeća upečatljiva je ilustracija naprednih koncepcija koje su vladale u Asiriji, i sugerira da bi čak i čarobnjak iz Hamurabijevog vremena imao malo poteškoća u opravdavanju svojih čarolija. (The Laws of Moses and Hammurabi, str. 242, S.A. Cooke 1903.)

Kvasac zlobe

„Tom Kajinu, prvom ubojici i idolopokloniku, koji je potisnuo dvije najveće Božije zapovijedi, ne treba oklijevati pripisati mu najgore postupke povezane s poganskim religijama svih vremena; jer ako je Kajin, kao što sam ja pokušala pokazati, bio ljudski izvorik babilonskog boga sunca, čiji su sljedbenici proširili visok stupanj civilizacije kroz drevni svijet, priroda religije koja je pratila tu civilizaciju svjedoči protiv njega.“ (Mrs. Bristow)

Gdje god su "Djeca Sunca" podigla svoje piramide i dolmene, svoje velebne palače i hramove, i vršila svoje radove navodnjavanja i rudarenja, svoje kamene i metalne radove, čini se da su uveli najveća praznovjerja, kao i ljudske žrtve i kanibalizam, a sve to, kao što smo vidjeli, može se pratiti do Sargona. Jedenje ljudskog mesa prakticiralo se u drevnoj Babiloniji i razumno je pretpostaviti da je Sargon, veliki veliki svećenik Enlila (đavla), trebao uvesti taj običaj.

Tko je to mogao izmisliti osim Kajina, koji je bio "od onoga zloga"? Pored obožavanja lažnih bogova, koja bi se dijaboličnija uvreda mogla ponuditi Svemogućem od brutalizacije Njegovog najplemenitijeg stvorenja čovjeka jedenjem ljudskog mesa? Nemilosrdnu prirodu babilonskih zakona komentirao je jedan pisac koji kaže: "Poznato semitsko shvaćanje svetosti krvi, bilo ljudske ili životinjske, mora da je odavno bilo zaboravljeno od strane Babilonaca, čiji se zakonik odlikuje čestom primjenom smrtno kazne." (The Laws of Moses and Hammurabi, str. 50, S.A. Cooke 1903.)

O dvojezičnom tekstu K5139 profesor Sayce piše: "Žrtvovanje djece bila je babilonska institucija... Ali iako su se asirski kraljevi voljeli hvaliti svojim podvizima masakriranja ili mučenja svojih poraženih neprijatelja u čast Asura, ne nalazimo nikakve aluzije na ljudske žrtve u natpisima iz povijesnog razdoblja. Međutim, činjenica da je ljudska žrtva bila poznata već u akademskom razdoblju pokazuje dvojezični tekst (K5139), koji naređuje Abgalu ili "Vrhovnom proroku" da izjavi da otac žrtvuje život svog djeteta za vlastiti grijeh duša, djetetova glava za njegovu glavu, djetetov vrat za njegov vrat, djetetova dojka za njegova prsa. Tekst ne samo da dokazuje da je ideja zamjenskog kažnjavanja već začeta; također dokazuje da je žrtvovanje djece bilo babilonska institucija. U velikom djelu astronomije pod nazivom "The Observations of Bel" rečeno nam je da "na visinama sin gori." Žrtvovanje je dakle bilo u vatri, kao u Feniciji. Žrtve su ponekad bile popraćene himnama ili bakanjima, ponekad molitvama. Sve su molitve bile propisane, a veliki broj ih je sačuvan." (A. H. Sayce, Lectures on the Origin and Growth of Religion as Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians, 5. izdanje, London, 1898., str. 78.)

Za kanibalizam, kao i idolopoklonstvo, obično se pretpostavlja da su ga izmislila divlja i primitivna plemena, ali čini se da je ovo mišljenje odbačeno činjenicom da je od početka bio povezan s ritualima i ceremonijama. Razlog zašto nije ozakonjen u Mojsijevim zakonima je očito zato što je takav zločin bio nezamisliv među Hebrejima, dok prirodno nije bio ozakonjen u Hamurabijevom zakoniku jer su ga prakticirali svećenici. Prema nekim komentatorima, prorok Mihej (3:3) optužuje Izraelce za kanibalizam, i vrlo je moguće da su, pod utjecajem svojih kanaanskih susjeda, usvojili tu praksu zajedno s drugim idolopokloničkim običajima. Moloch i Chiun, bogovi koje su obožavali Kanaanci (Amos 5:26), vjerojatno su predstavljali đavla i Kajina. "Ceremonijalni obroci Nintu od Kiša," (Nintu je bila Ištar, 'Gospođa bogova', Deluge Stories, str.63, L.W. King) na koje se tajanstveno spominju u Hamurabijevom zakoniku, po svoj su prilici bile kanibalističke gozbe poput onih koje su užasnule prve otkrivače Meksika; jer se drevna civilizacija te zemlje pripisuje Djeci Sunca i postoje jaki razlozi da se poveže s

onom u Babiloniji. Jedna poveznica između drevne babilonske civilizacije i Djece sunca je da je u kolonijama koje su oni osnovali znanje o "Sve-ocu" izgleda uvijek postojalo rame uz rame sa obožavanjem grotesknih božanstava, kao što je u Babiloniji na početku povijesti postojala spoznaja o Bogu, iako su se obožavala stvorenja iz ljudske mašte.

Čak i među Bušmanima u Australiji, za koju nam zemlju Sir Arthur Keith kaže da su Azijati putovali morem prije mnogo tisuća godina, (Lecture at the Royal College of Surgeons, January 24th, 1925.) "Sve-otac" kojemu se pripisuje istinski Božanska priroda tajno se poštuje, dok se javno štovanje odaje bogu kojeg predstavlja kukac bogomoljka koji se, vrlo sugestivno, naizmjenično naziva Cagn ili Ikkagan; (Ency. Brit., Ed II, Mythology. See Appendix D.) i, kao što je već spomenuto, kada je tradicija o bogu Sunca stigla do pacifičkih otoka, njegovo ime se vratilo na 'Kane'. "Drugi dokazi... sugeriraju da su Djeca Sunca izvorno vladala Tahitijem... Rečeno je da su prije neki od poglavica tvrdili da potječu od velikog boga Kanea, očito boga Sunca." ... "Iku-pau su bili izravni potomci boga 'Kanea', ili Kunuhenua, prvog čovjeka... Budući da je Kane bio bog Sunca, Iku-pau bi stoga bio od Sunca, i stoga je drevno havajsko društvo u skladu s ono arhaične civilizacije uopće." (The Children of the Sun, str. 167-311, W.J. Perry, 1923.). Istraživači priznaju vjerojatnost da su arhaične civilizacije Amerike, Australije, Indije i Oceanije izvorno došle ili iz Babilonije, Egipta ili Sjeverne Palestine; ali kako je ta civilizacija prvi put nastala i podrijetlo njezine pomiješane kulture i barbarstva mora, vjerujem, ostati misterij ako se ne prihvati teorija da je Kajin bio ljudski izvornik boga Sunca čiji su sljedbenici lutali u svako podneblje, noseći s njima kultura starih Babilonaca i listovi pakosti i zloće također.

Još o kralju Kajinu

Blisko savezništvo između Sargona i đavla, o čemu svjedoče babilonski natpisi, slaže se s onim što Josip Flavije ima za reći o Kajinovom zagrobnom životu: "Međutim, on nije prihvatio svoju kaznu da bi se popravio, već da bi povećao svoju zloću; jer on je samo imao za cilj pribaviti sve što je bilo za vlastito tjelesno zadovoljstvo, iako ga je to prisiljavalo da šteti svojim susjedima." ... "Kajinovo potomstvo postalo je izuzetno opako, svi su umirali jedan za drugim, opakiji od onih prvih." (Antiquities of the Jews, II, 3.) Ono što natpisi govore o Sargonu ukazuje na to da je on mogao, stavljajući svoje izvanredno znanje u praksu, "nabaviti sve što je bilo za njegovo vlastito tjelesno zadovoljstvo", a također da je neprestano ratovao protiv njegovih susjeda, druge grane Adamove rase.

Poznato je da je Babilonija bila iznimno produktivna u drevnim vremenima zbog razrađenog sustava navodnjavanja čiji su tragovi otkriveni; i kao što smo vidjeli, do Merodaka (Kajina?) je taj sustav bio povezan. Profesor Leonard King, pišući o luksuzu Sargonovog razdoblja, kaže: "Tako čitamo o slanju zlata u Akad, ili o stadima volova, ili stadima ovaca, janjaca i koza. Zauzvrat nalazimo da je Akad slao žito i datulje prema jugu, a vjerojatno i odjeću i tkane materijale; važnost prva dva izvoza je naznačena čestim pojavljivanjem izraza 'žito Akada' i 'datumi Akada' u trgovačkim tekstovima." (Sumer and Akkad, str. 237) Aludirajući na Sargona kao Šar-gani-šarrija, isti pisac opisuje njegove pomorske aktivnosti; a budući da on pripisuje babilonsku civilizaciju Sumeranima, a ne Kajinu, on prirodno zamišlja Sargona kako koristi dugogodišnjim iskustvom sumerskih pomoraca u njegovim pomorskim ekspedicijama, i radije misli da je Sargon organizirao, a ne inaugurirao sustav komunikacije vodom za koji se zna da ima provedeno tijekom njegove vladavine.

Profesor L.W. King piše:

„Od najranijih razdoblja znamo da se plovilo rijekama i kanalima Babilonije, a Perzijski zaljev bio je prirodni izlaz za trgovinu sumerskih gradova na jugu. U organiziranju pomorske ekspedicije za osvajanje obale i otoka, Šar-gani-šarri bi imao na raspolaganju domaće brodove i mornare, čije je znanje o zaljevu stečeno tijekom njihove redovne trgovine... Čini se da je u unutarnjoj upravi svog carstva Šar-gani-šarri imao, ili u svakom slučaju organizirao, redoviti sustav komunikacije između glavnih gradova i prijestolnice." (Sumer and Akkad, str. 235)

Ali ostavljajući po strani mogućnost da je Sargon bio Kajin i da je bio obdaren nadljudskim znanjem, čini se nevjerojatnim da je veliki Sargon, kako je opisano na pločama, bio na bilo koji način potaknut inferiornom rasom ("crne glave") kojima je vladao.

Povijest Cambridgea kaže o Sargonu: "U svojoj trećoj godini napao je Zapad... Tvrdi da je pokorio sve zapadne zemlje i da je prešao Zapadno more, to jest Sredozemlje, s čime "Možda misli na okupaciju Cipra. Imao je plijen donesen iz 'zemlje mora'."

Isti autor kaže da, iako asirolozi nisu bili voljni vjerovati ovim izvještajima o Sargonovim putovanjima (i budući da ga smatraju običnom osobom, to nije iznenađujuće), njegov zaključak je: "Čini se nemogućim pratiti Sargonovo putovanje kroz dio Mediterana, a Cipar mu je naravno bio prvo odredište. Osim toga, u Diarbekru je pronađena stela Sargonovog sina Naram-Sina." (Cambridge History, Vol. I, str. 405).

Drugi pisac kaže o Sargonu: "Također se kaže da je napravio uspješne ekspedicije u Siriju i Elam, i da je Akad naselio pokorenim narodima ovih zemalja i ondje sagradio veličanstvenu palaču i hram, te da je jednom bio odsutan tri puta one godine kada je napredovao do Sredozemlja, te kako su Sesotris, Herkules i dr. tamo ostavili spomenike svojih djela i vratili se kući s golemim plijenom. (Chaldea, str. 205, Ragosin)

Je li Kajin bio na Kreti?

Iako je profesor King oklijevao povjerovati svemu što babilonski natpisi govore o Sargonovim putovanjima, on pokazuje da su drugi autoriteti došli do zapanjujućih zaključaka o toj temi: "Ne zadovoljavajući se time što ga je (Sargona) ostavio na Cipru, profesor Winckler je sanjao o još daljnjem pomorskom putu ekspedicije s njegove strane na Rodos, Kretu pa čak i na samo kopno Grčke." (Sumer and Akkad, str. 345)

On također priznaje: "Međutim, postoje određene značajke egejske kulture koje se mogu pratiti do babilonskog izvora. ... Kuće u Fari, na primjer, opremljene su vrlo sofisticiranim sustavom odvodnje i odvodni kanali su pronađeni u Nippuru, u Surghulu i na većini ranih sumerskih nalazišta gdje su vršena iskapanja. Oni su uspoređeni s odvodnim i sanitarnim sustavom u Knossosu. (Sumer and Akkad, str. 345) Također kaže da su "glinena ploča i stilus vjerojatno došli na Kretu iz Babilonije."

Profesor Sayce nam kaže da je cilindar od hematita pronađen na Cipru upisan s imenom Sargonovog sina, Naram-Sina, i da je "božanska titula ispred kraljevskog imena." (Hibbert Lectures, 1887, str. 278) U Cambridge History čitamo da su babilonski cilindri pronađeni u grobnicama na Cipru za koje se pretpostavlja da pripadaju trećem tisućljeću prije Krista, (Cambridge History, Vol. I, str. 143) i da:

"Znakovi Sargona definitivno govore da je prešao Zapadno more." (Cambridge History, Vol. I, str. 405) Ove izjave pokazuju da "san" profesora Wincklera o Sargonovoj prisutnosti na Kreti nije bio neopravdan; i ime Khyan ili Kian (Kajin). Isto ime pronađeno je na granitnom lavu u Babiloniji (Britanski muzej, Cambridge History, Vol. I, str. 175) na alabasternom poklopcu kovčega pronađenog u Knossosu na Kreti (Greek Art and National Life, Kaines Smith, str. 43) je još jedan pokazatelj da je Sargon (tj. Kajin) nekoć bio tamo. Što bi profesor King rekao o još iznenađujućoj tvrdnji da je Sargonovo carstvo uključivalo i dio Velike Britanije? "Čini se da suvremena referenca na... rudnike kositra u Britaniji vjerojatno postoji u povijesnoj ploči s cestama velikog 'Akadskog' cara Sargona I., koja bilježi kilometražu i geografiju cesta kroz njegovo golemo carstvo. Sadašnji dokument je ovjerena kopija na klinastom pismu izvornog zapisa Sargona I. Pronađen je u asirskoj prijestolnici Ašur, a otkriven je u 8. stoljeću pr. Krista. Napisao ju je službeni pisar unutar Sargonova carstva iz svoje prijestolnice u Agadu na Eufratu, a izvješćuje da su 'prinosi rudnika u talentima i plodovi polja donošeni Sargonu. I rečeno je da je njegovo carstvo "zemalja od izlaska do zalaska sunca, koje je Sargon kralj osvojio svojom rukom," uključivalo, među mnogim drugim zemljama, zemlju Tin Land koja se nalazi iza Gornjeg mora (ili Sredozemlja)." (Tekst objavljen u *Keilschrifttexte aus Assur verschiedenen Inhalts*, 1920. br. 92)

(The Phœnician Origin of Britons, L.A. Waddell, LL.D., C.B., C.I.E., etc., 1925, S.413) a na stranici 160 profesor Waddell piše:

"I sada se čini da su 'Zemlja kositra s onu stranu Gornjeg mora' ili (Mediteran) Amoriti (vidi) pod Sargonom... bili Kasiteridi od Cornwalla."

Dok drugi noviji autor iznosi dokaze za kretske podrijetlo "megalitske Engleske" (Downland Man. H.J. Massingham). Priznajući da je Sargon iz Akada bio Kajan i da je živio više od 700 godina te da je posjedovao nadljudske fizičke i mentalne moći, nalazimo ključ za problem pretpovijesne civilizacije Krete, Cipra i Grčke, a možda i Britanije, jer spomenici izgleda pokazuju da je Sargon putovao na sva ta mjesta. Koje vjerojatnije objašnjenje možemo pronaći za trajne tradicije o "prvom morskom kralju", o čemu noviji autor kaže: "I Herodot i Tukidid sačuvali su zapise o vjerovanju da je kretske kralj po imenu Minos prvi poznati morski kralj u povijesti." (The Life of the Ancient East, J. Baikie, 1923.) Ako je Sargon bio prvi morski kralj i ako je prikazan kao Merodak, trozubac s kojim je prikazan ovaj bog mogao bi biti izvornik Neptunova znaka.

"U riječi 'Minos' nemamo ime jednog čovjeka, već titulu rase kraljeva." (The Life of the Ancient East, str. 369, Rev. J. Baikie). Sada se gotovo ista stvar govori o Meni, tradicionalnom prvom kralju Egipta, "Čini se da 'Mena' u stvarnosti predstavlja rane osvajačke monarhe njegove dinastije." (Ancient History of the Near East, Dr. Hall, str. 105) i ove primjedbe nenamjerno podupiru moju teoriju da su oba imena Minos i Mena predstavljala Adamovu rasu i razlikovala tu rasu od Preadamita s Krete i iz Egipta. Rani Krećani nazivaju se Minojcima, a dr. Hall ih povezuje s prvim egipatskim vladarima (Ljudi ili Menti sa spomenika, Ancient History of the Near East, str.87) koji su prema dr. Elliotu Smithu došli iz Azije (Ancient Egyptians). Ovo ukazuje na činjenicu da imena Minoan na Kreti, Minyan u Armeniji (u kojoj se zemlji vjeruje da je počivao Noin Kovčeg), Men u Babiloniji i Mena, Men ili Menti u Egiptu razlikovala su Adamovu rasu od negroidnih stanovnika tih zemalja. (The Tel Armarna Tablets, Conder, str.174. "Za zemlju ljudi se kaže da je bila blizu Asirije.")

„Bilo kako bilo, sljedeći opis Minosa s Krete i njegovog sluga Dedala zanimljiv je jer se odnosi na Kajina i sina njegova sina Tubal-Kaina. J. Baikie piše:

“Minos kojeg najviše poznajemo u grčkoj povijesti nije pravedni zakonodavac i Božji prijatelj, već zapravo vrlo svjetovni vladar. On je veliki tiranin Egeja, koji šalje svoje flote i njegova strahota traži danak iz svih zemalja; on je model Dedala, oca svih obrtnika i izumitelja, koji je stvorio okrutnog, drskog čovjeka Talosa za svog gospodara i koji je sagradio Arijadnino plesno mjesto u Knososu i konstruirao slavni labirint (Life of the Ancient East, str. 369) .

Je li previše maštovito pretpostaviti da je Dedal bio Tubal-Kain, “učitelj svih zanatlija u mjedi i željezu” (Postanak 4:22) i da je njegov brat Jubal, “bio otac onih koji sviraju harfu i orgulje ”. Izvještaji o kretske umjetnosti toliko se slažu s onim što je rečeno o babilonske umjetnosti da se čini potrebnim pratiti oboje do istog podrijetla, pogotovo jer su postojali u istom tisućljeću.

Gosp. Baikie kaže: "Dolazi do otkrića, ne samo u velikim freskama, nego još više u takvim radovima kao što su otisci pečata, čudnog, neugodnog obrata u minojske prirodi. Bilo je nečeg izopačenog i nezdravog u mašti koja je dizajnirala neke od figura iz noćne more na ovim pečatima, bilo da je njihov značaj bio religiozan ili samo fantastičan." To što je zaštitni znak kretske umjetnosti bila zmija, pomaže povezati tu degradiranu umjetnost s Kajinom. H.J. Massingham kaže:

"Doista imamo na Kreti, gdje je mašta ključala i razigravala se kao ni u jednoj drugoj zemlji drevnog svijeta, i beskrajnu raznolikost zmajevih oblika. ... Na Kreti je, također, egipatski kult zmije, koju je predstavljao sveti Urej, dosegla je svoj vrhunac. ... A zmija je svakako bila jedan od prototipova zmaja, kao i grifon, čije su kamene slike stajale u Minosovoj prijestolnoj sobi. A kada je kopneni dio Grčke bio oplodjen kulturnim tradicijama kasnog minojskog razdoblja, imamo zmajevo žezlo mikenskih kraljeva, još jedan pokazatelj međusobnog odnosa kraljevstva i zmajevstva." (Fee, Fi, Fo, Fum, str.102, 1926.)

Nenamjerni dokazi o povezanosti između religija Krete i Babilonije dolaze od dva neovisna autora; Jedan od njih piše: "Mistična filozofija poznata kao Gnoza bila je po svoj prilici filozofija koja se podučavala u Gnozi na Kreti u pretpovijesno doba." (Archaic England, str. 76, H. Bailey). Drugi autor kaže da se određene značajke gnosticizma mogu pratiti unatrag do Babilonije i da je sedam zlih duhova

kojima gnostici pripisuju stvaranje svijeta isto kao i sedam zlih duhova babilonskih natpisa koji su (kao što smo vidjeli) rekao da je stvorio prvu ženu. Ako je profesor Waddell u pravu kada identificira "sumerskog boga oca" Zagga s kretskim bogom Zeusom „grmovnikom“ (Phoenician Origin of Britons, etc., str. 342), on također nudi vezu između babilonske i kretske religije. Već smo vidjeli da se Sargon ponekad nazivao Zaggisi, pa su i Zagg i Zeus vjerojatno bili njegovi mitološki predstavnici.

Zasigurno sama mogućnost da je kralj Minos bio Kajin (a najnevjerniji će, mislim, priznati tu mogućnost) povećava interes za Kretu i njezine građevine. Rečeno nam je da je "palača u Knososu, sa svojim složenim i pametnim sustavom površinske drenaže i dobro projektiranim područjima svjetlosti unutar svojih blokova, bila dom naprednog znanja praktične primijenjene znanosti", da je bila "zbunjjuća kompleks zidova, odaja, dvorišta i hodnika dostojan naziva labirint", da su "u njegovim labirintskim sobama i hodnicima slike moćnih bikova i željnih i uzbuđenih gomila muškaraca i žena", da je Mino, njegov kralj "bio moćan zakonodavac" i "da je otkrivena prijestolna dvorana" s "kraljevskim prijestoljem na zidu i okruženim klupama njegovih savjetnika" (Greek Art and National Life, S.15 -25).

Drugi autor kaže:

"Europskom svijetu trebalo je više od tri tisuće godina da povrati sanitarno znanje koje je izgubljeno s raspadom Minojskog carstva." (Život starog istoka, str. 392, J. Baikie). G. Smith komentira zanimljivu značajku Knossosa: "Sada gotovo potpuni nedostatak utvrda u Knossosu govori o osjećaju sigurnosti od napada koji je mogao proizaći samo iz vrlo visoke razine civilizacije i iz znanja o superiornosti nad većinom neprijatelji. ... Nije bilo straha ni od napada s mora, samo je nekoliko stražarnica štitilo palaču, iz ovoga se može samo zaključiti da je Kreta vladala preko mora." (Greek Art, etc., str.29)

„Moja sugestija je da je Kreta, naprotiv, bila prekomorska kolonija Babilonije i da je nepostojanje utvrda bilo posljedica činjenice da se Adamovi potomci, preko Seta, nikada nisu miješali u Kajinovu karijeru. Zamišljam Sethite (nasuprot Kainita) na području koje je na kraju uništio Potop, živeći mirno koliko su to dopuštali Kajinovi napadi (Sumer and Akkad p.249, str. 132-144) na njih i njihova vlastita sve veća zloća. Činjenica da su ruševine nekoliko palača iskopane na Kreti (od strane Francuske škole u Ateni), izgrađene na istom principu, iako u razmacima od stoljeća, podupire teoriju da je Kajin, koji je živio stoljećima, bio njihov arhitekt; a sljedeća izjava pomaže mojoj tvrdnji pokazujući da je nekoć na Kreti živio „kralj svećenik“ goleme veličine za kojeg se sumnja da žrtvuje ljudska bića i, možda, za kanibalizam.“ (Mrs. Bristow)

Sir Arthur Evans je navodno rekao: "Otkrića do kojih su došli Francuzi bila su od iznimnog interesa. Utvrdili su da su sobe u kojima je živio vladar - on je svakako bio svećenik-kralj - bile na jednom katu i da su prozori gledali na otvoreni hodnik. Nad središnjim dvorištem gledala je uzdignuta kamena platforma ili lođa kojoj se pristupalo stepenicama i koja je sadržavala dio oltara. Svećenik-kralj je očito otišao u svoje odaje i pokazao se ljudima u središnjem dvorištu, i nema sumnje da je izvršio određene obrede ili razgovarao s ljudima. U maloj prostoriji francuski istražitelji pronašli su lonac koji datira oko 2100. godine prije Krista. datiran, dosta ametistne boje na dršci i kraju, a očito je pripadao kraljevskom svećeniku. Pronađeni su i fragmenti kostiju za koje bi se vjerojatno pokazalo da su ljudske. Otkrivena je i brončana sjekira čiji je stražnji dio bio u obliku leoparda prekriven spiralnim ornamentima. Bila je to ceremonijalna sjekira koja je pripadala kultu koji je nedvojbeno došao iz Male Azije, i očito je bila znak kraljevog svećeničkog dostojanstva, baš kao što je mač bio znak njegove građanske moći. To su bili prvi ostaci pronađeni na jednom od ranih pretpovijesnih kraljeva." (Times newspaper, 11. studenog 1925.)

Budući da se Sargon iz Akada može pratiti do Krete i da civilizacija ovog otoka datira iz Sargonovog vremena (datirajući prema spomenicima) i Kajinova vremena (prema biblijskim datumima), može se pouzdano ustvrditi da nema razumnijeg objašnjenja za njegovu prapovijesnu slavu od one da je Kajin nekoć vladao svojim nadljudskim znanjem. Ako su ovi fragmenti kostiju doista ljudski, oni, kao i moćni mač i ceremonijalna sjekira, mogu imati zlokobne veze s "prvim ubojicom" ovu platformu na vidiku njegovih pokornih slugu? Jesu li babilonski svećenici bili ozbiljni ili ironični kada su za Sargona napisali da je "izlio svoju slavu na svijet"? (Sumer and Akkad 1910, str.137)

Navodno tužni kraj Sargona

Kasna židovska književnost (6. st. po. Kr. Knjiga Apokrif "Sirijska pećina s blagom", Poglavlje 8: Kajinova smrt; opisuje Kajina u njegovim posljednjim danima kao bjegunca, njegovu strašnu pojavu, s dugim rogom koji mu raste na čelu. Rečeno je da su ga zamijenili za divlju životinju dok je vrebao u grmlju i ustrijelio ga je njegov slijepi potomak Lamek. Kajinova smrt zabilježena je u staroj židovskoj knjizi izvan Biblije „Pećina s blagom“ (Schatzhöhle), str. 942-1013, str. 1325-1326; sa hebrejskog preveo Paul Rießler 1928:

¹ *Enos je sada započeo svoju službu pred Bogom u špilji s blagom, bio je vođa djece svoga naroda i držao se svih zapovijedi koje mu je dao njegov otac Seth; tako je vodio djecu svoga naroda u svoj čistoći i svetosti, potičući ih da ustraju u molitvi.*

² *U danima Enosa, u njegovoj 820. godini, slijepac Lamek ubio je ubojicu Kajina na poljima Nod.*

³ *Dakle, njegova smrt je bila: Lamek se naslonio na svog sina, malog dječaka, a ovaj dječak je uputio ruku prema divljači, koliko god često viđao takve stvari.*

⁴ *Sada je čuo glas Kajina, koji je lutao šumom, jer nigdje nije mogao naći mira.*

⁵ *Lamek, slijepac, ali držao ga za životinju, koji lovi u šumi.*

⁶ *Pa je podigao ruku, držao luk spreman i nategao ga i pucao ga prema tom mjestu.*

⁷ *Zatim je pogodio Kajina između očiju tako da je pao i umro.*

⁸ *Ali Lamek je mislio da je pogodio divlju životinju i reče dječaku:*

"Idi da vidimo divljač koju smo pogodili!"

Bilo istine u ovoj priči ili ne, iz iskrivljenih fragmenata svećeničkih spisa jasno je da su "babilonskog Karla Velikog" zapali zli dani. Možda je priča o rogu proizašla iz činjenice da je Sargon nosio rogatu kacigu. Profesor King kaže: "Nosi kacigu ukrašenu rogovima bika, a nosi bojnu sjekiru te luk i strijelu." Prema profesoru Kingu, jedan od Sargonovih natpisa kaže: "Zbog zala koje je počinio", kaže tekst, "veliki bog Marduk bio je ljut i uništio je svoj narod glađu. Od izlaska sunca do zalaska sunca borili su se protiv njega i nisu mu dali odmora."... Može se činiti čudnim da takav kraj slijedi nakon zapisa briljantne i pobjedničke vladavine, ali možda je dopušten, zbog zlih djela, "koja se pripisuju Sargonu kao referenca na njegovu politiku deportacije, koja mu je možda stvorila ljute neprijatelje među svećenstvom i konzervativnijim elementima u stanovništvu zemlje." (Sumer and Akkad 1910, str.180). Teorija da je Sargon imao naviku deportirati svoje podanike potiče pretpostavku da su se Kajinova civilizacija i običaji rano proširili u inozemstvo.

Čak i uz poboljšanja života građana Mezopotamije, ljudi su se bunili protiv akadske vladavine. Tijekom svog života Sargon je neprestano gušio ustanke dok su gradovi-države tvrdili svoju autonomiju i dizali se protiv carstva. Međutim, kako su stoljeća prolazila, sve poteškoće koje su ljudi imali sa Sargonovom vladavinom bile su zaboravljene i sve čega se pamti bili su njegovi herojski podvizi i 'zlatno doba' Akadana. Sljedećih 3000 godina Sumerani, Babilonci, Asirci i drugi pričali bi priče o Sargonu od Akada i njegovim slavnim pobjedama, citirajući Sargonove riječi iz njegove navodne autobiografije:

"U mojoj starosti od 55 godina, sve su se zemlje pobunile protiv mene, i porazili su me u Agadeu, ali stari lav je još imao zube i kandže, krenuo sam u bitku i pobijedio ih: srušio sam ih i uništio njihovu golemu vojsku. Sada, svaki kralj koji se želi zvati meni jednakim, gdje god sam otišao, pustiti ga da ode!"

Prema popisu sumerskih kraljeva, Sargon je vladao 56 godina i umro je u dubokoj starosti prirodnom smrću. Ako se svom narodu tijekom vladavine činio veći od života, u smrti je preuzeo status boga.

U Cambridge History čitamo: "Slavna vladavina Sargona završila je pobunom cijelog carstva. Babilonska kronika pragmatično pripisuje svoju katastrofu kršenju svetog grada Babilona i ugnjetavanju njegova gospodara. 'Nesreća koja ga je zadesila na kraju karijere opet se opisuje kao znak rođenja: "Kad ovca rodi lava s janjećom glavom, oplakuje Sargona, čija je svjetska dominacija prošla.'" (str. 408)

Čini se da se Kajinov nasljednik zvao Naram-Sin i da je bio veliki ratnik poput Sargona; On nosi ponosnu titulu "kralja četiriju strana (svijeta)" (Sumer and Akkad, 1910., str. 181) i kaže se da je porazio devet vojski. (Times History, Vol I str. 363)

Profesor King kaže:

"Nema sumnje da je Šar-gani-šarrija na prijestolju Akada naslijedio Naram-Sin, kojeg s priličnom pouzdanošću možemo smatrati i njegovim sinom i nasljednikom..." (Sumer i Akkad_1910, str. 180). S obzirom na nepouzdanu prirodu svećeničkih spisa, nemoguće je znati jesu li ti kraljevi učinili sve što natpisi sugeriraju; ali da su bili Kajin i njegov sin, mogli bi činiti čuda, jer su vjerojatno bili nadljudi.

Sargonova dinastija bila je navodno oko 2400. pr. Kr. završena. kada se zna da je kralj po imenu Samu-abi (Šem je moj otac) osvojio Babiloniju i osnovao dinastiju, čiji je posljednji kralj bio Hamurabi, navodni Abrahamov suvremenik. Ova dinastija se naravno pripisuje Šemovoj rasi; i iako su asirolozi umetnuli nekoliko navodnih dinastija temeljenih na "sumerskim" imenima između Samu-abija i Sargona, uvjeren sam da su Kajinovi potomci vladali u Babiloniji dok ih konačno nisu otjerali Šem (Shem) ili njegovi sinovi. Rečeno je da Bog "prebiva u šatorima Šemovim" (Post 9,27), a nedvojbeno su Šemovi potomci bili čuvari božanskih proročišta iz vremena Noe; stoga je vrlo vjerojatno da je Šemovo pleme napalo Babiloniju (uporište idolopoklonstva).

I ako su kasniji babilonski svećenici zamaglili činjenicu da su sluge jednoga Boga jednom osvojili i vladali njihovom zemljom, radije sugerirajući da je Kajinova vladavina završila revolucijom njegovih podanika, to je upravo ono što od njih očekujemo. Da su Noini sinovi doveli do pada Kajinovog carstva sugeriraju spomenici koji pokazuju da su ljudi protiv kojih su se Sargon i njegov sin borili u zapadnoj Aziji bili iste rase kao i oni sami, a ne crnci koji su bili Sargonovi podanici. Profesor King opisuje stelu Šarru-gi (drugi oblik imena Sargon) i kaže:

"Kraljevi neprijatelji su Semiti (druga grana Adamita), tako da čak i u njegovo vrijeme imamo sliku raznih klanova ili plemena koji se međusobno bore za posjed zemlje koju su osvojili." (Sumer i Akkad 1910, str.186). Činjenica da se nikakvi crni neprijatelji ne pojavljuju na ratnim slikama tog vremena opravdava zaključak da kada su "djeca boga sunca" migrirala na istok, vjeruje se u potrazi za zlatom, biserima i tirkizom, nisu naišli na otpor crne rase s kojima su se možda susreli i na miran način uspostavili civilizacije kao što je Kajin prvi učinio u Babiloniji. Sve osim jedne od velikih drevnih civilizacija davno su nestale, ali preostala dijeli toliko značajki sa Sargonovim carstvom da je aluzija na nju neodoljiva, te da žuta rasa svoje podrijetlo duguje jednoj "vrlo ranoj mješavini" Kajinove rase s jednom crnom rasom, je rečenica koja je posve u skladu s etnološkim učenjima. (Ency. Brit., Hrsg. XI, Ethnologie)

Od svih tumačenja Kajinova znaka za psihologiju sudbine najzanimljivijim smatramo sljedeće:

"Neka Gospodin Bog da Kajinu znak da ga sve što ga nađe ne ubije. Kakav je to znak bio, nije precizirano..."

Nije li znak da Kajin ne može biti ubijen, to što nikada neće biti uništen? Jer nigdje u cijelom kodu nije navedena njegova smrt kako bi se ukazalo da je - poput one Scile (Skylle) iz mitologije - neznanje besmrtno zlo koje nikada ne završava kao mrtvo, a ipak nastavlja umirati kroz cijelu vječnost." [31c] (L.Szondi Kain Gestalten des Bösen, 1969)

Primamljiva stvar u ovom tumačenju je pretpostavka da je Kain besmrtn, ali ne i nevjerovatna, s obzirom da je njegov otac jedan od besmrtnih „Božijih sinova“ Samael.

II.

Je li Kajin bio osnivač Kine?

„Pretpostavka da su Kajin ili njegovi bliski potomci utemeljili misteriozno kinesko carstvo na prvi se pogled može smatrati fantastičnom, ali kineska tradicija i druga razmatranja pružaju temelj za takvu teoriju. Baš kao što se za Sargona iz Akada kaže da je vladao crnim glavama, za prvog vladara u kineskoj tradiciji se kaže da je "transformirao crnoglave ljude" i učinio ih "visoko inteligentnima" (Saints Books of the East, Max Müller, str. 32). Baš kao što je Kajin, ako su 'moji' zaključci točni, donio znanje o Jednom Bogu u Babiloniju, ali je zamijenio Njegovo štovanje obožavanjem vlastitih roditelja, tako u Kini nalazimo, i znanje o jednom Bogu, i štovanje predaka je postojalo dokle god povijest seže.“ (Mrs. Bristow)

U Britanskoj enciklopediji čitamo:

“Najraniji tragovi religiozne misli i prakse u Kini ukazuju na jednostavan monoteizam. Postojao je božanski vladar svemira koji je živio visoko iznad, izvan ljudskog poimanja... Postupno je ovaj monoteizam zamišljen u obožavanje sunca, mjeseca i sazviježđa, pet planeta i tako izvanrednih pojedinačnih zvijezda kao što su npr. zvijezda Dodan je Canopus (ili Canobus najsajjnija zvijezda u sazviježđu Carina, što znači vlasništvo Onoga koji dolazi“; E.W. Bullinger; London 1893.), koji se sada smatra domom boga dugovječnosti ... Rame uz rame s takvim žrtvenim obredima bilo je štovanje predaka, koje seže toliko daleko da svoje podrijetlo nalazi u povijesnim dokumentima poput naših koje posjeduju, nije prepoznatljiv ... Ovaj kult predaka nije puko obilježavanje mrtvih, nego je to oduvijek bilo, a i danas je štovanje u užem smislu riječi. (Edition XI, Bd. 6, str. 174)

Noviji autor kaže: “Podrijetlo Kineza obavijeno je tamom. Neki smatraju da su preci Kineza prvi živjeli na području južno od Kaspijskog jezera i da su stigli negdje u 23. stoljeću prije Krista migrirali na istok. Drugi tvrde da je njihov izvorni dom u Babiloniji bio na velikoj ravnici Eufrata i da su mnoge elemente svoje civilizacije preuzeli od drevnih Kaldejaca... čini se sigurnim da su putovali iz zapadnog dijela Azije i prvi se nastanili naselili ono što je danas poznato kao moderna provincija Shensi u dolini Žute rijeke. Nakon seobe ubrzo su se počeli baviti zemljoradnjom i prestali biti stočarski narod. Među najprimitivnijim znakovima u kineskom pisanom jeziku nalazimo hijerogliffe koji sugeriraju da nisu samo držali ovce i goveda, već i obrađivali zemlju. U mnogočemu je konstrukcija kineske kuće vrlo slična konstrukciji šatora, ostavljajući dojam da su Kinezi izvorno bili nomadski ili lutajući narod. Kinezi nisu bili prvi stanovnici zemlje u kojoj su se naselili. Dok su migrirali u dolinu Žute rijeke, pronašli su domorodačka plemena koja su već posjedovala i stekli teritorij od njih osvajanjem. Ta domorodačka plemena potiskivana su sve dalje prema jugu i zapadu, ali nikada nisu iskorijenjena.” (Sketch of Chinese History, F. Hawkes Pott, S. 23).

Isti autor kaže da su najraniji vladari "donijeli cijelu kulturu Kine", da su zaslužni za Zlatno doba i (sugerirano u kontekstu Kajina) da je jedan od tih najranijih vladara bio poznat kao "božanski zemljoradnik". (Golden Bough, Vol 2 str.12) Pokojni profesor Terrein de Lacouperie (1844.-1894.; francuski orijentalist, specijaliziran za komparativnu filologiju) ustvrdio je i napravio veliku sličnost između babilonskih i kineskih vjerovanja i institucija u njihovoj astronomiji i medicini, primjećuju da su nedavno iskapanja u Babilonu pokazuju sljedeće: "Kineski kanali i umjetni vodeni putovi imaju zapanjujuću sličnost s kanalima koji su morali presijecati cijelu Babiloniju, i koji su morali biti jednako karakteristična značajka te zemlje kao slična djela u Kini danas." (Sir Robert Kennaway Douglas, 1838-1913; Kina).

Mračan znak da je kineska civilizacija potekla od Kajina je to što je, prema drevnim povjesničarima, među drevnim Kinezima postojao kanibalizam (Ency. Brit., str. 184, Ed. XI Cannibalism). Teško da su ga tamo donijeli Hamiti, jer se čini da su otišli u Afriku, niti postoji bilo kakav razlog za sumnju da Jafetova obitelj širi zlo ili gradi velike civilizacije; Šemovi potomci, prema onome što o njima čujemo u Bibliji, nisu bili sposobni za takvo barbarstvo, pa stoga možemo zaključiti da je kanibalizam u Kinu

iz Babilonije donio Kajinov rod, ili možda čak i sam Kajin. Mora se priznati da su ovo čvrsti razlozi za vjerovanje da je kineska civilizacija nastala u Mezopotamiji, a za to postoje dodatni dokazi. Nekoliko autora vjeruje da kineski jezik ima neke sličnosti s primitivnim jezikom Babilonije, a profesor Sayce citira profesora de Lacouperiea koji kaže da su preci Kineza bili u kontaktu s izumiteljima klinastog pisma, dok on sam prati kose oči svojstvene Kinezima u Babiloniji i kaže: "Najraniji babilonski spomenici odražavaju dvije vrste ljudi, jednu s kosih očiju i lica sličnog crncu, ostali s gustom bradom." (Archaeology of the Inscriptions, Sayce)

Kao što se čini da je Kajinov dolazak u Babiloniju najjednostavnije objašnjenje za iznenadnu pojavu civilizacije i kulture u toj zemlji, tako bi njegov utjecaj bio odgovoran, kao ništa drugo, za kinesku umjetnost, filozofiju i znanost, iz kojih se zna da su postojale ondje na početku svoje povijesti. To što ljudi, koji se nikada nisu promijenili ili evoluirali, i koji su na neki način tako barbarski i tako đavolski okrutni, trebali posjedovati znanje o dobru i zlu, od početka je problem koji se može objasniti samo ovom Kajinovom teorijom, koja prima više nenamjerne podrške od profesora Roberta K. Douglasa, koji kaže: "Nema ništa nevjerovatno u vezi s navodnim kretanjima kineskih plemena iz Mezopotamije na obale Žute rijeke." (Kina).

„Koliko god se sljedeći tragovi činili beznačajnima, oni pomažu poduprijeti moju teoriju. Vidjeli smo da je naslov "Božanski poljoprivrednik" bio poznat u drevnoj kineskoj povijesti. Je li možda u znak sjećanja na Kajina, prvog "obrađivača", kineski car uvijek inaugurirao oranje tijekom godine na "svetom polju", koje se ponekad naziva "Božjim poljem"? Mora se priznati da su ovo čvrsti razlozi za vjerovanje da je kineska civilizacija nastala u Mezopotamiji, a za to postoje i daljnji dokazi.“ (Mrs. Bristow)

Sir James Frazer (1854.-1941.) kaže: „Car, u pratnji najviših dostojanstvenika države, svojom rukom vodi plug koji vuku volovi niz brazde i rasipa sjeme na sveto polje, polje Božje.“ (Golden Bough, Vol. II, str.12 Ed. 2). Opet, car Ho-ang-ti referirao se na Kajinov život od 730 godina (vidi Sargonov datum, str. 82) kada je žalio za relativno kratkim životnim vijekom svog vremena; i da li današnji Kinezi (iako toga možda nisu svjesni) obilježavaju taj dug život u svojoj Dvorani carske dugovječnosti, svom Bogu dugovječnosti itd.?

Samo ime Kina i imena Chang, Chien, Chuen, Kan, Kieng, itd., sva nalik na ime Cain, kao i Kha-khan, titula Gornjeg Mongola, su značajna; kao i Sin ili Sing, koji sliči "grijehu" Naram-Sina. Još jednom, jer slamke pokazuju kuda vjetar puše, kineska carska titula, Vladar žutog, žuđeni Red Žutog sakoa, žute titule carskih palača i hramova, Žuta carska boja i Žuta rijeka su čudni sugestivno s obzirom da je žuta Kajinova tradicionalna boja iz nekog nepoznatog razloga. Shakespeare je napisao: "mala brada, brada Kajinove boje (Brewer's Dictionary of Phrase and Fable), a na starim tapiserijama Kajinova brada uvijek je žuta. A što je s kineskim zmajem, "simbolom mudraca i kralja", koji naizmjenično predstavlja božanstvo hvaljeno i okrivljeno, blagoslovljeno i proketo, amblem imperatora u njegovoj zmajskoj odjeći na njegovom zmajskom prijestolju ispred njegove zmajeve ploče? Svakako nalazimo u kineskom zmaju još jednu vezu s Babilonijom i Kajinom, zar podanici kralja Kajina nisu bili Belova djeca i nije li Bel bio zmaj? U Babiloniji su na vazama za ljevanicu u hramovima prikazivani fantastični gmazovi. U Kini (kako kaže jedan autor) zmaj je usko povezan s elementom vode, dok se u Babiloniji Bel ponekad naziva Akki, vodonoša ili navodnjavač.

Profesor Elliot Smith (1871.-1937., australsko-britanski anatom, egiptolog) piše: "I Indija i Kina bile su vrlo rano pod utjecajem Babilonije, velikog legla zmajeva". "Nema sumnje da je kineski zmaj potomak ranog babilonskog čudovišta i da je inspiracija za njegovo stvaranje došla od Shensija u 3. tisućljeću pr. Krista. (The Evolution of the Dragon, str. 102 i bilješka na str. 95)

Profesor Robert K. Douglas piše: "Brdski lanci koji gotovo okružuju Peking nazivaju se zmajem zaštitnikom, za kojeg se vjeruje da osigurava prosperitet grada. Brdo sagrađeno iza grobnice da spriječi sjeverni vjetar zove se zmaj." Ova digresija o Kineskom Carstvu, koja se može smatrati nepoštovanjem, je, po mom mišljenju, opravdana mojim čvrstim uvjerenjem da je Babilonija, ljudski govoreći, Kajin je dugovao Zlatnu čašu, koja je trebala izludjeti narode, Kina mu je dugovala svoj simbol zmaja - "stara zmija, koja se zove đavao i Sotona, koja zavodi cijeli svijet." (Otk. 12:9)

Arijski preci na Putu svile

Politička korektnost nedavno je dobila pljusku nizom arheoloških otkrića na Istoku koja sugeriraju da su utemeljitelji mnogih istočnjačkih civilizacija, koje toliko štiju moderni tipovi New Agea koji preziru sve što je bijelo i europsko, zapravo bili rasni Arijevci. Poznati primjer je zemlja Iran, koja je dobila ime po svojim izvornim osvajačima; do 1978. jedan od Šahovih mnogih službenih naslova bio je "Gospodar Arijaca".

Odavno je poznato da je sjeverozapadni dio Kine bio naseljen oko prvog stoljeća nove ere kavkaskim (bijelim) narodom koji je govorio jezikom koji su znanstvenici nazvali toharskim. Početkom ovog stoljeća, francuski i njemački arheolozi koji su iskapali u sjeverozapadnim pokrajinama otkrili su opsežne pisane rukopise na ovom jeziku, a kada su ih uspjeli prevesti, bili su zapanjeni sličnostima između ovog navodno izoliranog istočnjačkog jezika i drevnog germanskog i keltskog jezika.

To znači da je akademski i znanstveni establišment političke korektnosti, koji želi prekrojiti povijest kako bi je učinio "afrocentričnom" i riješiti se "mrtvih bijelih europskih muškaraca", dobio je od istine još jedan udarac ispod pojasa. Nedavna iskapanja u Tarimskom bazenu u pokrajini Xinjiang otkrila su više od 100 prirodno mumificiranih leševa ljudi koji su tamo živjeli između 4000 i 2400 godina, što sugerira da je arijska invazija Azije zapravo bila mnogo ranije i mnogo opsežnija nego što je itko prije prihvaćao.

[Naše vlastito razumijevanje je da je pradomovina Kajinovog naroda bila na obalama Bajkalskog jezera u današnjoj Rusiji, odakle je Kajin započeo svoja lutanja prije bezbroj tisućljeća, kada je sav njegov narod bio jedna nacija, koji je bio poznat kao "Djeca sunca"].

Tijela su bila iznenađujuće dobro očuvana zbog suhe klime, a prema New York Timesu, "...arheolozi su jedva mogli vjerovati u ono što su vidjeli." Mumije su imale duge nosove i lubanje, plavu ili crvenu kosu, tanke usne, duboko usađene oči i druga nepogrešivo arijska obilježja.

Dr. Victor H. Mair professor kineskog sa Sveučilišta u Pennsylvaniji rekao je: „Budući da su kavkaska tijela Tarimskog bazena gotovo sigurno predstavnici indoeuropske obitelji i jer potječu iz dovoljno ranog razdoblja da su utjecala na širenje imaju Indoeuropcjane iz svoje domovine, vjeruje se da će oni odigrati ključnu ulogu u određivanju gdje je to točno moglo biti.”

Prof. Mair dalje kaže:

„Mumije istočne srednje Azije prvi put su ušle u moju svijest u ljeto 1988. Čuo sam za njih 1970-ih, ali dok se nisam suočio s njima, nisam imao osjećaj njihove goleme važnosti za proučavanje euroazijske prapovijesti i povijesti. Već sam mnogo puta bio u Regionalnom muzeju u Urumqi, ali posjet 1988. ostavio me zadivljen novootvorenom izložbom mumija iz brončanog i ranog željeznog doba. ... Jedna takva mumija mlade djevojke plave kose i plavih očiju pronađena u špilji postala je prava turistička atrakcija u Pekingu. Pod nadimkom "Gospa od Tarima", izložena je u glavnom gradu Kine mnoštvu posjetitelja muzeja. Većina mumija ima europska obilježja i velike su. Njihova starost se kreće od 4000 do 2000 godina.”

Genetske studije provedene od 1995. godine, koje su s vremenom postajale sve finije i informativnije, sada pokazuju sljedeću sliku: Najstarije dosad pronađene "tarimske mumije" iz najnižeg sloja grobnog mjesta u Xiaoheu bile su osobe koje su, prema radiokarbonskom datiranju, ovdje pokopane oko 1900 godina prije Krista. Analiza njihove DNK pokazala je da pripadaju mješovitoj populaciji sa zapadnim i istočnim [između ostalih, iz istočne Azije i Sibira] potječu od karakteristika čije se miješanje moralo dogoditi prije njihova dolaska u Tarimski bazen u južnom Sibiru.

Analizom DNK ⁽¹⁶⁾ mumija iz viših horizonata grobišta u Xiaoheu utvrđena je sve veća raznolikost haplotipova, što znači useljavanje i miješanje drugih naroda. Uz veći broj zapadno-euroazijskih i istočno-euroazijskih haplotipova, sada postoji i haplotip iz južne / zapadne Azije, vjerojatno indijski. Rezultat je da "tarimske mumije", koje pokazuju europska obilježja, nisu bili "nordijski" ljudi ili čak Kelti, već prije ljudi iz opsežne mješavine naroda koji potječu iz središnje Azije i euroazijskih stepa i očito se dalje razvijaju u Tarimski bazen. Nakon objave rezultata genetskih istraživanja „tarimskih mumija“ iz najnižeg horizonta grobnice u Xiaoheu ⁽¹⁷⁾, Maier je, osvrćući se na gore spomenutu politički nabijenu raspravu, s olakšanjem rekao: „Ispuhali smo mjehur” - “imamo ih, ispustite zrak iz mjehurića,” kako je izvijestila Barbara Demick iz Los Angeles Timesa ⁽¹⁸⁾. Zaključeno je da "tarimske mumije" s europskim karakteristikama nisu bile ni "Kinezi" ni "Ujguri", čak i ako su njihovi potomci od prije oko 2800 godina, koji su se nastavili miješati, osobito s mongoloidnim narodima, kasnije preselili u Ujgursku etničku skupinu koji su se također doselili, bili su asimilirani, ali ne samo oni.

Očito je bila princeza ili neka vrsta svećenice prije više od 3000 godina, budući da je bila pokopana u fino izvezenim haljinama od vune i kože, zajedno s prekrasnim nakitom, posudama i ukrasima od zlata, srebra, žada i oniksa. Njezini ostaci su u tako izvanrednom stanju da mrtva djevojka izgleda kao da je samo spavala.

"Ljepotica iz Xiaohe", mumija mlade žene, datira oko 1500-1800 pr. Kr.

⁽¹⁶⁾ Li et al; [2010] "Evidence that a West-East admixed population lived in the Tarim Basin as early as the early Bronze Age" *BioMedCentral The open access publisher BMC Biology* 2010 8:15, DOI: 10.1186/1741-7007-8-15

⁽¹⁷⁾ Li et al. [2015] "Analysis of ancient human mitochondrial DNA from the Xiaohe cemetery: insights into prehistoric population movements in the Tarim Basin, China" *BioMedCentral The open access publisher BMC Genetics* 2015 16:78; DOI: 10.1186/s12863-015-0237-5

⁽¹⁸⁾ Demick Barbara, [2010] "Cultural Exchange: China's surprising Bronze Age mummies" *Los Angeles Times*, October 24, 2010

Nakon što je Adam Renders (1822.-1871.) tijekom lova 1868. ponovno otkrio ruševine u Zimbabveu i ustvrdio da ih "nikada nisu mogli sagraditi crnci", pokazao ih je Karlu Mauchu (1837.-1875.) 1871. na njegovom četvrtom putovanju u južnu Afriku. Naknadno ju je izjednačio s biblijskom zlatnom zemljom Ofir, tj. 2000 godina ranije od današnjeg radiokarbonskog datiranja. Zatim je prošao gornji tok Zambezijske rijeke, gdje je pronašao zlatno polje (Kaiser Wilhelms Feld). Mauch, koji je bolovao od malarije, vratio se u Njemačku 1872. Zimbabve znači, ovisno o prijevodu, "velike kamene kuće" ili "čaušćene kamene kuće".

"Difuzionizam se sada ponovno može shvatiti ozbiljno", nasmijao se jedan povjesničar, Michael Puett s Harvarda. Difuzionizam je teorija da su sve navodno napredne bliskoistočne i orijentalne civilizacije antike imale koristi od kontakta s arijevimskim migrantima, trgovcima, lutajućim plemenima, itd., te su stekle velik dio svog znanja i karakteristika iz tih kontakata; Ova teorija zapravo može objasniti mnogo toga o povijesti, od indoeuropskih korijena hindustanskog jezika do astečke legende o Quetzalcoatl do tajanstvenih ruševina Zimbabvea koje očito nikada nisu izgradili crnci. Difuzionizam je u posljednjih dvadesetak godina zamijenjen novom, politički korektnom dogmom o "nezavisnom izumu", koja tvrdi da uopće nije bilo kontakta, ili ako ga je bilo, između bijelaca (kavkaskog podrijetla) i bilo kojeg Azijata ili pretkolumbovca civilizacije, bila je loša jer su svi bijelci "imperijalistički izrabljivači".

Teorija političke korektnosti (PC ili Political Correctness) uči da su baš sve u drevnim nebijelačkim društvima izmislili domorodački ljudi, **sve bez iznimke**, nikakve ideje ili utjecaji iz europskih kontakata, uopće ništa dobro ili korisno, čak i ako je postojao kontakt s bijelcima, nešto što nije bio slučaj. Bijelci nisu istraživači svijeta kakvi bi trebali biti, pa eto! Pretpostavljam da smo sami izmislili Leifa Ericsona, a Magellan je zapravo bio Mongol.

Prema teoriji neovisnog izuma, popis stvari koje su ne-bijelci neovisno izmislili uključuje desetke azijskih dijalekata od hinduizma preko pandžapskog do ujgurskog, a svi su jasno utemeljeni na zajedničkom arijskom korijenskom jeziku; Čista slučajnost, kažu PC profesionalci! Poljoprivredne tehnike Asteka i Inka, kao što su plodored i terasasta poljoprivreda, tako slične drevnim rimskim i srednjovjekovnim europskim praksama; glupost, kažu intelektualni gangsteri liberalizma, Indijanci su to sami smislili!

Majanske piramide, kalendar i astronomija, gotovo duplikati grčkog i egipatskog znanja (Egipćani koji ni na koji način nisu bili crnci!), prema službenoj liniji, svi su proizvodi briljantne civilizacije Maja. Zanimljivo je da ista sklonost Maja prema kanibalizmu i žrtvovanju male djece utapanjem u svetim bunarima.

Plave oči i isprekidani velški jezik Mandan Indijanaca ⁽¹⁹⁾ iz Missourija; megaliti u keltskom stilu i okrugle kamene kule Nove Engleske; vikinške ruševine L'Anse aux Meadows u Newfoundlandu; runski natpisi na Dighton Rocku u Connecticutu i Kensington Stoneu u Minnesoti; Shaka Zulu organizirao je svoj narod na temelju Napoleonova sustava, koji je dobio od francuskog lovca i trgovca koji je bio Napoleonov veteran; kamene ruševine Zimbabvea, toliko različite od bilo čega što je ikada pronađeno bilo gdje drugdje u Crnoj Africi, i ne nalikuju ni na što toliko koliko na keltsku utvrdu iz brončanog doba, ne, i opet ne, nema šanse! Prema ljevičarskom akademskom establišmentu, ne-bijelci nikada nisu naučili ništa iz kontakta između kultura trećeg svijeta i arijevmkih naroda. Kako i kada će PC-Akademija objasniti da će ukloniti tih stotinu plavokosih, plavookih mumija iz Kine ne znam, ali je vrlo izgledno.

⁽¹⁹⁾ Prvi koji je izvijestio o susretu s Indijancem koji govori velški bio je velečasni Morgan Jones, kojeg je 1669. zarobilo plemo Tuscarora zvano Doeg. Međutim, poglavica mu je poštediti život kada je čuo Jonesa kako govori velški, jezik koji je razumio. Jones je nekoliko mjeseci živio s Doegom i propovijedao evanđelje na velškom. Vratio se u britanske kolonije, gdje je zabilježio svoju avanturu 1686. godine.

Kasniji je putnik tvrdio da je pronašao velške Indijance, a jedan je čak tvrdio da je plemo koje je posjetio obožavalo kopiju Evanđelja napisanu na velškom. Priče o Cymric Indijancima postale su toliko popularne da su čak i Lewis i Clark naređeno da paze na njih, a folklor je dugo kazivao da je Louisville, Kentucky, nekoć bio dom kolonije Indijanaca koji su govorili velški. Istraživač rijeke Missouri iz 18. stoljeća, John Evans iz Waunfawra u Walesu, djelomično je krenuo na svoje putovanje kako bi pronašao plemena "Padoucas" ili "Madogwys" velškog porijekla.

Mumije iz Xinjianga

U sušnim brdima ove srednjoazijske pokrajine, arheolozi su iskopali više od 100 tijela starih i do 4000 godina, nevjerojatno dobro očuvani i bijeli. Jedan pogled na trupla bio je dovoljan da Victor Mair šokira do srži. Godine 1987. Mair, profesor kineskog na Sveučilištu u Pennsylvaniji, vodila je turističku grupu kroz muzej u kineskom gradu Urumqiju u srednjoazijskoj pokrajini Xinjiang kada je slučajno zalutao u sumornu, tek otvorenu sobu. Tamo, pod staklom, ležala su nedavno otkrivena tijela jedne obitelji, muškarca, žene i djeteta od dvije ili tri godine, svi odjeveni u duge tamnoljubičaste vunene haljine i čizme od filca. "I danas se naježim kad se sjetim tog prvog susreta", kaže Mair. "Kinezi su rekli da su stara 3000 godina, ali tijela su izgledala kao da su jučer pokopana."

Ali pravi šok je uslijedio kada je Mair pažljivo pogledao njihova lica. Za razliku od većine srednjoazijskih naroda, ta su trupla imala očite kavkaske ili europske karakteristike - plavu kosu, duge nosove, duboko usadene oči i dugačke lubanje. "Pogodila me munja", prisjeća se Mair. "Iako sam trebao voditi turističku grupu, jednostavno nisam mogao napustiti tu sobu. Neprestano su me mučila pitanja: Tko su ti ljudi? Kako su izašli odavde tako rano?" Tijela koja je Mair vidio toga dana samo su neka od više od 100 koje su kineski arheolozi iskopali u proteklih 16 godina. Svi su iznenađujuće dobro očuvani. Dolaze s četiri velika grobna mjesta razasuta između suhih podnožja Tian Shana ("Planine neba") u sjeverozapadnoj Kini i podnožja pustinje Taklamakan, oko 250 milja južno. Sve u svemu, ova tijela potječu iz vremena oko 2000. pr. Kr. do 300. pr. Kr. predstavljaju značajan dodatak globalnom katalogu pretpovijesnih mumija.

Sve do nedavno, znanstvenici su bili skloni umanjivati dokaze o ranoj trgovini ili kontaktu između Kine i Zapada, promatrajući razvoj kineske civilizacije kao u biti domaću stvar ublaženu vanjskim utjecajima. Zapravo, ovo je stajalište još uvijek izrazito naklonjeno trenutnom kineskom režimu. Međutim, neki su arheolozi počeli tvrditi da su ti navodni barbari mogli biti odgovorni za unošenje osnovnih predmeta kao što su kotač i prvi metalni predmeti u Kinu. Ali tko su točno mogli biti ti srednjoazijski autsajderi, koji su jezik govorili i odakle su došli je misterij. Stoga ne čudi što znanstvenici otkriće plavokosih mumija vide kao senzacionalan novi trag.

Za razliku od otprilike istodobnih mumija drevnog Egipta, mumije iz Xinjianga nisu bile vladari ili plemići; Nisu pokapani u piramide ili slične spomenike, niti su bili podvrgnuti namjernim postupcima mumificiranja. Sačuvani su jednostavnim zakopavanjem u isušenu, stjenovitu pustinju gdje dnevne temperature često prelaze 100 stupnjeva. Na vrućini su tijela brzo osušena, ostavljajući dlake na licu, kožu i drugo tkivo uglavnom netaknutima. Odakle su točno došli ti očiti bijelci? I što su radili u udaljenim pustinjским oazama u srednjoj Aziji? Svaki odgovor na ova pitanja vjerojatno će potaknuti široku raspravu o ulozi autsajdera u usponu kineske civilizacije. Još u drugom stoljeću prije Krista, kineski tekstovi spominju strance, narode zvane Yuezhi (takoder Yueh-chi) i Wusun koji su živjeli na krajnjim zapadnim granicama Kine; tekstovi jasno pokazuju da su te ljude smatrali dosadnim "barbarima".

Bekzhan Adenuly, istraživač; Autor knjige *Tajna povijest Kazaha*: „Kineski izvori su tvrdili da su Yuezhi (Yueh-chi) i Wusuns živjeli na istom mjestu u isto vrijeme. Lav Nikolajevič Gumiljov (1912.-1992.) rekao je da je ta činjenica dovela znanstvenike u slijepu ulicu. Povjesničari Ruskog Carstva su izjavili: "Yuezhi (Yueh-chi) je narod koji govori perzijski, Wusuni govore turski, nisu u srodstvu, dva potpuno različita naroda.". Što se tiče kineskih zapisa, događaje u kojima je prisutna kneževina Wusun, kroničari su tada narod nazivali Yuezhi, zatim Wusun, sugerirajući da ta dva imena pripadaju istom narodu. Međutim, ruska carska historiografija to nije priznavala. Nadalje, nije priznala da su važna kraljevstva Tokharstan i Kushan stvorili pleme Yuezhi koje je govorilo turkim jezikom.

Općenito područje Xinjiang je u davnim vremenima bilo poznato pod mnogim različitim imenima, kako na domorodačkim jezicima tako i na drugim jezicima. Ta imena uključuju Altishahr, povijesni ugarski naziv za južnu polovicu regije, koji se odnosi na "šest gradova" Tarimskog bazena, kao i Khotan, Khotay, Kineski Tartar, Visoki Tartar, Istočni Chagatay (to je bio istočni dio Chagatai kanata),

Moghulistan ("Zemlja Mongola"), Kashgaria, Mala Bokhara, Ser-Indija (zbog indijskog kulturnog utjecaja) i na kineskom "Zapadne regije".

W.W. Tarn piše (The Greeks in Bactria and India by W.W.Tarn 1938; str. 284 do 287):

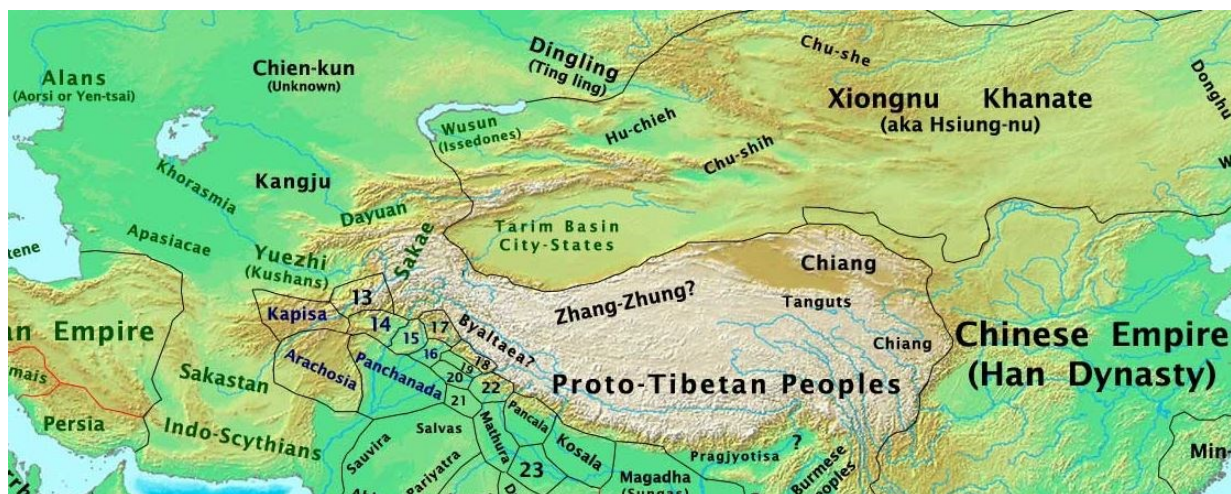
„Vrijeme je da se pozabavimo grčkim piscima. Apolodor pripisuje osvajanje Baktrijskog Carstva četirima nomadskim narodima, Asijima, Pasijanima, Toharima i Sakaraulima; 'Trogusov izvor' ga formalno pripisuje dvojici, Asianiju i Saraucae, iako kasnije spominje Tohare (str. 286). Uzimajući prvo 'Trogusov izvor', jedno od njegova dva imena mora predstavljati Chang-k'ienov Yueh-chi; a budući da Sarauke (Sacaraucae), o kojima se nešto zna (str. 291), ne dolaze u obzir, Yueh-chi su Asiani. Oblik Asiani je (iranski) pridjevski oblik od Asii od Apollodorusa, supstantivnog oblika; *Asii* su stoga *Yueh-chi*, bez obzira jesu li (kao što neki pretpostavljaju) te dvije riječi identične ili ne. Od 1918. do 1936. nadalje se vjerovalo da je srednjoazijski tekst sadržavao ime naroda Arsi koji je govorio toxri (toharski) i koji su bili grčki Asii; Arsi bi prema tome trebali biti Yueh-chi (ili dominantna klasa Yueh-chija, kojoj ću se vratiti), i o njima je mnogo napisano. Dakle, ime Asii predstavlja Yueh-chi (Yuezchi). Horda Yueh-chi se stoga sastojala od dva različita naroda, koji se na grčkom pojavljuju kao Asii i Tochari. "Trogusov izvor" ukazuje na odnos: aktivni Thocarorum Asiani – Asii su gospodari Tohara, t.j. u vrijeme osvajanja Baktrije, Asii su bili dominantni ili vladajući narod.

Ideja koja se povremeno iznosi da su Asii osvojili Tohare nakon osvajanja Baktrije može se ukratko odbaciti. Da je Trogus ovo mislio, on (ili bilo koji drugi latinski pisac) bi to rekao i ne bi upotrijebio izraz bez presedana dvosmislenosti i nespretnosti za svoju (navodnu) svrhu; dok činjenica da su Kinezi u 2. st. pr. Kr. imala ime Tochari, ali je ipak hordu koja je imigrirala iz Kan-sua nazivala ne Tochari, nego Yueh-chi, pokazuje da je ova horda, prije nego što je napustila Kan-su, već sadržavala nešto više od Tochari, tj. da je unija Asii i Tochari u jednu hordu već su se dogodili. Rasa i jezik ili jezici složene horde Yueh-chi bili su predmet mnogih rasprava, uglavnom filološke prirode. Prije nekoliko godina prevladavalo je uvjerenje da su Asii (Arsi) turski narod, ali danas se vjeruje da su iranski Sacae; Moglo bi se možda usuditi primijetiti da Azija postaje puna Saka, iako ih je Plinije (VI, 50) nazvao "bezbrojnim".“

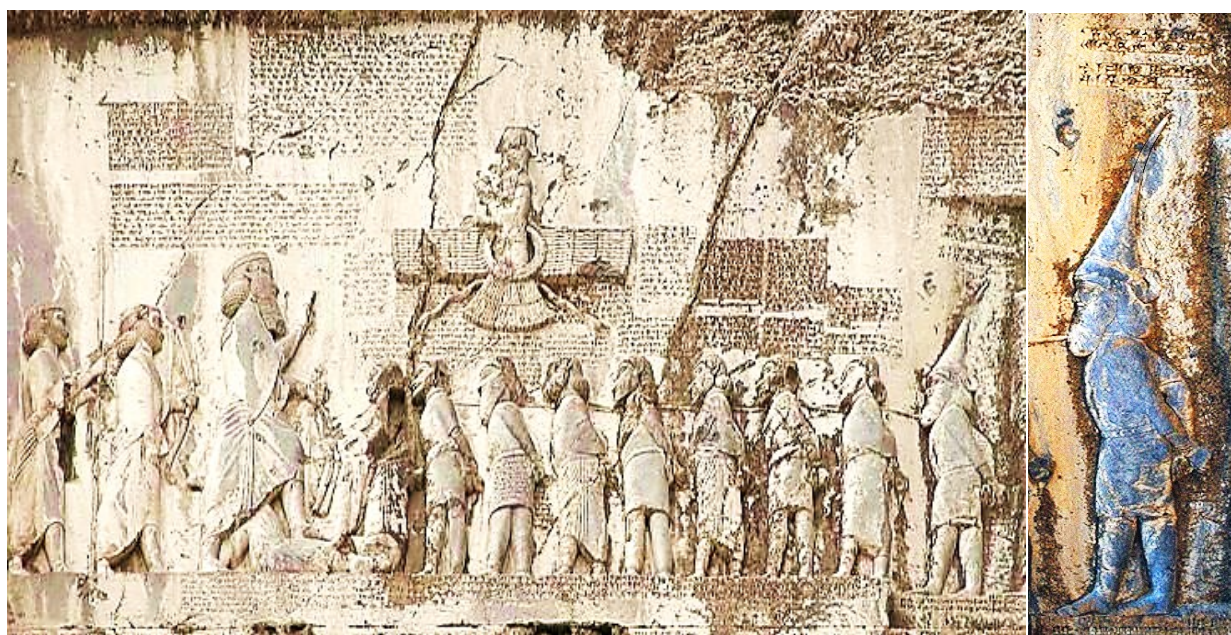
Saka, Skunkha (staroperzijski: Sakā; Kharoṣṭhī: Saka; kineski, staro Sāk, mod. Sè, Sāi) ili Sacae (starogrčki: Σάκαι Sákai; latinski: Sacae) bili su skupina nomadskih iranskih naroda koji su povijesno nastanjivali sjeverne i istočne euroazijske stepe Tarimskog bazena. "Skiti" (grčki Σκύθαι) i "Sacae" (staroperzijski Sakā): dva prijevoda Skudat ("strijelci"?), imena nomada srednjoazijskih ravnica. Prvi koji je opisao način života ovih plemena bio je grčki istraživač Herodot, koji je živio u petom stoljeću prije Krista. Iako se usredotočuje na plemena koja žive u modernoj Ukrajini, a koje naziva "Skiti" (Σκύθαι), možemo ekstrapolirati njegov opis na ljude u Kazahstanu, Turkmenistanu, Uzbekistanu, Tadžikistanu, Kirgistanu i možda Mongoliji, iako Herodot obično opisuje ove istočne nomade "Sacae". Baš kao što su Skiti i Sacae dijelili isti način života, imali su isto ime: na vlastitom jeziku, koji je pripadao indoiranskoj obitelji, nazivali su se Skudat, što vjerojatno znači "strijelci". Perzijanci su to ime napravili kao Sakā, a Grci kao Scythes ili Scythai. Kinezi su je kasnije u povijesti zvali Sai. Najstarija skupina koja nam je poznata obično se naziva Indoirancima (stari naziv "Arijevac" više se ne koristi!).

Herodot nam kaže da su bili strijelci i da su nosili hlače i šiljate kape. Također spominje njihovu upotrebu bojne sjekire (koju su nazivali sagaris). Saki su bili blisko povezani s europskim Skitima, a obje su skupine bile dio širih skitskih kultura i u konačnici potječu od ranije andronovske kulture, a jezik Saka bio je dio skitskih jezika. Skitske kulture, skitske sibirsk kulture, skitski horizont, skitski svijet ili skitski kontinuum, bile su skupina sličnih arheoloških kultura koje su cvjetale diljem euroazijske stepe tijekom željeznog doba od otprilike 9. st. do 2. st. pr. Krista. Među grčko-rimskim piscima ovo je područje bilo poznato kao Skitija. Međutim, Sake iz azijskih stepa treba razlikovati od Skita iz pontskih stepa; i iako su stari Perzijanci, stari Grci i stari Babilonci koristili nazive "Saka", "Skit" i "Kimerijanac" za sve stepske nomade, naziv "Saka" koristi se posebno za drevne nomade istočne stepe, dok se "Skit" koristi za srodnu skupinu nomada koji žive u zapadnoj stepi; i dok su suvremenici često opisivali Kimerijce kulturno kao Skite, oni su možda bili etnički različiti od pravih Skita, s kojima su Kimerijci bili

povezani i koji su također istisnuli i zamijenili Kimerijce. Izvanredni arheološki ostaci Saka uključuju Arzhan, Tunnug, grobove Pazyryk, Issyk Kurgan, grobnice Saka Kurgan, grobne humke Tasmola i možda Tillya Tepe.

Iranski (arijski) narodi pisani su na karti zelenom bojom

Pobjednička stela kralja Darija oko 520. pr. Krista. Desno na slici je (uvećan) Skunkha Saka

Do sada je u Qizilchoqi iskopano 113 grobova; vjerojatno jednak broj ostaje za istraživanje. Na temelju kineskog datiranja ugljikom-14 i stila oslikanih posuda pronađenih uz tijela, čini se da sve mumije ovdje datiraju iz otprilike 1200. pr. Krista. Na nalazištu u blizini grada Subashi, 310 milja zapadno od Qizilchoqa, datira otprilike u 5. stoljeće prije Krista. Datirajući iz 1800. godine prije Krista, otkrili su ženu koja je nosila dva metra dugačak crni filcani šešir ravnog oboda. Impresivno pokrivalo za glavu Subashi žene stoga bi moglo biti etnička oznaka ili simbol prestiža i utjecaja. Subashi je malo udaljen od Qizilchoqe i njegova lokacija je najmanje sedam stoljeća mlađa, ali su tijela i njihova odjeća zapanjujuće slični. Osim "vješticijeg šešira", među odjevnim predmetima koji su tamo pronađeni bili su i bunde i kožne rukavice; Žene Subashi također su držale vrećice s malim noževima i biljem, vjerojatno za upotrebu kao lijek. "Iscjelitelj Subashi" (Subashi Witch): mumija žene s visokim šeširom, bundom i torbom s nožem i raznim biljem.

Iako je modernim zapadnjacima primamljivo identificirati šešir kao pokrivalo za glavu „vještice“, postoje dokazi da su šiljasti šeširi bili uobičajeni među ženama i muškarcima u nekim srednjoazijskim plemenima. Na primjer, perzijski kralj Darije zabilježio je oko 520. pr. pobjeda nad “Sakama šiljatih šešira” (vidi sliku na str. 77); Godine 1970., u Kazahstanu, odmah iznad zapadne granice Kine, pronađen je grob čovjeka iz otprilike istog razdoblja s dva metra visokim stožastim šeširom ukrašenim veličanstvenim ukrasima od zlatnih listića.

Lijevo: fotografija mumije "Iscjeliteljice Subashija", desno: rekonstrukcija njezina izgleda

Vunena odjeća koju su nosile mumije mogla bi dati trag odakle su točno došli ljudi iz Xinjianga. Uzorak tkanine koju je donio Victor Mair pregledala je antropologinja Irene Good. Tekstilna analiza materijala pronađenog na mumijama ima neke sličnosti s civilizacijama željeznog doba u Europi koje datiraju iz 800. godine pr. Kr. uključujući tkane uzorke od kepera i tartana nevjerojatno slične keltskim tartanima iz sjeverozapadne Europe. Dr. Irene Good, specijalistica tekstilne arheologije na Sveučilištu Pennsylvania (suradnica Peabody muzeja na Harvardu od 2001.), potvrdila je da je kockasta tkanina stilski i tehnički gotovo identična tekstilnim fragmentima pronađenim u Austriji i Njemačkoj na nalazištima nešto kasnijeg vremena vremena postala.

Uzorci tekstila iz kasnog drugog tisućljeća pr. Kr. pronađene u grobnicama Tarimskog bazena također pružaju dokaze o širenju europske tehnološke sofisticiranosti u Kinu. Jedan ulomak bio je vuneni keper tkan s kariranim uzorkom koji je zahtijevao tkalačke stanove koji nikada prije nisu bili povezani s Kinom ili istočnom središnjom Azijom u tako ranom razdoblju.

Reprodukcija 6-bojnog tartan odjevnog predmeta iz Qizilchoqa blizu Hamija u Kini. Iz "Mumija iz Urumchija" Elizabeth Barber.

Fragmenti tkanine na ovim mumijama pokazuju zajedničko podrijetlo s indoeuropskom neolitskom odjećom. Tekstilna stručnjakinja Elizabeth Barber primijetila je njegovu sličnost s dijelovima tkanine pronađenim u rudnicima soli halštatske kulture. Njegova najveća sličnost sa škotskim tartanom iz 17. stoljeća, opip vune, kepera, broj linija boja (do šest) kao i različita debljina i tankost traka boja zapanjujuće su poznati unatoč starosti uzoraka.

Kad je pregledala tkaninu pod mikroskopom pri malom povećanju, otkrila je da materijal, strogo govoreći, uopće nije vuna. Vuna dolazi iz poddlake ovce; Čini se da je ovaj materijal ispređen od grube vanjske dlake (zване kemp) ovce ili koze. Unatoč sirovosti vlakana, pažljivo su obojana u zeleno, plavo i smeđe kako bi se stvorio karirani dizajn. Također su bile tkane u dijagonalnom uzorku kepera, što je upućivalo na korištenje prilično sofisticiranog tkalačkog stana. Cijela tehnika je "tipično europska", a tekstil je "najistočniji poznati primjer ove vrste tehnike tkanja", kaže ona. Ona napominje da su slični fragmenti tekstila iz približno istog razdoblja pronađeni na nalazištima u Njemačkoj, Austriji i Skandinaviji.

Dr. Elizabeth J.W. Barber, lingvist i arheolog na Occidental Collegeu u Los Angelesu i autor knjige *Prehistoric Textiles* (Princeton University Press, 1991.), potvrđuje da Kinezi nisu koristili, pa čak ni poznavali keper, već su znanje o tkanini primili sa Zapada, i to tek nakon razdoblje Han. Značajno je da se čini da postoje mnoge veze između mumija iz Tarimskog bazena i 5000 godina starog "Ledenog čovjeka" pronađenog u austrijskim Alpama 1991. godine. To uključuje vrstu i stil odjeće, osobne artefakte, solarni religijski simbolizam i tetovaže za liječenje i ukras - jednako prirodno kao i izražena rasna zajednička pripadnost.

Nakon godina kontroverzi i političkih intriga, arheolozi su upotrijebili genetsko testiranje kako bi dokazali da su bijelci lutali kineskim Tarimskim bazenom 1000 godina prije dolaska ljudi iz istočne Azije. Otkrića iz 1980-ih netaknute 4000 godina stare "Ljepotice Loulan" i mlađeg 3000 godina starog tijela "Čerčanskog čovjeka" legendarna su u arheološkim krugovima diljem svijeta zbog dobrog stanja očuvanosti i bogatstva znanja, koje unose u moderna istraživanja.

Ljepotica Loulan

V. Mair je bio posebno impresioniran ovim otkrićem jer je bio upoznat s kineskim tekstom iz 3. stoljeća po. Kr. koji opisuje život *Huatuoa*, liječnika čije su izvanredne vještine navodno uključivale uklanjanje i popravak bolesnih organa.

U tekstu se također tvrdi da su pacijenti prije operacije pili mješavinu vina i praška za anesteziju, vjerojatno dobivenog od opijuma.

Huatuova priča je tim značajnija jer je koncept kirurgije bio heretičan za drevnu kinesku medicinsku tradiciju, koja je naučavala da dobro zdravlje ovisi o ravnoteži i protoku prirodnih sila kroz tijelo. Mair se pita može li se legenda o Huatuou odnositi na neke izgubljene azijske medicinske tradicije koje su prakticirali ljudi iz Xinjianga. Jedan od tragova je da je *Huatu* ime neobično u Kini i blisko je sanskrtskoj riječi za lijek.

Tipičan Subashi muškarac, za kojeg se vjeruje da ima najmanje 55 godina, prema kineskom timu, pronađen je pored tijela žene u plitkoj grobnoj komori. Nosio je kaput od ovčije kože, šešir od filca i duge čizme od ovčje kože zakopčane kaišem u međunožju. Još jedan Subashi muškarac ima znakove operacije na vratu; rez se šije šavovima od konjske dlake.

Mair je primijetio još jednu indicaciju vanjskih veza dok je lutao Qizilchoqom. Dok je prelazio preko neiskopanog groba, naišao je na otkriveni komad drveta za koji je brzo shvatio da je nekada pripadao točku od kola. Točak je napravljen na jednostavan, ali prepoznatljiv način spajanjem tri izrezbarene, paralelne drvene daske. Ova vrsta točkova je značajna: kola s gotovo identičnim kotačima već su poznati iz travnatih ravnica Ukrajine iz 3000. godine prije Krista.

Većina istraživača sada vjeruje da je rodno mjesto konjskih zaprega i jahanja bilo u stepama istočno i zapadno od Urala, a ne u Kini ili na Bliskom istoku. Kao što su arheolog David Anthony i njegove kolege pokazali mikroskopskim pregledima drevnih konjskih zuba, konji su upregnuti u Ukrajini još

prije 6.000 godina. Anthony je otkrio da ukrajinski konji pokazuju posebnu vrstu trošenja zuba identičnu onoj kod modernih konja koji se “bore protiv ugriza” (*ždla-zhdržalo*).

Čini se da su i prva svjetska vozila na visokoj razini došla iz stepe; Nedavna otkrića drvenih kola s raskošnim kotačima sa žbicama, Anthony je kola datirao na oko 2000. pr. Kr. Čini se da su se bojna kola pojavila u Kini tek oko 800 godina kasnije. Niz artefakata pronađenih u grobovima u Xinjangu pružaju važne dokaze o ranom jahanju.

Qizilchoqa je osigurao drvenu nastavku i kožne uzde, konjski bič koji se sastojao od jedne trake kože pričvršćene na drvenu dršku i drveni obraz s kožnim remenima. Ovaj posljednji predmet bio je ukrašen likom sunca, koji je vjerojatno bio religiozne prirode i koji je također pronađen tetoviran na nekim mumijama. A u Subashiju su arheolozi otkrili podstavljeno kožno sedlo izvrsne izrade. Jesu li ljudi Xinjianga mogli pripadati pokretnoj konjičkoj kulturi koja se proširila iz ravnica istočne Europe? Objašnjava li to njihov europski izgled? Ako je tako, jesu li mogli govoriti drevnim pretečom modernih europskih, indijskih i iranskih jezika?

Iako je ideja vrlo spekulativna, brojni arheolozi i lingvisti vjeruju da se širenje indoeuropskih jezika može povezati s postupnim širenjem tehnologije jahanja i konjskih vozila od njihova podrijetla u Europi prije 6000 godina. Mumije Xinjianga mogle bi pomoći potvrditi ove spekulacije. Zanimljivo je da u srednjoj Aziji postoje dokazi o davno izumrlom jeziku koji pripada indoeuropskoj obitelji.

Ovaj jezik, poznat kao toharski, zabilježen je u rukopisima iz 8. stoljeća poslije Krista, a čvrsti dokazi o njegovom postojanju mogu se pratiti do 3. stoljeća. Toharski natpisi iz ovog razdoblja također su oslikani u špiljama u podnožju planine zapadno od Urumqija, zajedno sa slikama hrabrih vitezova koji vitlaju dugim mačevima. Vitezovi su prikazani s punim crvenim bradama i europskim licima.

Jesu li ljudi Xinjianga mogli biti njihovi preci i govoriti ranom verzijom toharskog? “Moja je pretpostavka da su govorili nekim oblikom indoeuropskog”, komentira Don Ringe, povijesni lingvist sa Sveučilišta Pennsylvania, “ali je li to bio rani oblik toharskog ili neka druga grana obitelji, poput indoiranskog, možda nikada nećemo znati sa sigurnošću.”

Možda bi vrlo osebujan jezik pomogao objasniti zašto su se osebujni izgled i kultura ljudi iz Xinjianga zadržali kroz tolika stoljeća. Možda su se s vremenom asimilirali u lokalno stanovništvo, najveća etnička skupina na tom području, Ujguri, sada uključuje ljude neobično svijetle kose i boje kože.

Ta će se mogućnost uskoro istražiti dok *Mair*, *Franca* i njihovi kineski kolege uspoređuju DNK iz tkiva drevne mumije s uzorcima krvi i kose mještana. Osim misterija njihovih identiteta, postavlja se i pitanje što su ti plavokosi ljudi radili u udaljenoj pustinjskoj oazi. Vjerojatno nikada nisu bili dovoljno bogati da posjeduju bojna kola, ali su još uvijek imali kola i dobro skrojenu odjeću. Jesu li bili samo uzgajivači koza i ovaca? Ili su čak imali koristi ili kontrolirali pretpovijesnu trgovinu duž rute koja je kasnije postala Put svile? Ako je tako, vjerojatno su pomogli u širenju prvih kotača i određenih vještina obrade metala u Kinu.

“U konačnici, mislim da bi naš projekt mogao imati veliki utjecaj na podrijetlo kineske civilizacije”, razmišlja *Mair*. “Uza svu njihovu nevjerojatnu domišljatost, stari Kinezi nisu bili odsječeni od ostatka svijeta, a utjecaji nisu tekli samo u jednom smjeru, iz Kine na Zapad.”

Nažalost, ekonomija diktira da će očekivani odgovori biti spori. Kinezima nije preostalo novca za ovaj posao, a Vang i njegov tim nastavljaju da rade bez problema. Trenutno je većina tijela i artefakata pohranjena u vlažnoj, pretrpanoj podrumskoj prostoriji u Urumqi institutu za arheologiju u uslovima koji ugrožavaju njihovo dalje očuvanje. Ako se Mairovi muzejski planovi mogu financirati uz pomoć Zapada, možda bi mumije mogle biti premještene. Tada konačno dobijaju studiju i pažnju koja na kraju otkriva njihove tajne.

III.

Sažetak dokaza

Sargonov datum

Također se čini opravdanim vjerovati da je Sargonov datum, otprilike 3.800. pr. Kr. i slaže s Kajinom. Prema pretpostavci nadbiskupa Ushera, koja nikada nije opovrgnuta, Adam je kreiran oko 4004. godine a Kajin je možda rođen nedugo nakon 4004. godine pr. Kr. kao i ostali Adamovi potomci prije Potopa, možda je živio jako dugo, mnogo stotina godina. Da je Sargon I. doista živio dugo govore priče o njegovim divnim junaštvima i putovanjima. Doista, čini se potrebnim zamisliti babilonskog kralja kao obdarenog dugovječnošću; a to bi objasnilo "ogromne praznine" u babilonskoj povijesti koje asirolozi popunjavaju doduše navodnim kraljevima, pa čak i dinastijama.

Sukladno dosadašnjem razmišljanju da je Kajin sin palog anđela i Eve bio bi ustvari prvi Pali, Nafal nâphal od Adamita (glagol, hebrejski נָפַל, Strongov 5307; pasti, pasti ničice, pasti u, biti bačen dolje, biti uklonjen; [Nefil imenica, nefilim mn.]). Kajinovo začecje je plod kopulacije između Eve i palog anđela, jednim od vječnih sinova Božijih (najvjerojatnije "veliki knez na nebu" Samael), koji je duhovno biće u punom smislu te riječi i koji je besmrtn. Kajin je dakle naslijedio tjelesnost kao potomak tjelesne Eve, a od „oca“ anđela je naslijedio dio anđeoskog duha, i samim tim i dugovječnost koja je za nas nepojmljiva. S obzirom na sve činjenice, Kajinova tjelesna dugovječnost mogla bi znatno prevazići sve biblijske navode o dugovječnosti prvih Adamita. Pri tome je njegov životni vijek, barem tako izgleda, trajao najmanje dvostruko od njegovih zemaljskih rođaka ili potomstva. Pošto u Bibliji ne postoji nikakav trag o njegovoj smrti, možda ga treba tražiti u životopisima onih ljudi, kako ih sama Biblija naziva: „U one dane, a i kasnije, bijahu na zemlji divovi, kad su sinovi Božji prilazili kćerima ljudskim a one im rađale djecu. To su oni silni ljudi, od starine na glasu.“

Za razliku od Halahe, Aggadah se odnosi na nepravni sadržaj drevne rabinske literature, koja - obično prateći biblijske tekstove i materijal - odražava i ilustrira religioznu misao, ali se ne smatra obvezujućim učenjem. Većina elemenata Aggade stara je preko 2000 godina. Kajinov život temelji Aggada na dvostrukom tumačenju Postanka 4:15 i 24: 1. "sedam vremena" i 2 "prema 7. generaciji", t.j. u Potopu. Oba se tumačenja kombiniraju na takav način da se u Kajinovu životu nakon ubojstva razlikuju dva razdoblja: 700-godišnje razdoblje suda i kazne i razdoblje od 900 godina patnje, tijekom kojih je Kajin bio pošteđen fizičkog kažnjavanja, ali je vodio bezradosno i stoga bolno postojanje, u moralnoj nevolji i duševnoj muci, priželjkujući smrt, koja međutim ne smije doći prije određenog vremena da ga oslobodi njegove muke. Tek na kraju ovog razdoblja, u vrijeme Potopa, Kajin je izgubio patnju i život.

Zapravo, nalazimo istu podjelu Kajinova života na dva razdoblja, jedno od 930 i jedno od 726 godina, također u rabinskoj Aggadi. Anonimni prooemium u Propovjedniku 6:3 glasi:

“Ako je jedan čovjek začeo stotinu, to je Kajin, koji je začeo stotinu djece; i živio mnogo godina, jer je živio koliko i Adam; a dana života njegova bi mnogo, budući da je živio 726 godina duže od svog oca; ali njegova duša ne treba biti zadovoljna dobrima, njegova duša ne treba biti zadovoljna svojim imetkom, kao što je rečeno: 'Ti ćeš biti nepostojan i prolazan na Zemlji'. (Post 4,12); niti će mu biti dat ukop - jer je bio u neodlučnosti [ostajući u patnji] sve dok nije došla poplava i odnijela ga.”

Autor Prooemija najvjerojatnije je koristio Aggadu u Benjaminovoj oporuci i samo ju je modificirao tako da uzima u obzir Kajinov život općenito, dok se u njegovom izvoru uzima u obzir samo Kajinov život nakon bratoubojstva. Stoga aggadist - koji kaže da je Kain rođen u prvoj godini Adama - govori o $930 + 726 = 1656$ godina, dok autor oporuke Benjamin - koji je objavio ubojstvo počinjeno u 56. godini Adama - govori o $700 + 900 = 1600$ godina. (Kain und Abel in der Aggada den Apokryphen; Avigdor (Victor) Aptowitzer 1922.)

Visoka dob biblijskih patrijarha ponekad se tretira kao nevjerojatna, ali riječi u šestom poglavlju Postanka - "Ali njegovi će dani biti stotinu i dvadeset godina" - čini se da sugeriraju da bi ljudski život trebao biti ozbiljno skraćen, i iako nema dokaza o tome da ljudi nisu doživjeli starost spomenutu u Bibliji, sva težina tradicije nastoji pokazati da jesu.

Svećenici su rekli da su bogovi i polubogovi Egipćana živjeli mnogo stotina godina; i da usvojimo argument profesora Kittela, bi li oni zamislili ovu dugovječnost da nikada nije postojala? Iako je poznato da su Židovi raspravljali o tome je li uobičajeno da svi ljudi dožive toliku starost (Kitto's Cyclopaedia of Biblical Literature. Longevity), oni nikada nisu dovodili u pitanje dugovječnost patrijarha.

Josip Flavije (38. po Kr.) daje popis drevnih autoriteta koji su bili mišljenja da su "stari" živjeli gotovo tisuću godina (Josephus. Antiquities. Book I. Chap 3. Dio 9), i predlaže razuman razlog za tako dugo život govoreći:

"A osim toga, zbog njihove vrline i dobre upotrebe koju su je iskoristili u astronomskim i geometrijskim otkrićima, Bog im je dao dulje razdoblje života, koje im ne bi dalo vremena da predkažu razdoblje zvijezda da nisu živjeli 600 godina; jer će Velika godina biti završena tijekom ovog razdoblja."

U odgovoru na upit Britanskom muzeju, tajnik je napisao (citirajući g. A. C. D. Crommelina iz Kraljevskog astronomskog osoblja u Greenwichu): "Čini se da je 600. god. *perioda*, na koje Josip Flavije aludira, sastoji se od dva najzadovoljavajuća ciklusa, tj. 300 godina, za izračunavanje potpune pomrčine Sunca. Čini se da nije poznato kako su drevni astronomi postali svjesni ovih ciklusa."

Ovo se drevno znanje stoga može objasniti samo na način na koji predlaže Josip Flavije, ili kao izravno otkrivenje.

Još jedan razlog za dugovječnost patrijarha navodi jedan pisac, koji ističe da je Adam živio s Metuzalemom oko 233 godine, da je Metuzalem umro u godini potopa, te da je stoga "bila potrebna samo jedna osoba, pobožni Metuzalem, da prenese svete hebrejske zapise od Adama, prvog oca čovječanstva, do Noe, drugog oca čovječanstva. I tako je ilustrirana svrha zbog koje je nekoliko pobožnih života prije potopa tako nevjerojatno produženo." (The Origins of the Bible. Rev. A.B. Grimaldi)

Kinezi također imaju izvještaje o prvobitnoj dugovječnosti u svojim zapisima. Jedan autor kaže: "Zanimljiva je okolnost da je car Ho-ang-ti, koji je, prema kineskoj kronologiji, morao biti suvremenik patrijarha Regua (Abrahamov pra-pradjed), kada je život ljudi bio skratio na oko tri stotine godina, pogodio je Istraživanje u medicinskoj knjizi čiji je on autor, iz koje se dogodilo da su životi njihovih predaka bili toliko dugi u usporedbi sa životima tadašnje generacije. (Prefaet. ad Sin. Chron. Couplet, str.5)

Konačno, pronađen je babilonski popis kraljeva u kojem su vladavine kraljeva duge gotovo jednako koliko i životi Adama i njegovih potomaka. Adam je, na primjer, živio 930 godina (Postanak 5), dok se za prvog kralja na popisu kaže da je vladao 900 godina. Seth je živio 912 godina, dok je kralj Zugagib živio 940 godina. Enos je živio 905 godina, dok je Etana vladao 635 godina, a za osmog kralja se kaže da je vladao 1200 godina, nadmašivši Metuzalema, koji je živio samo 969 godina. (Legends of Babylonia, str. 24. L.W. King)

Kakvo objašnjenje može postojati za zapanjujuću sličnost između vladavine babilonskih kraljeva i života biblijskih patrijarha, osim ako je jedan popis prepisan s drugog ili, što je vjerojatnije, da jest? Samostalni zapisi istih osobnosti. Moje vlastito uvjerenje je da je takozvani "dinastički popis" jednostavno prikrivena referenca na starinu najranijih biblijskih likova i da su različita imena koja su davana tim kraljevima izmislili svećenici i da za to nema razloga. Zaključak, kao što su neki autori učinili, ovaj popis babilonskih kraljeva prethodi biblijskim zapisima.

Jedan od razloga za ovo mišljenje je taj što se na ovom popisu kaže da je peti kralj (Etana) prenesen na nebo, što se čini kao odjek biblijske priče o Enohu; a drugo je da je dvanaesti kralj Enmerkar rekao da je sagradio grad Erech "s narodom Erecha" (Legende o Babilonu, Egipat, itd., str. 35. L.W. King), što,

ako je profesor Sayce u pravu, poistovjećivanje Ereha s Enohom očita je aluzija na Kajinovu izgradnju ovog grada. Profesor King je vidio vezu između Kajina i Enmerkara, iako je ne identificira, pišući: "Kajinovo planiranje grada, na primjer, moglo bi se podudarati s Enmerkarovim." (Legends of Babylon, str. 38)

„Budući da ja vjerujem da je Kajin (tj. Sargon) izgradio Ereha, ja naravno prihvaćam i mudro mišljenje Colonel Condera da je Sargon bio prvi kralj Ereha (The First Bible pp 217-218). Dr. Hallovo mišljenje vraća da je Sargon osvojio bivšeg kralja Ereha (The Ancient History of the Near East str. 185) Lugal-Zaggisija. Colonel Conder vjeruje da je Lugal-Zaggisi značio "Veliki gospodar (ili kralj) Sargina" i da su oba imena primijenjena na Sargona, dok profesor King pokazuje kako se ista postignuća u natpisima pripisuju Sargonu i Lugal-Zaggisiju i očito pretpostavljaju točnost izvještaja o herojskim pothvatima potonjeg, na jednoj je stranici napisao:

"Istina je da je Šar-gani-šarri iz Akada uspio uspostaviti carstvo ove veličine u nešto kasnijem razdoblju, ali postoje poteškoće u pripisivanju sličnog postignuća Lugal-Zaggisiju. (Sumer and Akkad_1910, str.154)" (Mrs. Bristow)

“Nekoliko godina kasnije profesor King daje razloge za zaključak da su oni ista osoba kao što je i Dr. Hall napisao, da smatra da su Šar-gani-šarri i Sargon dva različita kralja (The First Bible str. 217-218), (Sumer and Akkad, str. 221 I vidi Dodatak D). Ova zabuna (tvrdim) proizlazi iz činjenice da su Babilonci namjerno izvrtali i iskrivljavali povijest zabilježenu u Knjizi Postanka, a daljnji dokazi o tome bit će dati kasnije. Važnost "Popisa kraljeva" po mom mišljenju je u tome što pokazuje da je dugovječnost biblijskih patrijarha u Babiloniji bila poznata, što pomaže provjeriti izjave u Postanku i može uvjeriti skeptike koji prihvaćaju vjerojatnost da je ovaj Kajin živio 3800 godina prije Krista, datum koji se pripisuje Sargonu, i stoljećima nakon toga. Uzimajući u obzir da se nijedan egipatski kralj ne može sa sigurnošću datirati u Ptolemejevo razdoblje (oko 500. pr. Kr.), izvanredna je činjenica i, po mom mišljenju, providonosna, da se ovaj vrlo rani datum mogao fiksirati.” (Mrs. Bristow)

Profesor Sayce opisuje kako je bio prisiljen, protivno svojim ranijim prosudbama, prihvatiti dokaz da je Sargon od Akada živio još u četvrtom tisućljeću prije Krista, i kaže kako je ta činjenica "do srži šokirala njegove ranije teorije". On govori kako je "posljednji kralj Babilonije, Nabonida, imao antikvarski ukus i bio je zabrinut ne samo za obnovu drevnih hramova svoje zemlje, već i za ekshumaciju spomen cilindra koje su njihovi graditelji i restauratori zakopali ispod svojih. Bilo je poznato da veliki hram Boga Sunca u Sippari, gdje brda Abu Habba sada označavaju njegove ostatke, izvorno je sagradio Naram-Sin, Sargonov sin, i već su učinjeni pokušaji da se pronađu hramski zapisi za koje se vjerovalo da su zakopali ispod svojih udubljenja. S pravim antikvarskim žarom, Nabonidas je nastavio potragu... sve dok... nije naišao na 'kamen temeljac' Naram-Sina.

Taj "kamen temeljac", kako nam kaže, nitko od njegovih prethodnika nije vidio 3200 godina. Prema Nabonidi, kralju koji je bio znatiželjan o prošlosti svoje zemlje i čiji mu je kraljevski položaj nudio najbolju priliku da sazna sve što se moglo znati o njoj, Naram-Sin i njegov otac Sargon I. živjeli su 3200 godina prije njegovog vremena ili 3750. pr. Kr. (Hibbert Lectures, 1887, str. 21)

Američki asirolog Hermann Vollrat Hilprecht (1859-1925) piše:

“Nabonidas, posljednji kaldejski vladar Babilona, uspio je iznijeti na vidjelo kamen temeljac Naram-Sina, sina Sargona iz Agade, koji nijedan prethodni kralj nije vidio 3000 godina, i ovom izjavom nam prenio zastrašujuću vijest, da je ovaj veliki drevni monarh živio oko 3750. pr. Kr., datum koji je u potpunosti potvrđen mojim vlastitim iskapanjima u Nuffaru.“ (Excavations in Assyria and Babylon, str. 273) Prema datumu koji je dao Nabonidos (usp. str. 273), od kojeg nemamo razloga odstupiti, pločnik Sargona i Narâm-Sina označava razdoblje od oko 3800-3750. pr. Kr. u povijesti Belova svetišta u Nippuru.

Samo ime koje su mu ljudi dali bilo je dokaz njegovog predodređenog uspona do veličine. Sargon nije bila njegova prava titula. Bio je to Sārgānu, koji se laganom promjenom izgovora promijenio u Sargina, riječ koja je prenosila značenje "konstituiranog" ili "predodređenog" "kralja" njegovim akademskim podanicima. Bio je to oblik koji je u njihovim ustima uzeo semitski Sarru-kinu, i tako ih je podsjetio na boga Sunca Tamuza, mladića kojeg su oslovljavali s ablu kinu ili "jedini sin", kao i na Neboa "pravog sina" (ablu kinu) boga Merodaka." Sarganu, međutim, nije bilo jedino ime pod kojim im je kralj bio poznat. Zvali su ga i Dādil ili Dādal, naslov koji su semitski pisari kasnije objasnili da znači "Sargon, kralj konstituiranog prava (sar-kinti), kreator konstituiranog zakona, kreator prosperiteta", iako je njegovo pravo značenje bilo prije "vrlo mudar". On je vladao crnoglavom rasom Akada; vozio se kroz potčinjene zemlje u brončanim kolima i prešao Perzijski zaljev do svetog otoka Dilmun.

Sargonov monumentalni datum je kontroverzan

Budući da su ova stajališta iznesena, asirolozi su smatrali shodnim izraziti sumnju o ovom ranom datumu, a vijest koja je uznemirila profesora Hilprechta oni su odbacili. Prof. King objašnjava da prihvaćanje ovog datuma kao točnog, podrazumijeva ostavljanje "ogromnih praznina u babilonskoj povijesti koje izum kraljeva, pa čak i dinastija, nije uspio popuniti."

Čini se izvanrednim da se profesor King, koji je u ovom djelu objavio opsežne popise antediluvijanskih kraljeva Berosusa i sumerski dinastički popis, slaže s njihovim pretpostavljenim karakterom.

Naravno, ne mora nužno slijediti da bi figura koju su Sumerani uskladili s trajanjem pretpotopnog ili mitskog razdoblja imala tako veliku sličnost s onom od Berosusa, kao što smo već primijetili u njihovim procjenama dinastičkog ili povijesnog razdoblja. Ali nema potrebe pretpostavljati da je Berossov golemi zbroj od sto dvadeset "Sara" (432.000 godina) u potpunosti proizvod novobabilonske spekulacije; zbroj od 432.000 objašnjen je kao predstavljanje deset mjeseci kozmičke godine, a svaki se mjesec sastoji od dvanaest "Sara", tj. $12 \times 3600 = 43.200$ godina. Sami Sumerani nisu imali poteškoća zamisliti dvojicu svojih dinastičkih vladara kako svaki vlada dvama "Nerima" (1200 godina), a ne bi bilo nevjerojatno da su "Sari" bili raspodijeljeni među još ranijim vladarima; Brojke su lako zapisane. Za Berosusovu nejednaku raspodjelu njegovih stotinu i dvadeset "Sara" među njegovih deset pretpotopnih kraljeva. (Legends of Babylon and Egypt in relation to Hebrew Tradition, By Leonard W. King, str.31)

Finklestein (1963.) navodi do deset pretpotopnih kraljeva s četiri klinaste ploče UCBC 9-1819, WB 444, WB 62, Ni. 2195. i Berosusova Babilonijaka. Prema Jushuru, prvom vladaru prve dinastije Kiša: "Nakon što je došao potop i kraljevstvo se spustilo s neba, kraljevstvo je bilo u Kišu."

Klinaste pločice; Redovi 1–39: prije potopa;

Ovaj dio, koji nije prisutan u svakoj kopiji teksta, počinje retkom: "Nakon što je kraljevstvo sišlo s neba, kraljevstvo je bilo u Eridu." Dva kralja Eridua spominju se prije nego što je grad "pao" i "Kraljevstvo je doveden u Bad-tibiru". Ovaj obrazac gradova koji dobivaju kraljevstvo, a zatim padaju ili bivaju poraženi, samo da bi ih naslijedio sljedeći, prisutan je u cijelom tekstu, često koristeći potpuno iste riječi. Ovaj prvi odjeljak navodi osam kraljeva koji su vladali nad pet gradova (osim Eridua i Bad-tibirua, tu su također bili Larag, Simbir i Šuruppag). Duljina svake vladavine također je naznačena. U ovom prvom odjeljku, vladavine variraju između 43.200 i 28.800 godina za ukupno 241.200 godina. Odjeljak završava retkom "Tada se poplava razlila." Među kraljevima koji se spominju u ovom dijelu je drevni mezopotamski bog Dumuzid (kasniji Tammuz).

Redci 40–265: nakon potopa;

Prva dinastija od Kisha do Lugal-zage-si "Nakon što je došao potop i kraljevstvo se spustilo s neba, kraljevstvo je bilo u Kišu." Slijedeći ovu dobro poznatu liniju, odjeljak navodi 23 kralja Kiša koji su vladali između 1500 i 300 godina ukupno 24.510 godina. Točan broj godina varira među primjercima. Osim duljine njihove vladavine i toga jesu li bili sinovi svog prethodnika (npr. "Mašda, Atabov sin, vladao je 840 godina"), obično se ne navode daljnji detalji o podvizima tih kraljeva. Iznimke su Etana, "koji je uzašao na nebo i učvrstio sve strane zemlje" i Enmebaragesi, "koji je pokorio zemlju Elam".

Enmebaragesi je također prvi kralj na popisu sumerskih kraljeva čije je ime potvrđeno natpisima iz tog razdoblja (Prva dinastija). Njegov nasljednik Aga od Kiša, posljednji spomenuti kralj prije nego što je Kiš pao i kraljevstvo donijeto Eani, također se pojavljuje u pjesmi Gilgameš i Aga.

Razdoblje vladavine sumerskih kraljeva prije 4000. pr. Kr. moralo je biti dugo, jer su imena značajnog broja kraljeva i vladara identificirana iz sumerskih natpisa, koji su gotovo sigurno prethodili vladavini Sargona od Agade. Neki od njih mogu se poredati strogo kronološki, na primjer vladari grada Širpurla (današnji Tell Loh) Ur-Nina, Akurgal, Eannadu, Enannadu I., Entemena i Enannadu II., ali njihove vladavine su nepoznate i datumi se mogu odrediti samo okvirno. Međutim, vjerojatno je da je ova skupina kraljeva vladala nekoliko stotina godina prije vremena Sargona i stoga je Enannadu, najveći od svih, dobio dodijeljen datum 4500. pr. Kr. Raniji kralj grada Širpurla bio je Uru-kagina, a moguće je da je Lugalzaggisi, vladar grada Isbana, vladao i ranije. Carstvo čiji je vladar bio ovaj potonji kralj uključivalo je velike gradove Ur/Erech, Larsu i Nippur i predstavlja najstariju konfederaciju babilonskih gradova koja nam je poznata. Na temelju sadašnjeg znanja, besmisleno je određivati datum osnutka ovog ranog carstva; ali složeni društveni sustav i visoko organizirano stanje Lugal-zaggisijevih domena sugeriraju da bi početak sumerske civilizacije mogao potjecati iz čak 8000. prije Krista.

“Te se praznine mogu, po mom mišljenju, objasniti mojom teorijom da je Kajin vladao u Babiloniji mnogo stotina godina, a vjerojatno ga je naslijedio jednako dugovječan sin, budući da se čini da je Naram-Sin bio gotovo jednako slavan kao i njegov otac i još koji je izvršio opsežnija osvajanja. Drugi asirolozi, u pokušaju sastavljanja kontinuirane povijesti drevne Babilonije, odlučili su koristiti Sargonov datum kao 3800. prije Krista.” (Mrs. Bristow)

U posljednjem izdanju kataloga Britanskog muzeja nalazimo (str. 4-5): “Sada je općenito prihvaćeno da su pisari iz Nabonidada ili pogriješili u prepisivanju ili da je došlo do pogreške u arhetipu; zapravo su napisali 3200. umjesto 2200. Tada možemo pretpostaviti da je Sargon napisan između 3000. i 2700. prije Krista. Nespremnost da se prihvati Sargonov rani datum dovodi do određene zabune!

Profesor Waddell, na primjer, u bilješci, kaže: „utemeljitelj prve sumerske dinastije oko 3100. godine pr. Kr. koji koristi svastiku i predstavlja se kao „vatreni svećenik“, često bilježi svoju prezentaciju 'font-pan' ili 'font of the Abyss'. . . u različitim hramovima koje je podigao. ... Sargon I, oko 2800. pr. Kr., kao prvosvećenik koji koristi svastiku, sebe opisuje kao 'izljevač vode' i poklonika Nu-iz-sir (=Nazir) Boga.” (Phenician Origin of Britons, str. 273. 1925.) Koliko je jednostavnije oba kralja smatrati jednim te istim.“

Malo vjerojatna teorija

“Prije iznošenja dokaza s babilonskih natpisa u daljnu potporu moje teorije o istovjetnosti Kajina i Sargona, mjesto (da nastavim svoju bivšu metaforu) mora biti očišćeno kako bi se olakšala izgradnja te teorije. Uz pomoć čitatelja (jer ovdje je potrebna njegova sva pažnja) sada se mora riješiti najgroznija prepreka, jer dolazimo do teorije koju drži većina asirologa da je drevna civilizacija Babilonije, koju ja pripisujem Kajinu, nastala od strane inferiorna rasa zvana Sumerani ili Akađani koji su, prema profesoru Sayceu, vjerojatno bili crnci. Iz svog proučavanja spomenika asirolozi su zaključili da su Babiloniju isprva naseljavale dvije rase, jedna je bila inferiorna, a druga superiorna bijela rasa, za koju misle da je na kraju zavladao inferiornom. Ali, i to je slabi dio priče, oni smatraju da je niža rasa razvila zadivljujuću civilizaciju i kulturu drevne Babilonije, umjetnost klinastog pisma i mitologiju, što je sve apsorbirano (kažu nam) od strane osvajačke rase koja je vladala zemljom već u trećem tisućljeću prije Krista, i koja je postala moćni Babilonci spomenuti u Bibliji. Stoga se ovoj inferiornoj rasi pripisuje izum mitološkog izvještaja o stvaranju i njihovi bogovi bi trebali biti uzori iz kojih su "posuđeni" likovi opisani u prvim poglavljima Postanka. Čak i asirolozi koji prihvaćaju ovu priču vide njezinu slabost.” (Mrs. Bristow)

Profesor Sayce kaže: “Ovo je tako zapanjujuće, tako kontradiktorno s unaprijed stvorenim predodžbama, da su to dugo poricali vodeći europski orijentalisti... čak i danas postoje znanstvenici, a posebno onaj

koji je sam postigao uspjeh u asirskom istraživanju, koji uvijek i dalje odbijaju vjerovati da je babilonska civilizacija izvorno bila kreacija rase koja je odavno pala u zadnji red ljudskog napretka. (Ancient history) Profesor King, koji je također podržavao ovu teoriju, priznaje da spomenici svjedoče o prisutnosti obje rase u Babiloniji na početku povijesti; piše:

"Čini se, dakle, da su u najranijem razdoblju iz kojeg su pronađeni ostaci ili zapisi, i Semiti i Sumerani bili naseljeni u Babiloniji." (Sumer and Akkad, str. 53) U ovom slučaju svakako bismo trebali gledati na superiornu rasu za začetnike civilizacije i kulture. Budući da ovaj autoritet vidi inferiornu rasu kao pionire babilonske civilizacije, on prirodno vjeruje da su najstariji bogovi prvo pripadali ovoj rasi, a kasnije ih je preuzela superiorna rasa koja ih je osvojila."

Iako on sam ima ovo mišljenje, on otvoreno priznaje da se barem jedan autoritet usprotivio tome jer su ovi bogovi na monumentalnim crtežima predstavljeni kao pripadnici više rase, pa kaže:

"Čovjek oblikuje svog boga na vlastitu sliku i iznenađujuće je da bogovi Sumerana nisu sumerskog tipa. Ako je Sumerac sam obrijao glavu i lice, zašto bi svoje bogove predstavljao s dugim bradama i bujnom kosom i obukao ih u odjeću druge rase?" (Sumer and Akkad 1910, str.50)

Razlozi na kojima se temelji ova nevjerovatna teorija toliko su nejasni da neki asirolozi sumnjaju u postojanje bilo koje rase u Babiloniji osim takozvane semitske (adamitske) rase kojoj je Sargon pripadao. Sir James Frazier piše:

"Asirolozi se nikako ne slažu oko okupacije Babilonije od strane rase prije dolaska Semita." Međutim, uklapa se u moju teoriju vjerovati da je rasa koja nije takozvana semitska rasa kojoj je Sargon pripadao prva živjela u Babiloniji. Smatram da su ti ljudi Predadamiti nad kojima je Kajin vladao, a činjenica da svi izvještaji o njima sadrže samo najopćenitiji opis čini mi se prirodnom, jer da su bili niža rasa, kao što znamo iz Biblije i trebala bi zatvoriti spomenika, nisu ostavili nikakvih zapisa. Stoga su sva imena ili radnje koje su im se pripisivale vjerojatno izmislili kasniji povjesničari Babilonije. Kao što jedan autor kaže: "Prisiljeni smo vidjeti Sumerane samo u svjetlu njihovih nasljednika." (Times History Band I, str. 461)

Sumerski problem

Čini se da razlozi zbog kojih asirolozi vjeruju da je inferiorna rasa razvila drevnu civilizaciju Babilonije, po njihovom mišljenju, da Sargon pod čijom je vlašću postojala ova civilizacija, nije ju mogao proizvesti budući da je njen razvoj morao trajati mnogo stoljeća. Vrlo prirodan zaključak, budući da ne poistovjećuju Sargona s Kajinom; i drugo, da je većina natpisa na spomenicima napisana na mješovitom dijalektu koji se veoma razlikuje od babilonskog jezika kojim su govorili Sargon i kasniji Babilonci.

Zbog primitivnog stila većine natpisa, većina znanstvenika vjeruje da je njihov jezik bio jezik inferiorne rase, za koji stoga tvrde da je također iznjedrio civilizaciju Babilonije, klinasto pismo. (Ency. Brit., Ed.XI. Sumer). Škola *Joseph Halévy* (1827-1917), s druge strane, smatra da je jezik natpisa samo izum babilonskih svećenika kasnijih vremena i "nije ništa drugo nego svećenički sistem kriptografije zasnovan, naravno, na zajedničkom fonetskom jeziku." (Times History, Bd. I, S. 310)

Po mišljenju profesora *Halevyja*, najraniji znakovi iz kojih je izraslo klinasto pismo svjedoče o semitskom podrijetlu tog pisma i potpuno "pobijaju hipotezu ranih dešifratora da je na babilonskom tlu prije Semita postojala strana rasa zvana Sumerani ili Akađani, od koga su potekli klinasti znakovi kao i cijela semitska civilizacija Babilonije." (Times History, knjiga I str.310)

Ovo mišljenje je podržao profesor Delitzsch i drugi njemački kritičari, i slaže se s izjavom profesora Huga Wincklera da babilonski natpisi pokazuju iste karakteristike kao redovnički latinski i makaronski sastavi (koji koristi mješavinu jezika, posebno dvojezične igre riječi ili situacije), iako on kaže:

"u potonjem slučaju jezične hibridacije često se misle duhovito, a ovaj mješanac Sumeranac je uvijek ozbiljan." (Povijest Babilonije i Asirije, str.14)

Kako bih dao neku ideju o tome kakav je, po mišljenju gore navedenog pisca, sumerski jezik, citiram Century Dictionary, koji opisuje makaronsko pisanje kao "karakterizirano upotrebom mnogo čudnih, iskrivljenih ili stranih riječi ili oblika, s malo obzira na sintaksu, ali s dovoljno analogije uobičajenim riječima i konstrukcijama da budu ili se čine razumljivima."

"Filološki spor je stoga sljedeći: sumerska škola tvrdi da je niža rasa zvana Sumerani izmislila pismo, itd. Babilonije, koju je superiorna rasa zvana Semiti naknadno apsorbirala; S druge strane, Halévyjeva škola poriče postojanje inferiorne rase u cjelini i zahtijeva za superiornu rasu izum babilonskog pisma, civilizacije i kulture. Sredstvo za pomirenje ovih suprotstavljenih gledišta je moja teorija da je inferiorni jezik onaj Preadamita, o čijem postojanju zaključujemo iz Biblije, da je superiorniji jezik bio Kajinov, i da su ta dva jezika pomiješana, te su pisci kasnijih dana bili su dovedeni u neku vrstu tajnog dijalekta." (Mrs. Bristow)

Ultimatum profesora Leonarda Kinga doveden u pitanje

Zbog naizgled primitivnog jezika na kojem je napisana većina natpisa, sumerska škola vjeruje da su određene verzije stvaranja, Pada i Potopa nastale prije Sargona iz Akada, da su djelo "Sumerana" i uzori bića na kojem su utemeljene i biblijske i babilonske priče. Kao što smo vidjeli, ovo mišljenje je kontroverzno; ali 1916. profesor King je objavio svoje uvjerenje da se kontroverza mora riješiti u korist sumerske škole, budući da su goleme količine pločica pronađene u Nippuru u Babiloniji, gotovo u potpunosti napisane na "sumerskom" jeziku. Međutim, to teško opravdava njegov zaključak ako, kako piše drugi asiriolog: "Ništa što je pronađeno u Nippuru ne može se sa sigurnošću datirati na period od prije 2500. pr. Kr." (Religion von Babylonien und Assyrien, S. 595. M. Jastrow.)

Jer u ovom slučaju su možda, "Semiti", za koje se zna da su bili u Babiloniji prije ovog datuma, već izmislili "svećenički kriptogram", koji profesor Halévy smatra "sumerskim jezikom". Čini se da profesor King odbacuje vlastiti zaključak i podupire zaključak profesora Halévyja, rekavši da su stotine babilonskih ploča ispisane "gramatičkim kompilacijama" i popisima sumerskih riječi, popraćenih njihovim prijevodima na babilonski jezik, što on kaže, pokazuje kako su babilonski svećenici pažljivo proučavali primitivni sumerski jezik. On piše: "Pokojni Sir Henry Rawlinson ispravno je zaključio da su ti čudni tekstovi napisani na jeziku rase koja je nastanjivala Babiloniju prije Semita, dok je popise riječi objasnio kao rane rječnike koje su sastavili asirski pisari, kako bi im pomogli u proučavanju prastarog jezika. Ranu je rasu nazvao "Akadijanci", i iako sada znamo da bi to ime točnije opisalo rane semitske useljenike koji su okupirali sjevernu Babiloniju, njegov je zaključak bio opravdan u svakom drugom pogledu. Ispravno je pripisao pronađene nesemitske sastave ranoj nesemitskoj populaciji Babilonije, sada poznatoj kao Sumerani." (*Sumer and Akkad* 1910, str. 21)

Prema profesoru Jastrowu:

"Mnogi od ovih školskih tekstova napisani su u sumerskoj verziji, iako su došli od svećenika koji su govorili babilonski." (Religion of Babylon and Assyria. str. 279)

Čini se očiglednim da su pisari koji su na taj način proučavali primitivni jezik s očitom svrhom njegovog oživljavanja mogli u svoje natpise ugraditi koliko god su htjeli, te da su ti relativno novootkriveni natpisi možda bili njihova najnovija produkcija i nije djelo starih stanovnika Babilonije.

Profesor Sayce, iako vjeruje da Biblija i babilonske priče potječu od "Sumerana", priznaje da su te priče do nas došle kroz generacije babilonskih svećenika. Na temelju sumerske priče o stvaranju, on piše:

"Njezina je drevnost prikazana činjenicom da je napisana na drevnom jeziku Sumera... ali očito je da je drevno pismo pjesama revidiralo i ponovno izdalo babilonsko svećenstvo... boga stvoritelja Ea zamijenio je Merodak... moguće je da je čak i u svojim izmjenama od strane babilonskih teologa, drevna kozmološka pjesma o Eriduu bila modificirana u skladu sa zahtjevima teologije koja je proizašla iz spoja sumerskih i semitskih ideja. (Religion of the Babylonians. str. 379)

Čini se čudnim da se profesor, uvidjevši izvještačenost ove priče, može osjećati uvjerenim u njezino "sumersko" autorstvo. Za mene (Mrs. Bristow) to je samo jedna od iskrivljenih verzija priče o stvaranju koju su prenijeli babilonski svećenici iz Kajinovog vremena. Doista je preporuka za Halévyjevu teoriju, a što se toga tiče i za moju, da će se, ako se jedna od njih prihvati, na navodne sumerske natpise gledati kao na ništa drugo doli na besmislene izmišljotine poganskih svećenika i vjerojatno kao dio plana da se može koristiti za mistificiranje potomstva.

Preporučena suglasnost dvije teorije

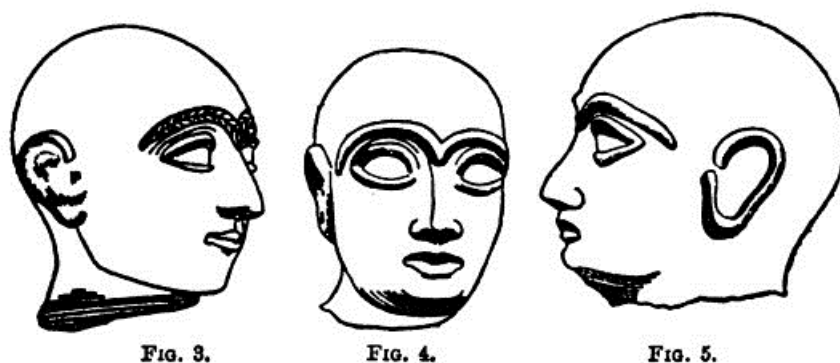
Kad bi samo, kao što je ranije sugerirano, sumerska škola prihvatila Halevyanovu teoriju da je jezik natpisa izmišljotina svećenika; i ako bi zauzvrat Halevjanci prihvatili teoriju sumerske škole, da je inferiorni dijalekt pravi jezik, kako sam ja sklon to smatrati, njihova bi se stajališta mogla pomiriti i uklopiti s mojim da je superiorni jezik onaj Kajinov (sličan hebrejskom) i inferiorniji od preadamitskog. Takav uzajamni ustupak ne bi bio nespojiv s filološkom znanošću. Nakon pažljivog razmatranja obje strane pitanja, američki profesor piše:

„Semitski svećenici i pisari igrali su se sa sumerskim idiomima i pretvorili ono što je izvorno bio aglutinativni jezik u ono što je gotovo opravdalo Halevyja i njegove sljedbenike da sumerski nazovu kriptogramom." (*J. Dyneley Prince*, Prof. of Semitic Languages, Columbia University. *Ency. Brit.*, Ed. II. Sumer.)

Njegove daljnje primjedbe pokazuju da bi se rado složio sa Halevyan školom da je jezik natpisa dogovor svećenika u svrhu mistifikacije, da nije činjenice da se ne može uvjeriti da je inferiorni dio jezika koji se nekoć govorio u Babiloniji.

Teško se može poreći, ako se prihvati moja teorija o Kajinu i Preadamitima, da je "sumerski problem" riješen, a budući da se "dokazi teorije povećavaju s brojem činjenica koje objašnjava", ima mnogo toga za reći u njenu korist.

Za moje svrhe, nije važno je li inferiorni jezik babilonskih natpisa pripadao Preadamitima ili su ga izmislili svećenici. Ovo pitanje ostavljam filozofima. Ono što je važno za mene (gđu. Bristow) je otkriće obje škole da su autori natpisa radije miješali ovaj niži jezik sa svojim vlastitim, jer su na taj način svoje spise učinili gotovo nerazumljivim, što podupire moju teoriju da je njihov smisao namjerno zamagljen.

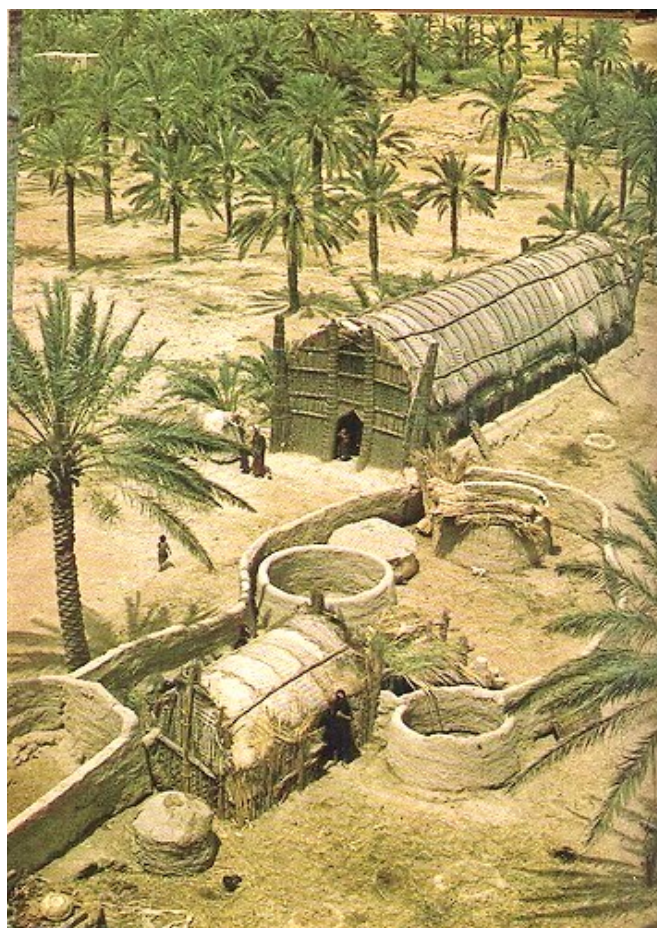
Kasniji tipovi Sumerana, kao što pokazuju glave muških kipića iz Tella. Slike 4 i 5 su različiti prikazi iste glave, koja vjerojatno potječe iz doba Gudea; Slika 3 se možda može pripisati prilično kasnijem razdoblju. - U Louvreu; Kategorija br. 95 i 93.

Velika urota

„Babilon bijaše zlatna čaša u ruci GOSPODNOJ koja opi svu zemlju. Narodi se napiše od vina njezina, zato narodi poludješe.“ (Jeremija 51:7)

„Dakle, ja se usuđujem vjerovati, pojavila se velika zavjera, lukavo smišljena da zarobi ljudske duše. Čovječanstvo je već izgubilo besmrtnost tijela, ali su njihove duše još uvijek mogle slobodno lebdjeti. Nakon što budu zarobljene, njihove su duše trebale biti drogirane i izluđene vinom Zlatne čaše sve dok se i duša i tijelo ne odreknu vječnog života.“ (Mrs. Bristow)

Ostavljajući po strani učenje sumerske škole da je niža rasa Babilonije postupno proizvela najranije bogove i božice (vjerojatno od štapova i kamenja), čini se prirodnim smatrati Kajina njihovim izumiteljem; jer kao što tvrdi profesor Kittel, ideja o lažnim božanstvima mogla je pasti na pamet samo nekome tko je uopće posjedovao znanje o Bogu. A budući da, kao što ću kasnije pokazati, najstariji bogovi Anu i Ištar predstavljaju Adama i Evu, činjenica da su prvi put štovani u Erechu ili Unuku upućuje na ovaj zaključak.

Kuća od trske, kako bi izgledala u sumerskom selu

"Postoji neki razlog za vjerovanje da je najstarije sjedište i vjerojatno izvorno sjedište Anu kulta bilo u Erechu, budući da je tamo kult Ištar... uzeo svoj uspon." (Ency. Brit., Ed XI p.113) kao što je izjava profesora Saycea da je astro-teologija izrasla na Sargonovom dvoru u kojoj su nebasa itd. bila podijeljena između Anua, Ea i Bela, što smatram predstavljanjem Adama, Eve i đavla. (Hibbert Lectures 1887., str. 400-402) Ako je Kajin bio Sargon, izjava svetog Ivana da je on bio "od ovog zloga" (Ivan 3:12) nalazi izvanrednu potporu u babilonskim natpisima u kojem se Sargon naziva đavoljim sinom, kako slijedi: "Božanski Sargani, slavni kralj, sin Bela Pravednog, kralj Agade i Belove djece." (First Bible, Colonel Conder, str. 220)

Bel, "Gospodar podzemnog svijeta", naizmjenično se naziva Mullil i Enlil u natpisima, a pod tim posljednjim imenom aludira se na Sargonovu odanost đavlu u natpisu na zavjetnoj vazi od kalcitnog stalagmita kako slijedi:

"Bogu Enlilu, kralju svih zemalja, kralju Sarginu, kralju Ereha, kralju svijeta, princu Boga, moćnom čovjeku, poslušnom sinu boga Ea ... velikom vladaru ili Patezi (Cambridge History, Vol. I str. 148) božanskog kralja svih zemalja, koji pokorno sluša boga Enlila ... postao je jedini vođa Ereha i poziva Ninu, nadaleko poznatu damu Ereha; uz moćnu pomoć svoga Boga, na dan kada je bog Enlil kralju Sarginu dao kraljevstvo na zemlji, koje mu je bilo dodijeljeno pred očima svijeta, vojske zemalja su se pokorile od istoka do zapada, svaku je zemlju dodao osvajanjem. ... Učinio je visoko mjesto Ereh svet-ištem Ea?" (The First Bible. Colonel Conder, str. 219).

Kasnije se daje dokaz da oba imena Nina i Ea predstavljaju Evu (ili Ištar). Colonel Conder daje još jedan natpis za koji se kaže da ga je napisao Sargon: „Kralj Sargina, kralj Ereha, nakon što je srušio svijet, danas je sagradio hram bogu Enlilu, kralju svih zemalja, da obožava Enlila, kralja svih zemalja, cijeli njegov život. ... Neka "Okolo Svijeta" od sada gleda omiljeno mjesto, prosperitet koji traje mnogo godina.“ (str. 218).

Osim ako ove riječi nisu namijenjene kao počast "Knezu ovoga svijeta" posredstvom kralja Kajina, teško je zamisliti njihovo značenje. Navedeni su daljnji razlozi za vjerovanje da je Kajin bio ljudski autor idolopoklonstva, ali je njegov poticatelj morao biti "knez tame". Koju je veću uvredu od štovanja lažnih bogova mogao Stvoritelju nanijeti osramoćeni duh i izopćenik? Kao što je Robert Browning napisao: "Imajte na umu da je vrhunac i kruna stvari uvijek pojava samog đavla - naoružan, ukrašen, s rogovima, kopitima i repom." I doista su ti zlokojni znakovi neodvojivi od babilonske religije; jer su na njihovim crtežima svi njihovi bogovi i heroji prikazani s rogovima ili kopitima ili repovima. Mjesečev bog Sin, koji se u natpisima brka s Enlilom ili Belom, naziva se "Podizač rogova". (Hibbert Lectures. 1887, str. 128)

Novi zavjet daje jezivu sliku Kajinovih sljedbenika; a spomenici dovoljno svjedoče da su babilonski svećenici, koji su, ako je moja teorija točna, bili prvi od tih sljedbenika, i zaslužili optužbe koje im je apostol Juda predbacio: "Teško njima! Jer oni su išli Kajinovim putem", ... ovo su mjesta na vašim gozbama milosrđa, kada večeraju s vama i hrane se bez straha; Oni su oblaci bez vode, koje vjetrovi gone; Drveće čiji plodovi venu, bez ploda, dva puta mrtvo, iščupano iz korijena; hućanje valova mora, pjenjenje vlastite sramote; zvijezde lutalice za koje je zauvijek rezervirana crnina tame." (Mrs. Bristow)

Babilonski svećenici

Činjenica o kojoj se malo govori u modernim djelima o drevnoj Babiloniji i Egiptu je ogromna moć svećenika koji su bili odgovorni za natpise. Ali po mom (Mrs. Bristow) mišljenju, ne možemo se nadati da ćemo razotkriti zamršenost povijesnog materijala koji su ostavili za sobom ako ne prepoznamo puni značaj ove činjenice. Nije uvijek jasno da su književnost i umjetnost ovih zemalja bile u potpunosti u njihovim rukama najmanje 2000 godina prije Krista; i da su stoga mogli ispričati što god su htjeli o svojoj povijesti. Profesor Maurice Jastrow kaže o babilonskim natpisima:

"Posvuda u hramskim školama i za hramske škole stvarala se literatura koja je bila potpuno religiozna po karakteru ili se u nekom trenutku doticala vjere... funkcije svećenika bile su diferencirane i podijeljene u nekoliko razreda... proricatelji, duhovne vježbe, astrolozi, liječnici, pisari i dvorski suci, da spomenemo samo najvažnije... moć koja je ležala u rukama svećenika Babilonije i Asirije bila je ogromna, oni su praktički držali život i smrt ljudi u svojim rukama." (Religion von Babylonien und Assyrien. M. Jastrow, Professor für semitische Sprachen, Universität von Pennsylvania)

Ovi svemoćni svećenici bili su nasljedni zavjerenici, čuvari Zlatne čaše Kajinove baštine. Od Sargona, kao što smo vidjeli, posjedovali su jezik sličan hebrejskom i umijeće pisanja klinastim pismom, te su stoga mogli ostaviti jasnu i detaljnu povijest; Umjesto toga, za sobom su ostavili zbrkane i gotovo neodgonetljive natpise na mješanom dijalektu. Što je osim želje za mistificiranjem moglo dovesti do takve očite gluposti ili kasnijeg jednako iracionalnog običaja koji su usvojili i opisao profesor Jastrow:

“Natpisi na ciglama pronađenim u Asurbanipalovoj knjižnici bili su kopije mnogo starijih spisa prikupljenih iz svih dijelova Babilonije i pripadali su velikom književnom pokretu koji je započeo u vrijeme Hammurabija (oko 2000. pr. Kr.) kao tadašnji dominantni mitovi, religija i znanost bili su utjelovljeni u brojnim djelima; a kasniji Asirci i Babilonci zadovoljili su se kopiranjem tih spisa radije nego stvaranjem novih djela za sebe.” (Religion von Babylonien und Assyrien. M. Jastrow)

Što osim moje teorije može objasniti zašto su pisci Asurbanipalove vladavine trošili svoje vrijeme i energiju kopirajući prethodna djela koja se odnose na prošle događaje i likove? Ako je, kao što tvrdim, Kajin, naoružan nadljudskim znanjem i moći, došao u Babiloniju i sa sobom donio prekrasnu priču o stvaranju svijeta i Edenskom vrtu, koliko pitomom je kasnija povijest Babilonije morala izgledati u usporedbi s tim, a kako beznačajni njegovi kasniji monarsi.

Nije ni čudo što se davna vremena opetovano spominju u natpisima u kojima su prikrivene aluzije na Adama i Evu, Adamov pad, Evino tugovanje za Abelom i njezin gnjev protiv Kajina, Kajinov dolazak u Babiloniju i njegov savez s đavlom. Ove su iluzije zaogrnutе oblikom mitologije, koja ima svoje podrijetlo u Kajinovoј travestiji istine u prijenosu Stvoriteljevih božanskih atributa na tri lažna boga, koje je on nazvao Anu i Ea, po svojim roditeljima, i Bela, po đavlu. Monoteistički natpisi koji će biti napravljeni kasnije dokazuju da je spoznaja o jednom Bogu stigla do Babilonije na početku povijesti, a apostol Pavao kaže da iako se Bog "od stvaranja svijeta" obznanio ljudima, oni su imali ovo znanje koje je iskvareno u idolopoklonstvo:

„Praveći se da su mudri, postadoše ludi i zamijeniše slavu neraspadljivoga Boga obličjem, likom raspadljivoga čovjeka, i ptica i četveronožaca i gmazova.“ (Rimljanima 1:22-23)

„Njihovi natpisi otkrivaju zao karakter svećenika, koji pokazuju da su prakticirali kanibalizam. Profesor Sayce kaže: “U Babiloniji se u najstarija vremena jelo ljudsko meso u čast bogova” i “Ljudsko žrtvovanje bilo je dio njihove religije.” (Hibbert Lectures, 1887. str. 83. Appendix E)

Iako je, kako jedan autor kaže, "konceptija duše postignuta u doba Sargona iz Akada," (Religion of Babylonia and Assyria. prof. Jastrow), doktrine koje su poučavali svećenici bile su materijalističke do posljednjeg stupnja, Rečeno je da je duša čovjeka u jetri, a jetra svake ovce (tako se učilo) sadrži jetru boga i bila je instrument proricanja, itd.

Iskopane su stotine modela jetre od opeke, uključujući upute koje pokazuju važnost koja se pridaje raznim bolestima i deformacijama jetre. Natpisi koji dokazuju da je znanje o jednom Bogu i njegovim zakonima postojalo u Babiloniji od ranih vremena jasno pokazuju da je ponižavajuće učenje svećenika bilo rezultat zla, a ne neznanja.

Baš kao što kasnija babilonska umjetnost, kako primjećuje profesor Kittel, pokazuje "opadanje" od one iz Sargonovog vremena (što ukazuje na namjernu degradaciju), i kao što svećenička upotreba "mješanskog dijalekta" umjesto njihovog stvarnog jezika pokazuje namjernu degradaciju književnosti kao i želja za mistifikacijom, tako da zamjena bezbrojnih bogova jednim Bogom može samo ukazivati na namjerno potiskivanje istine. Najjači dokaz dvoličnosti svećenika može se pronaći u ispitivanju babilonskih mitova, a ovdje se spominju tri od njih. Oni nisu mogli izbjeći pažnji prvih viših kritičara i stoga se čini da opravdavaju izjavu profesora Kittela da oni nisu iznijeli ovu teoriju kako bi popularizirali asirologiju.

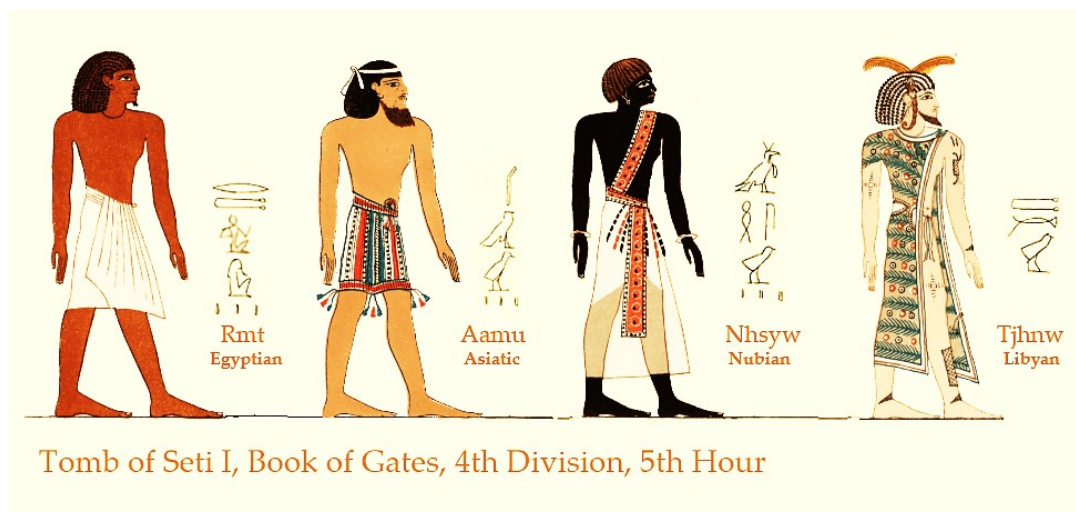
George Smith kaže: “Tamna rasa se zove *Admi* ili *Adami*, to je točno ime, dano prvom čovjeku u Postanku,” i "iz fragmenata proizlazi, da je to Adamova rasa ili crna rasa, što se pretpostavljalo da je pala«. (Chaldean Genesis, str. 9)

G. Smith dalje: “Jedna od najčudnijih izjava u ovim himnama je da je rasa ljudi koju je stvorilo božanstvo bila crnoglava. Ista ljudska rasa spominje se i drugdje u drevnoj akademskoj književnosti. Tako je u himni božici Guli, božica opisana kao "majka koja je rodila ljude crnih glava", a u drugoj himni bog sunca je proglašen da "vodi ljude crnih glava". Sargon od Aganée nadalje je opisan kao vladar nad "svim

ljudima crnoglavih", a ponavljajući ovaj jezik, Sennacherib govori u kasnijim danima da je porazio "sve Crnoglave".

Međutim, crnoglava rasa Senaheriba bila je turanska populacija Elama i susjednih područja istočne Babilonije, dok je jasno da akadске himne pod crnoglavom rasom podrazumijevaju sam akadski narod. Iznad njih, Sargon od Aganée, Semita, hvali se da je proširio svoj utjecaj, iako je prema drevnom geografskom popisu, Sumer ili Šinar, a ne Akad, bio naseljen narodom "Crnoliki". Ali u konačnici nema proturječnosti između Sanheribovih izjava i himni. Akadani su bili iste rase kao turanski stanovnici Elama i govorili su njima sličan jezik."

"Sada ćemo u izvještaju o podvizima Dibbare, koji će biti preveden u kasnijem poglavlju, pronaći da je crna rasa, identificirana s Akadanima, suprotstavljena narodu Sirije, dok je na dvojezičnim pločama crna rasa slična za razliku od bijele rase. Stoga je jasno da je bijela rasa bila identična sa Sirijcima, a budući da su Sirijci bili Semiti, bijela rasa je morala biti sinonim za semitsku u jeziku Akadana. Zapravo, Semiti pripadaju odjeljku čovječanstva s *bijelom* kožom i prema tome Egipćani su ih obojali u *žuto*. Akadsko stanovništvo je, s druge strane, pripadalo tamnoputoj diviziji, iako nije potrebno pretpostaviti da su bili crnci poput crnca ili "bespriješkornog Etiopljanina". Na dvojezičnim pločama, *crna* rasa predstavljena je na asirskom riječju Adamatu, ili "*crvenokošci*". (George Smith and Archibald Henry Sayce, The Chaldean Account of Genesis, 81-83)

Drevni egipatski (Novo kraljevstvo) pogrebni tekst poznat kao Knjiga vrata (Book of Gates) razlikuje "četiri skupine" u povorci. To su Egipćani, levantski i kanaanski narodi ili "Azijati", "Nubijci" i "svjetloputi Libijci". Egipćani su prikazani kao znatno tamnije puti od Levantinaca (osoba s područja današnjeg Libanona, Izraela, Palestine i Jordana) i Libijaca, ali znatno svjetliji od Nubijaca (moderni Sudan). Herodot je opisao Egipćane, poput Kolhidana – kao meláγχροες (μελάγχροες, "tamnoputi") i kovrčavu kosu. On također daje vjerojatno prvo spominjanje zajedničkog grčkog imena plemena koja su živjela južno od Egipta, inače poznatih kao Nubijci, a to je bilo Aithiopes (Αἰθίοπες, "spaljeno lice").

Kasnije je Ksenofan iz Kolofona opisao Etiopljane kao crnce, a Tračane kao osobe crvene kose i plavih očiju. U svom opisu Skita, Hipokrat navodi da hladno vrijeme "prži njihovu bijelu kožu i postaje ružnata." Znamo da Egipćani nisu bili nesvjesni boje kože, jer su umjetnici obraćali pozornost na nju u svojim umjetničkim djelima, u mjeri u kojoj su slikarski pigmenti u to vrijeme dopuštali.

Da je, kao što vjeruju neki viši kritičari, izraelski pisar izmislio povijest svoje rase koristeći se babilonskom literaturom, bi li odabrao ime crne rase Babilonije za svog prvobitnog pretka? Nije li vjerojatnije da su babilonski svećenici kao remek-djelo sprdnje, kao dio svoje zavjere laži, primijenili ime prvog bijelca na crnu rasu? Također se čini očiglednim da su Babilonci namjerno pogrešno predstavili slijed događaja u priči o stvaranju kad su rekli da je Mjesec stvoren prije Sunca (u babilonskoj priči o stvaranju).

I je li moguće zamisliti da je biblijska priča o Evinom stvaranju bila nadahnuta babilonskim stvaranjem prve žene od strane "sedam zlih duhova" za koje se kaže da "izvode ženu iz bokova muškarčevih." Odlomak u jednom od magijskih tekstova pokazuje da je u Babiloniji postojalo slično gledište o stvaranju žene od muškarca kao što čitamo na početku Postanka. U klinastom natpisu W.A.I. iv; 1. i 36, 37 (W. A. I. misli na pet svezaka Klinastih natpisa Azije) kaže za sedam zlih duhova: "izvode ženu iz bokova muškarca", u skladu sa semitskim vjerovanjem da je žena proizašla iz muškarca. U svakom slučaju, ovaj dio magijskog teksta mora pripadati semitskom razdoblju. (Sayce, Hibbert Lectures, str. 395)

Može li itko ozbiljno vjerovati da je priča o Evinom iskušenju i gubitku besmrtnosti iz Postanka inspirirana babilonskom pričom o zmiji koja je heroju oduzela biljku koja može pomladiti ljude i održati ih na životu. (Ency. Brit, Ed II. Serpent - worship)

Komentar: Činjenica je, da je Jahve u Postanku 3:22 rekao: "Ali, da ne bi sada pružio ruku svoju te uzeo ^{H3947} i s drveta života pa pojeo i živio do vijeka", zato ga GOSPOD, Bog, izagna iz edenskoga vrta da obrađuje zemlju iz koje je uzet."

H3947 lâqah je primitivni korijen za; "uzeti" (u najrazličitijim primjenama): prihvatiti, donijeti, kupiti, odnijeti, nacrtati, dohvatiti, dobiti, saviti, X mnogo, pomiješati, smjestiti, primiti (-ing), rezervirati, zaplijeniti, poslati po, uzeti (u gostima, gore), koristiti, pobijediti... Primjene tog glagola, po meni, svakako šire razumijevanje značenja tog glagola.

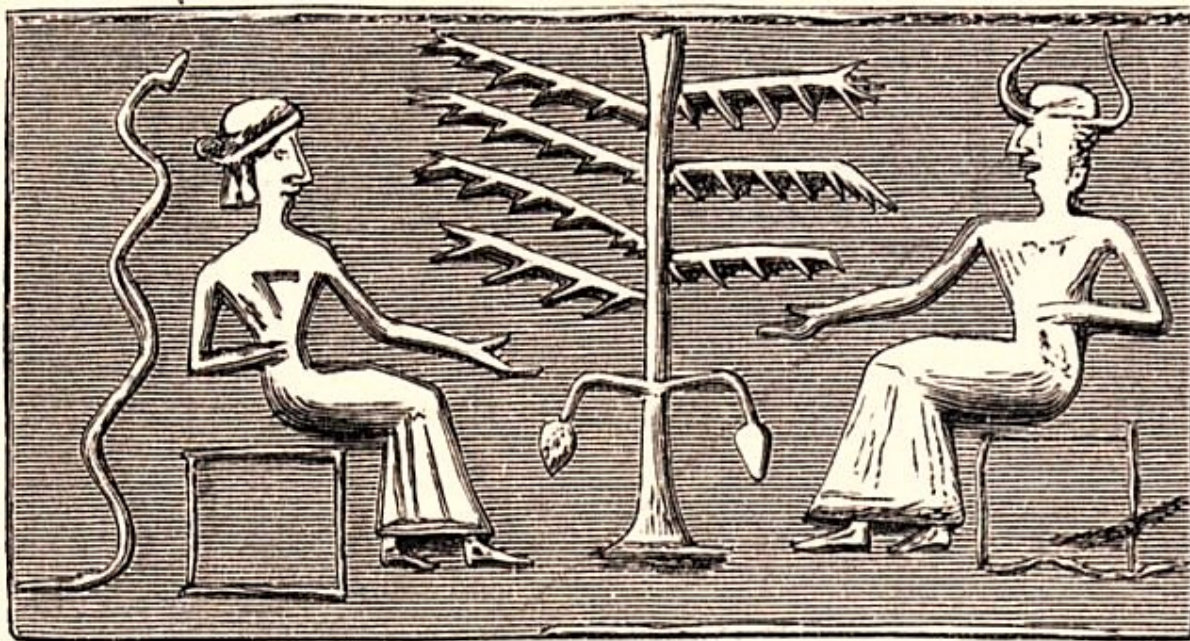
Pošto su Adam i Eva bili izgnani iz Edenskog vrta oni više nisu mogli uzeti plod sa drveta života. I drvo i plod su im zauvijek postali nedostupni i na kraju su morali umrijeti, a istu sudbinu doživjelo je i cijelo njihovo potomstvo do danas. Pretpostavljeno, da se smrtni grijeh nije dogodio, Adam, Eva i cijelo njihovo potomstvo mogli su neometano višekratno uzimati plod sa drveta života i tako živjeti u nedogled. Osobno ne vjerujem, da je za čovjeka bilo dovoljno uzeti samo jednom taj životni plod i živjeti vječno, jer se zna, da je čovjek "učinjen manjim od anđela" (Hebrejima 2:7; Psalm 8:6), koji su od Boga stvoreni za vječnost. Osim toga, Adam i Eva su u Edenskom vrtu, prije prijestupa, smjeli uzimati svaki plod, pa i životni plod sa drveta života. Samo jedno je bilo izričito zabranjeno, dodirivati drvo "spoznaje dobra i zla" i uzeti njegov plod.

Drugi učenjak komentira univerzalni sustav opskurantizma (nastojanja da se ljudi drže u svjesnom neznanju, da ih se spriječi da razmišljaju svojom glavom i da ih se natjera da vjeruju u nadnaravno) koji prakticiraju poganski svećenici:

"Ovo dominantno svećenstvo, čija je domena bila znanje, držalo je ključeve vrijednog učenja, otvarajući bravu opreznim rukama i prikrivajući jednostavne riječi fantastičnom alegorijom. U jednoj takvoj alegoriji, egipatski svećenici razgovarali su s grčkim putnicima koji su im dolazili kao derviški hodočasnici ili studenti litalice. Upravo su to sibilinsko znanje tu i tamo otkrili neki Eshil, Ovidije ili Vergilije, majstori čarobnjaci. To je riznica mudrosti koju čuvaju zmajevi koju još uvijek možemo nastojati protumačiti, od uklesanih amblema, simboličnih spomenika, orijentacije zidova hrama, teških tumačenja ne-helenskih imena heroja i heroína, Boga i božice mjeseca, tajanstvena čudovišta i legendarne ptice, nebeskih rijeka i zvjezdanih brežuljaka; Imena prvi put zapisana na starom jeziku naroda mudrijeg i starijeg od Grka. (Professor Darcy W. Thompson, Transactions of the Royal Society of Edinburgh, Vol. I Part I, No. 3)

"Dragocjeno učenje" zaogrnuo fantastičnom alegorijom, kao što ću pokušati pokazati, bilo je znanje o Bogu i događajima i likovima zabilježenim u prvim poglavljima Postanka, a sve je to postajalo sve manje i manje prepoznatljivo kako su stoljeća prolazila. Ako otkriće da su se crnci Babilonije zvali Adami na neki način podupire teoriju Sir Jamesa Frazera da je priča o Adamu nastala među afričkim plemenima i da je Adam bio crnac, bilo bi dobro na to skrenuti pozornost crtežom na kojem Adam i Eva, iako daleko od toga da je lijep, nedvojbeno su prikazani kao bijelci.

George Smith (1840.-1876.) piše: "Upečatljiv i važan primjer ranog pisma u zbirci Britanskog muzeja prikazuje dvije figure koje sjede sa svake strane stabla, s rukama ispruženim prema voću, dok su na poledini jedna je ispružena zmija. Dobro znamo da u najranijim skulpturama nijedna od ovih figura nije bila sredstvo slučajnosti, već su sve predstavljale događaje ili navodne događaje i likove u svojim legendama; stoga je očito da je oblik priče o padu sličan Postanku bio poznat od ranih vremena u Babiloniji." (Chaldean Genesis)

Sveto stablo, sjedeća figura sa svake strane i zmija u pozadini, iz ranog babilonskog cilindra (kaldejski izvještaj o postanku Georgea Smitha, str. 91).

Nastanak mitologije

Euhemer iz Mesene, koji je živio od 311-298 pr. Kr. bio je savjetnik makedonskog vladara Kasandra, i autor djela pod naslovom Sveto pismo (Ἱερὰ Ἀναγραφὴ Hierà Anagraphḗ), čiji su odlomci sačuvani kod Diodora i citati iz latinskog prijevoda Kvinta Enija. Riječ je o filozofsko-utopijskom putopisu o putovanju koje je Kasander poduzeo na izmišljeni otok Panchaia u Istočnom moru, čiji idealni politički sustav on realistično opisuje, i kojeg uspoređuje s Platonovim opisom Atlantide. On tvrdi da je pronašao "sveti" natpis u Zeusovom hramu u glavnom gradu Panchaje, koji je djelu dao naslov na steli, a koji je, kao osnovni zakon države Panchaje, bilježio djela prvih kraljeva ove države. Ispostavilo se dalje da su kasniji bogovi Uran, Kronos i Zeus bili ljudski vladari koje su, zbog svojih izvanrednih postignuća i kulturnih inovacija, kasnije rođeni obožavani kao bogovi ili su, poput Zeusa, dopustili da budu štovani kao bogovi za života. Njegov pristup, kasnije poznat kao "euhemerizam", kojim se pojava ideje o Bogu pripisuje mitskom uzdizanju povijesnih osoba.

Još od vremena stare Grčke učeni su ljudi razmišljali o neprirodnim značajkama mitologije i misteriju njihova podrijetla, a za njih je prije Kristova rođenja ponuđeno najmanje pet različitih objašnjenja, a konačno stajalište je iznio Euhemer, prema kojem su mitovi bili prerusena povijest: "Svi su bogovi nekada bili ljudi, čija djela je kasnija mašta uljepšala i iskrivila." (Ency. Brit., ed. II. Mythology)

Nepotrebno je reći da je to gledište s kojim se moje teorije slažu, a slaže se i s riječima apostola Pavla. Nisu li pogani, pripisujući ljudima osobine slične Bogu, "preobrazili neraspadljivog Boga u sliku koja nalikuje raspadljivom čovjeku"? Iako autor sljedećeg odlomka svoje vlastito uvjerenje pridaje modernijem gledištu, on priznaje da ima mnogo toga za reći o objašnjenju koje je ponudio Euhemer; i piše:

"Ovo je gledište vrlo dobro odgovaralo Laktanciju, svetom Augustinu i drugim ranokršćanskim piscima. Oni su bili zadovoljni vjerovanjem da je Euhemer 'povijesnim istraživanjem utvrdio da su bogovi nekoć bili samo smrtni ljudi.' Upravo istu samostansku liniju zauzeo je Sahagun u prikazu meksičkih vjerskih mitova. Budući da nema sumnje da su se duhovi mrtvih ljudi štovali u mnogim zemljama, i budući da su bogovi mnogih vjera podvaljeni s atributima koji potječu iz Obožavanje predaka, sustav Euhemera zadržava neku mjeru vjerodostojnosti. Iako ne moramo vjerovati zajedno s Euhemerom i Herbertom Spencerom da je bog Grčke ili bog Hotentota nekoć bio čovjek, ne možemo poreći da su mitovi o oba ova bogova obojani maštom ljudi koji su prakticirali štovanje pravih predaka.

Na primjer, Krećani su prikazivali Zeusovu grobnicu, a Feničani (Pauzanija X,5) svakodnevno su izlijevali krv žrtava u grobnicu junaka, očito zbog hranjenja ovog duha... vrlo vjerojatno su dijelovi legendi o stvarnim ljudima privučeni mitskim izvještajima o bogovima drugog karaktera, a to je element istine na dnu euhemerizma." (Ency. Brit., Ed. II Mythology) Ovaj autoritet (Andrew Lang 1844-1912), preferira objašnjenje mitologije, a to je da se ona postupno razvila iz mašte primitivnog čovjeka. On piše:

"Naša je stoga teorija da je divlji i besmisleni element u mitologiji, najvećim dijelom, nasljeđe predaka civiliziranih rasa koji nisu bili u intelektualnom stanju koje nije bilo više od Australaca, Bušmana, crvenih Indijanaca, nižih rasa Južne Amerike, Minkopije i gore od barbarskih naroda. Kako su preci Grka napredovali u civilizaciji, njihova je religiozna misao bila šokirana i iznenađena mitovima (izvorno koji potječu iz razdoblja divljaštva, a prirodni u tom razdoblju) koje su do vremena Pauzanije sačuvala lokalna svećenstva, ili su stereotipizirani u drevnim pjesmama Hesioda i Homera, ili u Brahmanama i Vedama Indije, ili su zadržani u popularnoj religiji Egipta." (Ency. Brit., Ed. II Mythology)

Da su Grci doista bili šokirani drevnim mitovima, mogli bismo se složiti s ovim piscem u pogledu na te mitove kao svojstvene stanju neznanja, ali budući da sami Grci nisu samo usvojili drevne babilonske mitologije, već joj dodavali neke još gore značajke, očito da to nije bio rezultat neznanja, već zla, dovoljno snažnog da se odupre hvaljenoj evoluciji civilizacije. Profesor Max Müller kaže o grčkim mitozima:

"oni bi pričali o svojim bogovima ono što bi natjeralo najdivljije crvene Indijance da se naježe i drhte ... priče o kanibalizmu Demetre, o sakaćenju Urana, kanibalizmu Kronosa, koji je progutao vlastitu djecu, i slično. Među najnižim plemenima Afrike i Amerike jedva da nalazimo nešto odvratnije i odbojnije." (Ency Brit., Ed. II. Mythology)

Ako također bacimo pogled na rimsku mitologiju, za koju se sada priznaje da duguje svoje podrijetlo preko Grka u Babiloniju, može li neki običaj biti barbarskiji od onoga koji se još uvijek provodio u blizini Rima u carsko doba, naime stalno ponavljana ubojstva svećenika-kraljeva Nemija, o kojima Sir James Frazer piše:

"Čudno pravilo ovog svećenstva nema usporedbe u klasičnoj antici i ne može se iz nje objasniti. Da bismo pronašli objašnjenje, moramo ići dalje ... nitko vjerojatno neće poreći da je takav običaj spasitelja barbarskih dana i preživjelih u carskom vremenu, ističe se u upečatljivoj izolaciji od uglađenog društva tog vremena, poput iskonske stijene koja se uzdiže iz glatkog sjenovitog travnjaka." Za problem podrijetla idolopoklonstva - za problem drevnih civilizacija pripisanih djeci boga Sunca - i da je to najbolje objašnjenje rimskog običaja, kojeg Sir James Frazer vidi kao „ključnu“ osnovu za „zlatnu granu“ (The Golden Bough).

Sir James Frazer tražio je po cijelom svijetu njegovo objašnjenje i nije ga uspio pronaći, ali priča o Kajinu, priznajući da je bio babilonski kralj Sargon, ne pruža najrazumnije objašnjenje ovog drevnog običaja u kojem su ubojice, maskirani kao kraljevi i svećenici, bili počašćeni? Kako god to bilo, ostaje važna činjenica da je jedan od najbarbarskih običaja preživio u tom kasnom razdoblju povijesti u izvana uglađenom društvu, jer se ispod površine skrivao omamljujući utjecaj zlatnog pehara Babilonije.

“Po mom mišljenju, teorija da je Kajin, nadahnut mržnjom i osvetom, izmislio lažne bogove, očito je vjerojatnija od teorije da su sustav, koji je držao ljudsku maštu kroz cijelu povijest svijeta, osmislili neznalice i divljaci. Ako je, kako tvrde profesor Kittel i Max Müller, psihološki nemoguće da je pojam bogova mogao prethoditi spoznaji o Jednom Bogu, gdje možemo tražiti začetnika bogova drevne Babilonije ako ne kod Kajina? I kako možemo razumno objasniti postojanje tako "blesavog, divljeg i besmislenog" sustava kao što je mitologija, osim kao iskvareni tok "drevnog znanja koje je Bog objavio čovjeku"? Baš kao što "sjena duguje svoje rođenje svjetlu", tako mitologija duguje svoje postojanje istini, jer kako se sve kombinira da pokaže, ona nije ništa više od svoje iskrivljene sjene. Poput priprijetnog korova koji pustoši žitno polje, mitologija je, držim, zamračila čitavu drevnu povijest. Stoga će se vidjeti da je gledište koje je iznio Euhemerus (kasno 4. stoljeće pr. Kr.) u skladu s mojom vlastitom teorijom o sustavu opskurantizma koji su prakticirali babilonski svećenici od najranijih vremena; i teško se može poreći da je u njegovo vrijeme možda bilo dokaza o njegovoj teoriji, o kojoj se danas ništa ne zna.

Američki asirolog Albert Clay kaže:

“Činjenica da je euhemerizam, kako je razvijen, s vremenom potpuno zanemaren ne dokazuje da je Euhemer bio u krivu. Koliko ja mogu utvrditi, od iskapanja u Troji i u svjetlu drugih otkrića, dosta klasičnih znanstvenika smatra da su mnogi od takozvanih grčkih i rimskih bogova bili herojski likovi. (The Origin of Biblical Traditions str. 27)

Augustin, afrički biskup (354. - 430. po Kr.), kaže u svojoj knjizi De civita Dei: “Aleksandar Veliki je svojoj majci Olimpiji u pismu rekao da su čak i viši bogovi Jupiter, Junona i Saturn i ostali bogovi, bili su ljudi, i da mu je tajnu otkrio Leo, veliki svećenik egipatskih svetinja ... Aleksandar je zamolio svoju majku da spali pismo u kojem je to rekao. (The worship 97table dead, str. 15, C. Garnier)

Dok prvi babilonski bog Anu očito predstavlja Adama, glavni bog Hindusa je također Adam, jer jedno od njegovih imena je Adama, a žena mu se zove Iva. Jedan autor ističe da Nou u indijskoj mitologiji predstavlja bog Menu, čiji su sinovi, najprije Sama, Chama i Pra Japeti, a kasnije Brahma, Šiva i Krišna, nepogrešivo bili predstavnici Šema, Hama i Jafeta, jer kaže: „Opisani su kao djeca onoga koji je bio održan u arci sa sedam drugova.“ (Origin of Pagan Idolatry, Bd. 2, S. 102. Faber.)

Stoga nas mnogi autori potiču da na mitološke likove gledamo kao na pobožanstvene oblike prvih muškaraca i žena, iako ovo stajalište nije popularno među modernim znanstvenicima.

Babilonski bogovi prvi su o kojima imamo monumentalne zapise. Proučavajući ih, mi takoreći dolazimo do dna mitologije i analiziramo sastojke zlatne čaše Babilonije, koja je tijekom stoljeća većinu čovječanstva zaslijepila za istinu. Nadam se da sam uvjerio čitatelja u nevjerojatnost da su “crne glave” razvile civilizaciju Babilonije, a da ju je, naprotiv, izmislio veliki Sargon, koji je, kako kaže profesor King, “pravi utemeljitelj njegova je dinastija bila „ (Sumer and Akkad, str. 232); Slijedi da Sargonu (odnosno Kajinu) također možemo pripisati instituciju najstarijih poznatih bogova, a to daje vrlo razumno objašnjenje kako su prvi put nastali svjetski mitološki sustavi iako neki asirolozi priznaju vezu između ovih bogova i biblijskih likova, oni prve smatraju prototipom potonjih, dok ja tvrdim da je to bio Kajin („Veliki svećenik Enlila“) i nakon njega generacije svećenici koji travestiraju čudesnu priču o Edenskom vrtu; međutim, budući da je ta priča zasjenila sve u njihovom iskustvu, neprestano se ponavlja u njihovim takozvanim religijskim spisima. ” (Mrs. Bristow)

Sjećanje na Abela je narušeno

Dok je Kajin bio počašćen kao Merodak (Marduk) s titulama kao što su "Otkupitelj čovječanstva", "Obnovitelj života", "Uskrsitelj iz mrtvih" (Assyria; its Princes, Priests and People; Sayce str. 60), čini se da je ime Tammuz, koje su svećenici primijenili na Abela, vjerojatno bilo namjerno uvredljivo, baš kao što su titule kada su primijenjene na Kajina (tj. Sargona) morale biti namjerno obmanjujuće ili ironične, budući da postoji svaki razlog da se Kajin smatra sotoninim lojalnim saveznikom. Ako je, kao što se nadam pokazati, ime Tammuz bilo uvredljivo, izjava profesora Saycea da je "ime Tammuz vjerojatno odraslo na Sargonovom dvoru" (Hibbert Lectures, str. 233) dobiva novo značenje.

Profesor Delitzsch tvrdi da je ime Tammuz (sumerski {d}dumu.zi) značilo "Pravo pravo dijete", a drugi autoritet da je to značilo "gospodar života", ali dr. Ball, u radu Društva biblijske arheologije (1894.), tvrdi da je to stvarno značilo "svinja". " i "preživjela do danas u turskom 'domuz', krmak ili svinja," i dodaje: "Kinezi nam predstavljaju niz izraza za svinju u kojima se očito nalaze oba elementa akadiskog Domuzi (svinja)." Ovo mišljenje dobiva nenamjernu potporu od Sir Jamesa Frazera, koji kaže da su Adonis i Attis, koji su, kako nam kaže, bili kasniji oblici Tamuza, ponekad smatrani veprom ili svinjom, i da: "to se može postaviti kao pravilo da je životinja za koju se kaže da je ozlijedila boga izvorno bila sam bog."

Možda povik "Hyes Attis, Hyes Attis" koji dižu štovatelji Atisa nije ni više ni manje nego "Svinja Attis"; Hyes je vjerojatno frigijski oblik grčkog 'Hyes', svinja." (*Golden Bough*, 2nd Edition, Vol 2, str. 22). Također primjećuje da je "u skladu s maglovitim stanjem religiozne misli da se svinja trebala promatrati kao utjelovljenje božanskog Adonisa." (*Golden Bough*, 2nd Edition, Vol 2, str. 23)

Figura Demetre sa svinjom, 400. pr. Kr.; Grčka, Atena

Jedina dosljednost koju mogu pronaći u ovom paradoksalnom rasporedu je da je u zemlji u kojoj je Kajin bio "junak nad herojima", Abelovo sjećanje je uvrijeđeno neplemenitom etiketom "svinja". Da je to bio slučaj čini se vjerojatnim zbog činjenice da babilonski natpisi ne povezuju Ištar (Evu), Tamuzovu majku, sa svinjom, ali povezuju Demetru, njezinu predstavnicu u grčkoj mitologiji, sa svinjom.

Demetra je nedvojbeno bila kasniji oblik Ištar, jer baš kao što se za Ištar kaže da se spušta u podzemni svijet kako bi spasila Tamuza, tako se Demetra spušta u Had kako bi spasila Perzefonu, baš kao što Ištarin odlazak uzrokuje prestanak svake plodnosti, tako ona sluša Demetru kako se povlači u skrovište, i kao što Ea, muški oblik Ištar, daruje čovječanstvu kroz Merodaka umijeće poljoprivrede, navodnjavanja i zakona, tako se u Grčkoj ta umijeća pripisuju Demetri. Jedan od Demetrinih amblema, zmija, služi da je poveže s Evom, dok je drugi, mala svinja, povezuje s Abelom (Tamuzom).

"Njeni atributi su mak i klasje (također simbol plodnosti), košara s voćem i malo prase." (Dictionary of Classical Antiquities, Nettleship, S.178). Drugi simboli Demetre su: žezlo, baklja, zmija i svinja. I tako u klasičnoj umjetnosti nalazimo Božicu Majku koja drži svinju u naručju, minijaturnog vepra s impresivnim čekinjama, vepra koji je ubio Tamuza i samim time bio Tamuz, Tamuza, pastira, onog u Edenu koji je bio ubijen u mladosti i voljen i oplakan od strane božice Ištar, "Majke čovječanstva" i "Gospe od Edena".

Koga bi drugoga svinja mogla predstavljati osim Abela, a tko osim Eve, božicu? Ovo je dobar primjer groteskne i podrugljive prirode babilonske mitologije i njezinog suptilnog ulaska u Europu. Izenađujuće je da se priča uglavnom razvija iz neujednačenih izjava o mitološkim likovima na "sumerskom jeziku", dok se negira povijesna vrijednost jasnih priča Postanka.

Profesor Sayce kaže: "Attys je bio Tammuz" (Hibbert Lectures, str. 235), dok Sir J. Frazer povezuje Attysa s Adonisom. George Smith kaže "Tammuz je postao Adonis" (Chaldean Genesis, str. 238, 1880.)

Jones, Nicola Claire u svom diplomskom radu kaže:

"Ovaj diplomski rad bavi se žrtvovanjem svinja u Demetrinim kulturnim aktivnostima, s posebnim naglaskom na Eleuzinske misterije i Tesmoforije. Malo se zna o žrtvovanju svinja koje se održavalo na Demetrinim svetkovinama. Znamo da je svaki inicijant zahtijevao svinju kao dio troška inicijacije u Eleuzinskim misterijama, a kasniji rimski pisci su nas obavijestili da je Thesmophoria uključivala polaganje i ekshumaciju svinja kao dio festivala. Međutim, još uvijek se raspravlja o tome kada se tijekom svetkovina žrtvovala svinja, tko je žrtvovao na ženskim svetkovinama i kakva je bila upotreba svinje na Demetrinim svetkovinama.

To je pokrenulo brojne teorije koje treba razmotriti, uključujući pohranjivanje svinja u megare ili jame i "dijeljenje svinja" između festivala kako bi se pomoglo u rješavanju rasprave o tome koji je vremenski okvir bio za ostavljanje svinja pod zemljom. Nedostatak primarnih informacija čini te teorije spekulativnima i postavlja isto toliko pitanja koliko i rješenja, na primjer praktične aspekte dijeljenja žrtvovanja svinja između festivala na različitim mjestima. Usporedio sam brojne festivale Demetre, koji su istaknuli brojne sličnosti unutar kulturnog štovanja božice, uključujući korištenje baklji koje sugeriraju noćne aktivnosti, žene koje gozbe i poste tijekom festivala, korištenje jezivog jezika i povezanost s plodnošću (i seks), tajni obredi i veza s Homerovom himnom Demetri. Žrtvovanje svinja također je uobičajena značajka sa svinjskim kostima koje se nalaze u brojnim svetištima božica, zavjetnim darovima žena sa svinjama i nizu megara s pougljenjenim ostacima svinja, što sve podupire teoriju da je žrtvovanje svinja bilo glavno sastavni dio štovanja Demetre." (Jones, Nicola Claire; Pig sacrifice in the cult of Demeter, 2012.)

Dvosmisleni nazivi u natpisima

U mitološkim natpisima nalazimo dvije vrste duhova, za koje vjerujem da predstavljaju Kajinovu rasu, odnosno i Preadamite. Budući da ime Anunnaki nedvojbeno asocira na neku vrstu duha povezan s Anu(om) (Adamom), koji se naziva kraljem Anunakija, drugo ime Igigi vjerojatno predstavlja Preadamite, kaže profesor Jastrow. Svećenici su se pozivali na Anunakije kao bogove i citirali natpis: "Onaj tko se boji Anunnakija produžit će svoje dane." (*Religion of Egypt and Assyria*, str. 389)

Anu (akadski: ANU, od "Nebo") ili Anum, izvorno An (sumerski: An), bio je božanska personifikacija neba, kralja bogova i predak mnogih božanstava u drevnoj mezopotamskoj religiji. Smatran je izvorom i božanskog i ljudskog kraljevanja, te otvara nabiranje božanstava u mnogim mezopotamskim tekstovima. Čini se da je Anu bio štovan u Sippari u predsemitskim danima, a kasnije su ga neko vrijeme štovali Semiti, koji su od njegova imena stvorili njegovu žensku suprugu Annunit. Dok je u početku funkcionirala kao epitet Ištar (sumerske Inanne), počela se razvijati u zasebno božanstvo u posljednjim godinama Sargonskog razdoblja. Inanna je poistovjeđena s Ištar i preživjela je, dok je njezin suprug i gospodar, kojem je zahvalila svoje postojanje, gotovo potpuno zaboravljen. Za to se može navesti razlog. Anu znači "gospodar" i muški je korelat Inanne, "gospodarice" duhovnog svijeta, koja je odgovarala Mullil iz Nipura, ali ime je također bilo općenito i moglo se primijeniti na bilo koje božanstvo koje su Akadani smatrali posebno obdarenim moćima. Možda najznačajniji mit o božici Inanni prvenstveno je sačuvan u dva književna teksta na sumerskom i akadskom, koji su u istraživanjima poznati pod naslovima Inannin hod u podzemni svijet (antički: *An gilita* "S velikog neba") i Ištarov silazak u Pakao (starinski: *Ana kurnugi* "U zemlju bez povratka") su poznati. Stoga se u dvojezičnoj himni Anunni podzemlja nazivaju "velikim bogovima"; Tekst objašnjava da dok "velikih bogova ima pedeset, bogova Sudbine je sedam, a Anunna neba pet." (Hibbert Lectures, str.183)

Etimološki ime Anunnaki potječe od Anu, sumerskog boga neba. Ime se različito piše "{d}a-nun-na", što znači "kneževski potomak" ili "Anu(-ov) potomak". Prije svega, Anunnaki se prevodi kao "kneževska krv" ili "Anu(-ovo) sjeme" dakle Adamiti (od Adama), a ne "oni koji su sišli" ili "oni koji su došli s neba na zemlju", kako tvrde mnogi moderni izvori. Na steli iskopanoj u Susi (moderno ime Šuš), koja je datirana u stari Babilon (oko 1900.-1600. pr.Kr.), na površini objekta stele, stupac 1 prolog; može se pročitati transliteracija: 2. {d}a-nun-na-ki. Što se tiče ovih imena, može se reći da još nisu protumačena na zadovoljavajući način. Pod pretpostavkom da spoj slogova A-nun-na-ki čini složeni ideogram, srednji slog sada znači "snaga", dok je prvi, uobičajeni ideogram za "vodu".

Fritz Hommel je predložio da se ime stoga treba tumačiti kao "bogovi vodenog prebivališta". Artificijelnost ovog pravopisa sugerira, kao što je navedeno na nekoliko mjesta, puko "igranje" s pravim imenom. *Anunna* snažno podsjeća na boga Anu (u starijem obliku Anum od Anun) i sumerske centralne božice Inanne odnosno Annunit (kao feminizirani Anu), koja kasnije mijenja ime u Ištar, Eštar ili Aštar, a element (na kraju) *ak* prilično je čest afirmativ u babilonskim imenicama, dajući riječi određeno emfatično značenje. Dakle, ako Anun možemo usporediti s imenom boga neba *Anunnak*, koje, kao u ovom slučaju utjelovljuje ideju moći, bilo bi prikladno ime za duhove ili skupinu duhova u cjelini. Razumije se da je ovo objašnjenje ponuđeno samo kao nagađanje, ali je podržano značenjem izraza "Igigi". Anu(-ova) supruga je Anatu (J. Halevy, *Milanges de critique*, 223 fol.), ime sačuvano u Starom zavjetu *ig*, s kojim uspoređuje i feničku božicu 'Anat (Pietschmann, *Geschichte der Phönizier*, str. 150). Bog vatre, Gi-bil, i bog zraka, Ramman (često se poistovjećuju s Baalom), spominju se kao njegovi sinovi. Anu je posebno kralj Igiga i Anunnakija (šar (il) Igigi u(il) Anunaki). Božica Ištar naziva se u II. Rawl. 66, 5 *uršanat Igigi* ili "ljubavnica Igiga".

Ovo je, kao što su J. Halevy i Stanislasu Guyardu (ZK. I. str. III, § 18) prepoznali, je tvorevina dobro poznate osnove koja se nalazi u babilonskom kao i u drugim semitskim jezicima (akadski, eblaitski, aramejski, ugaritski, kanaanski jezici [fenički s punskim, hebrejski, moapski]) i znači "biti jak". Ideografsko pisanje imena također se odnosi na duhove kao na "velike poglavare".

“Igigi” su stoga “jaki”, a budući da je snaga atribut koji se najčešće pripisuje semitskim božanstvima, postoji barem neka pretpostavka da se Anunnak ili Anunnaki tumače na isti način. “Igigi” se ponekad nazivaju sedam bogova, ali ovaj broj je samo pokazatelj da oni čine veliku skupinu. Sedam je okrugli broj koji označava veliki iznos. U ranijem razdoblju, pet je predstavljalo brojčanu količinu, pa se stoga Anunnaki ponekad smatraju skupinom od pet. Anunnaki i Igigi se prvi put pojavljuju u povijesnom tekstu u natpisu asirskog kralja Rammannirari I. (oko 1290. pr. Kr.), koji ih uključuje u svoj apel velikim bogovima. On opisuje da Igigi pripadaju nebu, a Anunnaki kao da pripadaju zemlji. (The Inscription Of Ramman-Nirari I.; by Morris Jastrow, Vol. XII, 1896)

Priča o Atrahasisu (Atrahasis-Epos 1800. pr. Kr.), babilonska priča o potopu i preteča priče o potopu u Epu o Gilgameu (ploča XI), pruža neke dokaze za odnos između Anunnakija i Igigua. Uglavnom, ep izvještava o sukobu između dviju strana protosumerskih bogova koji su bili međusobno vezani ugovorima i, kako bi razjasnio ovaj hijerarhijsko-politički odnos, oslanja se na mnogo stariji mit o odvojenosti neba i zemlje ('iznad' i 'ispod') kozmičke praiskonske vode. Enlil predstavlja stvarni kreativni autoritet i stoga predsjedništvo sumerskog saveza bogova; Anunnaki skupina oko Anua više pripada gornjem nebu, Igigu skupina oko Enkija više pripada donjoj zemlji.

Pjesma počinje stihovima "Kada su bogovi, poput ljudi, nosili posao i trpjeli rad, rad bogova bio je velik, posao je bio težak, teškoća je bila velika" (Lambert i Millard 1999 [1969]: 43). Sastav se nastavlja: "Sedam velikih Anunnakija pretrpjelo je Igiguovo djelo" (paragraf 56) (Lambert i Millard 1969 [1999]: 43). Ono što slijedi djelomično je fragmentarno, ali čini se da ukazuje na to da Igigu više nisu htjeli raditi i stoga su Anunnakiji morali pronaći rješenje. U konačnici, to je dovelo do stvaranja ljudi koji su od tada morali izvršavati djelo bogova. U ovoj priči se čini da je Igigu bio podređen Anunnakijima (von Soden 1989: 341-2). Nije jasno koja su božanstva bila uključena u grupu Igigi.

Kad su bogovi morali raditi kao ljudi (*inuma ilu awilum* = Kad su bogovi bili ljudi), došlo je do sukoba između viših Anunnakija i Igigua, nižih bogova. Dok su potonji imali zadatak osigurati opskrbu zemlje izgradnjom kanala za navodnjavanje, za što su iskopali korita rijeka Eufrat i Tigris, Anunnaki su držali vlast odozgo, pa su vjerojatno nadzirali provedbu svojih planova i dijelili prema tome plodove ovog velikog civilizacijskog projekta, koji je sušni stepski 'Eden' pretvorio u rascvjetani vrt, po njihovom nahodanju. Međutim, zbog poteškoća u svom poslu, Igigu su se osjećali preopterećeni i počeli su se buniti protiv viših bogova.

Imena anđela "duhova neba", zvanih Igigi na asirskom, možda od "Agagu", "biti moćan". Ime je ideografski izraženo odrednicom božanstvenosti iza koje slijedi “dvaput pet”. Međutim, Jensen je pokazao (Journal of Assyriology, i. 1) da dok su Anunnaki ili "Duhovi Zemlje" spominjani akademskim brojem 8, Igigi su spominjani akademskim brojem 9. Teško je pratiti daljnje kombinacije koje imaju s (ideografski izraženo od strane AN-NUN-GAL, "veliki božanski prinčevi"), kao i s rahebu, hebrejskom Rahab.

Iako su, kao i obično, svećenici zamagljivali istinu ponekad prikazujući Anunnakije (Anu-nna) kao "zle duhove zemlje (dubina ili podzemlja)" za razliku od "igigi ili duhova neba", čini se sigurnim da su Anunnaki bili bijela rasa, a Igigi crna rasa. Svećenici su možda bliže istini kada kažu da su bogovi: “pojačali gnjev protiv Igiga.” (Religion of Egypt and Assyria, str. 307)

Anunne (sumerski DINGIRA.NUN.NA, oni koji su iz sjemena Anunna, Adama) predstavljaju božansko vijeće starješina u sumerskoj religiji. Anunne (Anunnaku, Anunnaki, grupa bogova) su dodatno dobile titulu DINGIRGAL.GAL.E.NE (veliki od velikih bogova). *Anunne ne odgovaraju Anunnakijima* u akademskoj tradiciji, budući da nisu zauzimali rang bogova podzemlja koji su Anunnakiji djelomično držali u kasnijim akademskim vremenima. Anunne su se smatrale mitološkim modelom za akadске Anunnakije, čije je ime bilo posuđenica pojma, ali se pojavljivalo samo u književnim tekstovima i doživjelo je

promjenu u značenju. Na akadskom jeziku, "veliki bogovi" nazivani su *ilu-rabutum* i *ilu-matim* ili "bogovi zemlje".

Osim pet Anunna na nebu, postojale su i poznatije Anunne iz donjeg svijeta, čije je zlatno prijestolje bilo smješteno u Hadu uz vode života. Zvali su ih Anūna-ge, "gospodari podzemnog svijeta", izraz koji su Semiti izgovarali Anúnaki. Ovi Anúnaki bili su suprotstavljeni Igigi(ma) ili anđelima, duhovima višeg zraka, i, budući da je pravo podrijetlo njihova imena zaboravljeno, zauzeli su mjesto starijih Antána. U jednom od tekstova koje sam citirao, semitski prevoditelj ne samo da jednostavnog Anūna prevodi s "Anúnaki", on čak govori o "Anúnaki neba" što je kontradikcija u terminima.". U jednoj akkadskoj himni, 112. redak: „pozovi duhove zemlje (Anúnaki) da izađu i posadi ih na prijestolje od zlata;“

Slog *ki* kao dodatak na A-nun-na- imao je, između ostalog, ima značenje "zemlja" i "podzemni svijet". Ovaj dodatak riječi transformirao je bivše "velike bogove" u "bogove podzemlja". Stoga se ne može napraviti mitološka jednadžba. (Hibbert Lectures, Sayce III 1887, str. 183)

Jedan natpis glasi:

"Kada su poglavari Anu, kralj Anunnakija i Enlil, gospodar neba i zemlje, koji određuje sudbinu zemlje, povjerali Marduku, prvorođencu zemlje (Ea), vladavinu nad cijelim čovječanstvom, što ga je učinilo velikim među Igigima itd." (M. Jastrow, Religion in Babylonien und Assyrien, str. 35)

„Ea je prema tome bio ... "bog rijeke velike zmijske". ... božanstvo koje je upravljalo vodenim elementom gdje god se nalazio, ... Ne samo, dakle, elementi kulture i civilizacije, nego i sam stvoreni svemir proizašao je iz tog vodenog ponora, te "dubine", kako se zove u našem prijevodu Knjige Postanka, koja je istodobno bila dom i vidljivi oblik Ea.

Ea je bio demijurg i postoji himna u kojoj mu se tako obraća pod svakom od njegovih brojnih titula. Stoga ga se zaziva kao "boga čistog života" "koji pruža svijetli svod, boga dobrih vjetrova, gospodara sluha i poslušnosti, stvoritelja čistog i nečistog, uspostavljača plodnosti, koji dovodi do veličine on koji je malog imanja. ... Gospodar čistog proročišta koji daje život mrtvima, koji je dao oprost bogovima zavjerenicima, položio je poštovanje i pokornost bogovima svojim neprijateljima. ... Za njihovo otkupljenje stvorio je čovječanstvo, čak i on milosrdni s kojim je život. Neka on utvrdi i neka njegova riječ nikada ne bude zaboravljena u ustima „crnoglave rase“ (Sumira [Sumerana]) koju su njegove ruke stvorile.

Kao bog čiste čarolije neka ga se dalje zaziva, pred čijim čistim pristupom može zla nevolja biti srušena, čijom čistom čarolijom se uklanja opsada neprijatelja. O bože koji poznaješ srca, koji poznaješ srca bogova koji pokreću njegovu samilost, tako da ne dopuštaju da se protiv njega izrodi zlo, on koji uspostavlja skup bogova (i poznaje) njihova srca, koji pokorava neposlušni.“ (Hibbert Lectures, Sayce III 1887, str.140)

Za Ištar se kaže da je bila majka čovječanstva u priči o Potopu, a kao Gula, "velika" božica, oslovljava se u molitvi kao "majka koja je rodila ljude s crnim glavama." Upravo zbog činjenice da je bio kreator, Ea je bio, prema akado-sumerskim idejama, dingir ili "bog". (Hibbert Lectures, Sayce 1887, str.155)

Kanaanci su imali ne samo svoju Aštarot, već i svoj Anatot, jer Anatot ili "Anats" su se razlikovali od Aštarot ili "Aštorets" samo po imenu. Dok je bila djelatna sila, Anatu je bila isto što i Ištar; u svim drugim aspektima je ona bila samo gramatička dopuna Anu(-u), božica koja je nužno stajala uz bok određenog boga.

„Ištar kraljica“ je prvobitno bila lokalna božica Nišina i imala je titule "dama večeri", "dama iz kuće smrti", "dama života i smrti". U jednoj od molitvi propisanih za recitiranje u hramu Merodaka u Babilonu, ona se zaziva kao "majka koja je rodila crnoglavu rasu (Akađana)". (Hibbert Lectures, Sayce 1887, str. 264)

Nergil, pod njegovim starim imenom Ner, međutim, neobična je reminiscencija na njegov primitivni karakter trajala je sve do kasnih vremena. U himnama i drugim pjesničkim izljevima nerijetko nailazimo na frazu "čovječanstvo, stoka boga Nera".

Dakle, u fragmentarnom hvalospjevu sastavljenom po nalogu Assur-bani-pala u povodu pomrčine Mjeseca, čovječanstvo se naziva "ljudima crnih glava, živim skupom (pukhar napisti), stokom (pul) bog Ner, gmazovi (nammussč) [koje] je tvoja [uprava] previdjela" (K2836, Obv. 11—13). (Hibbert Lectures, Sayce III 1887, str. 198)

Točno značenje ovog izraza „crnoglavi“, koji je čest u pjesmama, nije sigurno. Možda se odnosi na običaj nošenja duge crne kose, iako smo u ovom slučaju trebali očekivati da je izraz "crnokos", a ne "crnoglav". Kako su, međutim, iskapanja M. Dieulafoya na mjestu Susa otkrila emajlirane opeke iz elamskog razdoblja na kojima je prikazana crna rasa čovječanstva, to može značiti da je primitivno sumersko stanovništvo Kaldeje doista bilo crnoputo.

Bogovi su, kako ističe profesor Meyer, na spomenicima uvijek prikazani kao "Semi" (Adamiti), pa je jasno da se Anunakijima oslovljava kao bogovima, bijeloj rasi; a budući da natpis ispod kaže da je Marduk, kojeg smatram Kajinovim mitološkim predstavnikom, bio "veliki među Igigima", pretpostavljam da su to bili crnci. Merodak (Marduk) se zove Ašari, "hranitelj crnoglave rase". Himna koja slavi Merodaka pod nizom njegovih arhaičnih imena, izjavljuje da je on "Ašari clim, moćni princ, svjetlo (bogova), upravitelj zakona Anua, Bela (Mul-lil) (i Ea)." (Hibbert Lectures, str. 284)

Naravno, postoji mogućnost da su Igigi bili poluljudska rasa, ali u cjelini čini se vjerojatnijim da su to bile crnoglavi koje se spominju u Sargonovim natpisima i Niggilma sljedećeg "sumerskog" izvještaja o stvaranju. George Smith kaže da je Sargon vladao ljudima "crnih lica". (Kaldejski Postanak, str.82)

Profesor King daje prijevod i, naravno, dodaje interpunkciju, u čiju se točnost oslobađam propitivati:

*"Kada su Anu, Enlil, Enki i Ninkharsagga stvorili crnoglave (tj. čovječanstvo),
/niggil(ma)/ zemlje, da su pustili zemlju da proizvodi (?),
Oni su vješto oživjeli životinje, četveronožne prijatelje polja."*
(Legends of Babylon and Egypt, S. 56)

Moje čitanje prijevoda prof. Kinga bi bilo:

"Kada su Anu, Enlil, Enki i Ninkharsagga stvorili Crnoglave, Niggilmu Zemlje, učinili su da Zemlja proizvede životinje, četveronožna bića polja, koja su vješto doveli u postojanje," nakon čega "Crnoglavi" i "Niggilma" znače istu stvar i po mom mišljenju predstavljaju Preadamite. Možemo razumno pretpostaviti da je riječ Igigi, posebno kada se identificira s crnoglavom Niggilmom, korijen riječi Niger (crn), može sadržavati Negro ili Nigger.

Zaključna činjenica je da su svećenici, od Babilona pa nadalje, kroz tisućljeća, svjesno prilagođavali "svete" tekstove vlastitim manipulativim potrebama. Svete "istine", promjena imena bogova ili božica se prilagođavala bilo kom vremenu, vladaru i obliku svjetske vladavine, zakonima i kulturi svih jezika i naroda, a nastala zbrka pogodovala je tajni misterija, na koje su samo oni imali "samozvani" duhovni monopol.

IV.

“²³ i zamijeniše slavu neraspadljivoga Boga obličjem, likom raspadljivoga čovjeka, i ptica i četveronožaca i gmazova.” (Rimljanima 1:23)

Pitanje je, međutim, "Koje je bilo podrijetlo poganskih bogova?" Neki su tvrdili da su veliki poganski bogovi jednostavno bile sile prirode i da su bili obožavani kao npr. Sunce, Mjesec i zvijezde. To je zasad točno. Štovanje sunca i obožavanje prirode tvorili su bit poganskog sustava; Međutim, postoji najjači dokaz da su prvi izvornici poganskog boga bili ljudi; da su oni koji su bili obožavani nakon smrti, da je to bila prava osnova poganskog sustava; i da su duhovi mrtvih, prema njihovim različitim karakteristikama, kasnije identificirani, sa Suncem, Mjesecom i zvijezdama, itd., koji su smatrani njihovim boravištima, a čiji je kraj od njih dobio svoja posebna imena. Postoji dosljedno svjedočanstvo antičkih pisaca da su bogovi bili ljudi koji su nekada živjeli na zemlji i nakon smrti postali stanovnici sunca, mjeseca i zvijezda, npr. ovdje je jedini dokaz od poganskih pisaca o ovoj temi: *Hesiod* (prije 700. pr. Kr.) koji je bio *Homerov suvremenik*, kaže da su "bogovi bili duše ljudi koje su potomci kasnije obožavali zbog njihovih izvanrednih vrlina".

Aleksandar Veliki (356. - 323. pr. Kr.) napisao je svojoj majci: "Čak su i viši bogovi Jupiter, Junona i Saturn i ostali bogovi bili ljudi, a tajnu mu je rekao Leo, veliki svećenik svetih stvari Egipta." i zahtijevao da se pismo spali nakon što joj je otkriveno. *Pisac* (172. pr. Kr.), koji uzima ime "*Hermes Trismegistos*", tvrdi da su "Asklepios, Oziris i Thoth" svi bili sveti ljudi čije su duše Egipćani poštovali nakon njihove smrti." ili *Plutarh* (46-119. AD) objašnjava da su egipatski svećenici posebno učili "da su Kronos, Oziris, Horus i sva njihova glavna božanstva nekoć bili samo ljudi, ali da su nakon njihove smrti njihove duše migrirale na jedno nebesko tijelo ili drugo i postale oživljavajući duh njihovih novih nebeskih domova." Slično, rečeno je o feničkom Sanchuniathonu (prvo stoljeće pr. Kr.) da je EL (IL) ili Kronos nekoć bio čovjek kojeg su Feničani obožavali nakon njegove smrti i da se vjerovalo da je njegova duša ušla na planet koji nosi njegovo ime, *Saturn*, koji je bio poput *Kronosa*.

Eupolemus (Helenistički židovski povjesničar 158/7 pr. Kr.) citiran od strane Euzebija, piše: "Jer Babilonci kažu da je prvi Belus isti kao Kronos (otac bogova među Grcima), a od njega je došao drugi Belus i Kanaan, a ovaj Kanaan bio je otac Feničana" (Fenicija je bilo ime koje su stari dali zemlji Hanaan). On dodaje: "Još jedan od njegovih sinova bio je Chum/Chus kojeg su Grci zvali Asbolus (Asbolus znači 'čadav'), otac Etiopljana i brat Mizraima (negdje Mestrima) pretka Egipćana." Chum, otac Etiopljana, jasno je Cush (Kuš), s time da su "Cushite" (Kušiti) i "Etiopljanin" sinonimi. Belus ili Kronos, otac Kanaana i Kuša je stoga *Ham*, ali Belus se obično poistovjećuje sa svojim sinom Kušom. Prije nego što je nagoviješteno da se otac bogova i njegov sin miješaju u ulogama, Ham je ponekad zauzimao mjesto Kuša. Čini se da je Ham bio štovan samo u Egiptu. U Sanchuniathonovoj Historie, nalazimo bogove Cronus & Elus na istom mjestu na genealoškom stablu, iako je Elus u ovom slučaju izjednačen s El (Elom).

Diodorus Siculus (Diodor sa Sicilije; živio u prvoj polovici 1. st. pr. Kr.) kaže: "Oziris (glavni bog Egipćana), koji je oženio Izidu, promicao je boga ovog kraljevstva (Egipta) na mnogo načina, a posebno kroz izgradnju svoje prijestolnice, koju su Grci zvali Diospolis (Teba)." ali nazvan od Židova "Hamon No" i sagradi hram za svoje roditelje, koje Grci zovu Zeus i Hera, ali Egipćani zovu Amon, a Židovi Hamon i Ham. "Ham" ili Amon bio je najvažniji bog sunca Egipćana i štovali su ga pod imenom Jupiter Amon. Ova činjenica je jasan dokaz da je Ham bio ljudski izvornik boga sunca Egipta, iako je Oziris držao ovaj položaj u kasnijim vremenima, pokazuje također da se egipatski bog Oziris dovodi u vezu sa Hamom, koji je usput rečeno postao i gospodar Preadamita na tim teritorijima, te su bogovi antike stoga bili neposredni potomci patrijarha Noe. Stoga, kada su bogovi poistovječeni sa suncem, ti su egipatski kraljevi, koji su mogli poteći od njih preuzeli titulu "Sinovi Sunca", što bi bez ove tvrdnje bilo apsurdno i besmisleno.

Drvo dobra i zla

Taj simbol, Drvo dobra i zla, bilo je miješanje vaše rase s andeoskim bićima koja nisu zadržala svoj prvi posjed, nego su se pobunila na nebesima. I nakon što su utjelovljeni otjerani na zemlju, izmješali su se, miješajući svoje potomke s ljudima na zemlji. Tako se stvara neasimilirajući narod. Danas ih možete pronaći u Africi, Aziji i Americi. Možete ih pronaći diljem svijeta, kao bijela, crna, preplanula (crveno) ili žuta rasa. Ali oni su ipak nešto obilježeno i drugačije. Pitate se, ali odakle su došli oni bijeli?

Kad god, ako imate stablo i „u njemu dobro i zlo“, onda to stablo mora imati intelekt, nemate znanje ako ne posjedujete intelekt. Stoga, ovdje u ovom simbolu imate rasno stablo, ovdje imate simbol sotonskog carstva i palog arkandela sa nebesa. Sada ćete reći, 'oh, ne mogu to vjerovati', pa i 12. poglavlje Otkrivenja vam govori o tome, a sveti spisi su toga puni. Tako je Sotona zaveo Evu.

U knjizi Postanka ima misterija, ali u drevnoj knjizi Zohar nalaze se objašnjenja ovih misterija. Zatim, ako pažljivo slušate Kristovo učenje, vidjet ćete kakva su objašnjenja bila. Ako poslušate apostola Ivana otkrit ćete što je to bilo. Sotona je zaveo Evu i rodio Kajina. Sveto pismo ima ovo za reći; kad se Kain rodio, Eva je rekla Adamu: „*Stekla*^{H7069} sam muško čedo od 'Gospoda'“.

Rezultat zavođenja Eve od strane Baala bilo je rođenje Kajina. Baal ili Ba'al je bilo ime dano Sotoni, koji je nosio simbol velike Zmije na svojoj glavi⁽²⁰⁾. Tu čitamo o Kajinu, da kada je Adam također postao dio ovog kršenja zakona, tada se On (Bog) okreće da pita Evu o rođenju Kajina, a Eva kaže: 'Primila sam ovog čovjeka od Baala', prevedeno u vašoj Bibliji kao 'Gospodin'. Kasnije kada se Seth rodio, ljudi su se počeli zazivati Gospodina. Ovo prvo Evino dijete bio je Kajin. I bio je *neasimiliran* jer je zadržao svoj ubačeni strani genom, andeoski zli identitet i osobenost, nije se utopio u adamitsku obiteljsku narav, odnosno nije preuzeo adamitski identitet i stoga postao dijete bezakonja. Abel je naprotiv bio iz potomstva Adamova. Budući da se nije mogao asimilirati, Kajin je ubio svog brata Abela, jer su Abelova djela bila pravedna. Tada je Kajin izašao iz tog mjesta u zemlju Nod, oženio se ženom i proizveo daljnje Nefile (pola zemaljani ljudi i pola pali andeo), a ovo su bijeli Kanaanci. Nefili su bili povezani s drevnim Hetitima, ogranakom kanaanske rase u Maloj Aziji, te sada znamo da su Kanaanci još uvijek na licu zemlje.

⁽²⁰⁾ Slikovito se to može predočiti na primjeru Faraona koji su nosili ureus kao ukras za glavu: bilo s zmijinom tijelom na vrhu glave, bilo kao krunu koja je okruživala glavu; ovo je ukazivalo na zmijinu zaštitu i pojačalo faraonovo pravo nad zemljom. Bez obzira na način na koji je taj tzv. „Uraeus“ bio prikazan na faraonovoj glavi, on je zapravo bio dio faraonove krune. Faraon se prepoznavao samo po nošenju Uraeusa, koji je vladaru davao legitimitet. Postoje dokazi za ovu tradiciju čak iu Starom kraljevstvu tijekom 3. tisućljeća pr. Kr. Uraeus zmija je vrlo moćan simbol u starom Egiptu. Riječ "uraeus" vjerojatno potječe iz staroegipatske riječi iaret (uaret). To znači "onaj koji se diže", što znači kobra koja stoji i pruža svoj vratni štit.

Zanimljivo je da na njemačkom jeziku taj prijevod "uraeus" zmije prevodi i piše "die sich Aufbäumende". Njemački glagol „Aufbäumend“ prevedeno na hrvatski doslovno znači "propeti se naglo i strmo (kao drvo)". Figurativno se ta „zmija“ (pred Evom) naglo uzdiže i stoji kao drvo, kao „drvo spoznaje dobra i zla“! S obzirom na dinamiku u prijevodu je taj susret između Eve i zmije bio svakako iznenađan i iznenađujući za Evu, što uključuje svu „lukavost“ i taktičnost zmije u njenom pristupu žrtvi. Postavlja se opravdano pitanje, nije li ta tzv. „zmija“ samo oznaka njegove uzvišene, kraljevske moći, kruna koju je ovaj andeo tada u Edenu nosio na svojoj glavi, slično kao na slikama gore?

Želim da prepoznate da kada je Bog otkrije Svoje namjere, da one budu jasne, da je ON vašoj rasi rekao otprilike ovo: 'Presadio sam vas s neba na zemlju i sada želim da prepoznate svoje odgovornosti; sačuvaj svoje potomstvo rasnom čistoćom, *da sačuvaš sposobnost duha da doprije do svijesti*, da vas savjetuje. Želim da ta Slava Šekine ostane tvoje nasljeđe, da te okružuje i štiti, jer to je tajna besmrtnosti. ON je rekao, "Ne želim da se ovo krši, jer oko tebe ima mnogo rasnih stabala, a među njima je posebna dinastija koja je sotonska. Ima znanje o dobru i o zlu. A s ovim drvetom se ne smijete družiti. Ne smijete imati udijela s ovim stablom niti imati bilo kakve veze s njim."

Želim istaknuti da je Bog dao izjavu koja je još uvijek sačuvana iako su je neki utjecaji teologa ponekad pokušali promijeniti. "Od svih dobrih stabala, onih za plodove, za hranu, koja sam stavio u vrt, možete jesti. Ali postoji jedno stablo s kojeg ne smijete jesti." U ranijim prijevodima to je bilo puno jasnije, jer je stajalo: "Ovo je *drvo ljudi* ili *enoš H582*, bića na zemlji." Drugim riječima, 'stavljam te u vrt, i od svake voćke možeš jesti, ali ne smiješ miješati ljudski plod sa stabla naroda. Ne smijete miješati svoje sjeme, morate sačuvati ovo Sveto sjeme u svrhu koje sam vas Ja uspostavio na zemlji. Životom sam te utvrdio. Dao sam ti svoju slavu i ne smiješ živjeti s bilo kojom drugom rasom."

Želeći osujetiti taj cilj Jahvea, Sotona je intervenirao kada je rekao Evi: 'Nećeš umrijeti! ... onda će se otvoriti vaše oči, i bit ćete kao bogovi, poznavajući dobro i zlo.' Čovjekov grijeh bio je pobuna protiv određene Božje zapovijedi (2,16-17) i označio je prijelaz s teorijskog na iskustveno znanje o dobru i zlu (3,5-7.22). Čovjek je sagriješio ušavši u carstvo moralnog iskustva na pogrešna vrata dok je mogao ući radeći ispravno. Tako je čovjek postao kao Bog kroz osobno iskustvo razlike između dobra i zla, ali i za razliku od Boga u stjecanju ovog iskustva odabirom pogrešnog umjesto ispravnog. A Sotona, arkandjel koji je pao, ali koji je još uvijek vladao zemljom sa svojim palim anđelima i neasimiliranim sjemenom, oni su sada bili gospodari lažnih religija već tada na licu zemlje, na koje je Bog također ukazao kao, popunjavanje zbroja dobra i zla, kada su imali znanje o oboje.

Ketovi sinovi su Feničani, odnosno netragom nestali Filistejci

Ime Hetiti bilo je poznato od pamtivijeka. Uz brojne druge narode s kojima su se stari Izraelci susreli kada su upali u Obećanu zemlju, Stari zavjet spominje i **Hetite**: kao **Kittim** ili **Ketove** sinove. Popisi kao što su "Hetiti, Amorejci, Kananci, Perizani, Hiviji, Jebuseji" (npr. Ponovljeni zakon 20:17) često se ponavljaju. Naravno, to je uglavnom sve što tamo saznajemo: čak ni o njihovom mjestu stanovanja ništa se ne može zaključiti iz Starog zavjeta osim da se misli da obitavaju u sjevernoj Siriji.

Kittim je bilo naselje u današnjoj Larnaki na istočnoj obali Cipra, u antičko doba poznato kao Kition ili (na latinskom) Citium. Na temelju toga cijeli je otok postao poznat kao "Kitim" na hebrejskom, uključujući i hebrejsku Bibliju. Međutim, čini se da je naziv korišten s određenom fleksibilnošću u hebrejskoj književnosti. Često se primjenjivao na sve egejske otoke, pa čak i na "zapad[općenito], ali posebno pomorski zapad". Flavije Josip (100. po. Kr.) bilježi u svojim „Židovskim starinama“ da je Cetimus [Javanov sin] posjedovao otok Ketim: sada se zove Cipar; i iz toga je da su svi otoci, i najveći dio morskih obala, Hebreji nazvani Ketim: i postoji jedan grad na Cipru koji je uspio sačuvati svoje ime; nazvali su ga Citius [ili Kitium/Kίτιον].

Izraz "Otočje Kittim", koji se nalazi u knjigama Jeremije 2:10 i Ezekijela 27:6, ukazuje na to da je ovaj pojam već postao opći opis za mediteranske otoke nekoliko stoljeća prije Josipa Flavija. Ponekad je ova oznaka dodatno proširena kako bi se primjenjivala na Rimljane, Makedonce ili seleukidske Grke.

Daniel je prorekao (Daniel 11:13) da će kitimske lađe doći protiv kralja Sjevera i da će on zbog toga biti ožalošćen i vratiti se, što se ispunilo kada je Antioh Epifan, kralj Sirije, nakon što je napao Egipat, bio rimski veleposlanici zapovjedili su da odustanu i povukli su se u svoju zemlju (Livije, 44:29; 45:10).

U Izaiji 23,1; Izaija 23:12, pojavljuje se kao odmaralište tirske flote; u Jeremiji 2:10, "otoci (כִּתִּיִּים, tj. pomorske oblasti) Kittim" su na krajnjem zapadu, kao Kedar na istoku Palestine; Tirci su odatle nabavljali cedar ili šimširovo drvo koje su umetali slonovačom za palube svojih plovila (Ezekiel 27:6), U kasnijem razdoblju to je ime primijenjeno na Makedonce pod Aleksandrom Velikim (1. Makabejci 1:1, Χετταίῃ, A. V. "Kettiim") i Perzejem (8:1, Κιτιέων "Kitims").

1. Makabejci 1:1 navodi da je "Aleksandar Veliki od Makedonaca" došao iz "zemlje Kitim". U ratu Sinova Svjetla protiv sinova Tame iz svitaka s Mrtvog mora, Kitim je postao naziva se "od Ašura". Eleazar Sukenik je tvrdio da ovo spominjanje Ašura treba shvatiti kao upućivanje na Seleukidsko Carstvo koje je u to vrijeme kontroliralo teritorij bivšeg Asirskog Carstva, ali njegov sin Jigael Jadin protumačio je ovu frazu kao prikrivenu referencu na Rimljane. Odgovori u Postanku poistovjećuju grčkog boga *Krona* s Javanovim sinom *Kitimom*, dok drugi (uključujući Svjetsku Božju crkvu) sugeriraju da je Kittim postao praotac raznih istočnoazijskih naroda.

Nema sumnje da ove Kete treba izjednačiti s Kitim iz Starog zavjeta. Nešto kasnija epizoda iz borbi između Egipćana i Keta posebno nam se zorno prikazuje: Ramzes II je pobijedio Kete u trećoj godini svoje vladavine, ali nakon dugih borbi u 21. godini vladavine (oko 1290. pr. Kr.), ali je bio prisiljen sklopiti ugovor i savez s ketanskim kraljem Kattušilom; Dokument o tome sačuvan je u egipatskom hijeroglifskom pismu na hramu u Karnaku i u malo drugačijoj verziji u Klinopisni dokumenti iz Boghazköija (skraćeno KUB). Savez je dodatno ojačan tako što je Kattušil osobno doveo svoju kćer u Egipat da se uda za Ramzesa.

Za razdoblje između Tutmozisa III. i Ramzesa II nadopunjuju se takozvanim Amarna slovima, tj. hetitske glinene pločice pronađene u Tell-el-Amarni u Egiptu u zimi 1887./88. s pismima babilonskih, asirskih i drugih bliskoistočnih prinčeva i palestinskih vazala i dužnosnika egipatskom dvoru; Slova su gotovo sva u tom vremenu, t.j. Hetita napisano početkom 14. stoljeća pr. Kr. tamošnjim uobičajenim diplomatskim jezikom, babilonskim klinastim pismom, i pokazuje da su Hetiti na dobrom putu da preuzmu naslijeđe raspadajuće suverenosti Egipćana u Palestini. Babilonsko-asirski dokumenti s klinastim pismom pružili su dodatna pojašnjenja. Kati, o čijim se napadima na Mezopotamiju ovdje naširoko izvještava, lako su se identificirali s egipatskim Ketama i hebrejskim Kitimima. Sveukupna slika koja je proizašla iz svih ovih informacija bila je otprilike sljedeća: od sredine 2. tisućljeća, Hetiti u sjevernoj Siriji predstavljali su jaku silu koja se nastojala proširiti na jug i istok, ali su izgubili svoj položaj kao velika sila u nekoliko stoljeća; masovna seoba naroda oko 1200. pr. Kr., koja je vidjela juriš takozvanih "sjevernih naroda" na Egipat.

Na temelju autoriteta Josipa Flavija, a zatim Epifanija (Haer. 30:25, str. 150) i Jeronima (Quaest. u Postanku 10), općenito je priznato *da su Kitim migrirali iz Fenicije na Cipar* i tamo osnovali grad Kitium, moderni Kiti: "Thimus je posjedovao otok Ketima, koji se sada zove Cipar, a od ovih svih otoka i morskih mjesta Hebreji nazivaju Ketim (Χεθίμ)" (Josip Ant. 1:6, 1). Može se primijetiti da drugi antički pisci govore o građanima kao o feničkoj koloniji (Plinije: 5:35; 31:39; Strabon, 15: 682; Ciceron, De Finibus, 4:20). Pococke je kopirao u Citiumu trideset i tri natpisa feničanskim slovima, čija je gravura dana u njegovom Opisu Istoka (2:213), a koje je W. Gesenius nedavno objasnio u svom Monumu (str. 124-133). Od grada se ime proširilo na cijeli otok Cipar, koji je bio okupiran feničkim kolonijama, i ostao je pod Tirom sigurno do otprilike B.C. 720 (Josip, Ant. 9:14, 2). Opadanjem feničke moći (oko 600. pr. Kr.) Grci su počeli osnivati bujna naselja na njegovim obalama, kao što su to učinili i na Kreti, Rodosu i otocima Egejskog mora.

Naziv Kitim, koji se u prvi mah odnosio samo na Feničane (za H3794 כְּתִיִּם, Hetiti, ogranak kanaanske rase; Gesenius, komentar zu Izaiju. 1:721 sq.), prešao je na otoke koje su zauzeli, a odatle i narodu koji je naslijedio Feničane u njihovoj okupaciji.

Kanaanska linija

Nevolja koja je sišla na Zemlju i okrenula je od štovanja prave duhovne vrijednosti prema poganstvu, došla je od palih Anđela. Kao što vam govori Judina knjiga, oni nisu zadržali svoj prvi posjed, a njihova djeca su bili neasimilirajući potomci tih anđela. I bilo u Africi ili Aziji i nakon dolaska Adamita, ovaj neasimilirani narod je izašao u kanaanskoj lozi. Oni nemaju duhovnu sposobnost za Boga. Budući da se odnose na bijelu rasu, uvijek su identificirani kao kanaanska linija ljudi, koji su živjeli na području Levanta. U užem smislu, za ljude koji su živjeli u zemljama koje leže uz obale istočnog Mediterana: Grčka, Turska, Sirija, Libanon, Izrael, Jordan i Egipat, oko 3500 do 1150 pr. Kr. u starim se biblijskim tekstovima nazivaju Kanaanci. Kanaanci su bili potomci ovog čudovišta poznatog kao Kajin, ali zapravo je on Sargon I.

Kanaanci se pojavljuju kao značajna postpotopna civilizacija Akada. Iako su Kanaanci poslije 1150. pr. Kr. nestali iz anala povijesti, u stvarnosti to nije bio slučaj, jer su promijenili svoje ime u Feničane i tako se kao Kanaanci izbrisali iz ljudske percepcije. Trebali biste znati da vam Ezekiel u 34. poglavlju govori da su drevne sumerske ili azijske rasne linije bile vrlo jake. Dakle, njihove „vode“, ili rase, bile su velike i njihova su carstva bila po cijeloj zemlji prije Adamova vremena. U danima Edena, kada je Adam postavljen na zemlju, Ezekiel 31, carstva drevne Samarije (to što su Hetiti započeli, nastavili su Asirci) bila su po cijeloj zemlji. Bez naprezanja mašte, oni nisu došli od Adama. Biološki zakon je u biti nepromijenjen i Bog je rekao: 'Neka slično rodi slično.' Nijedan muškarac nikada nije imao tri boje svoje djece od jedne žene.

Također Noin Potop nije bio po cijelom svijetu, npr. u zapisima Maja potop nije bio u njihovoj zemlji, bio je daleko na sjeveru i istoku, ali ne i ondje. Nema zapisa o bilo kakvoj poplavi koja je prekrila zemlje Srednje Amerike ili Južnu Ameriku kao poplava koja je izbrisala svu civilizaciju, društvo i tako dalje. Najstariji zapisi majanskog kalendara ne pokazuju takav potop i stoga ponovo ističem da Maje nemaju podataka o bilo kakvoj poplavi koja je prekrila Sjevernu Ameriku, ali je zabilježen potop koji se dogodio na nekom drugom mjestu na zemlji. Pokrivao je 'tu zemlju' ili 'te zemlje.' Dakle, vidite da drevni ljudi nisu imali poplave u svojim zemljama, ništa im nije smetalo jer je razdoblje poplava u Noino vrijeme bilo svrstano između većih katastrofa za njih nego što su se dogodile, prije 5000 godina, ili prije 11500 godina, jer su imali velike zapise o tim velikim katastrofama. Također još nešto zanimljivo o drevnim Majama je da su imali sve planete i sve zvijezde u svom kalendaru. Bili su veliki matematičari i imali su ogromne dimenzije neba, ali nisu imali planet Veneru u svom Sunčevom sustavu u vrijeme kada su napravili svoje originalne kalendare.

Mislim da je ovo prilično značajno jer su ulazak Venere u svoj kalendar stavili negdje oko 1470. ili 1450. pr. Kr. Drugim riječima, oni pokazuju Veneru kako ulazi u naš Sunčev sustav otprilike u to vrijeme i pokazuju da kada je ušla postojala je popratna katastrofa, ali katastrofe nisu utjecale na njih, i oni nisu znali za te katastrofe u to vrijeme. Znali su samo da je nebo iznad njih postalo puno prašine i krhotina, da je nebo postalo crveno, i da je sunce postalo veliko i crveno, i mislili su da će se moćni bogovi sunca uskoro naljutiti i donijeti još jednu katastrofu njihovoj drevnoj zemlji koja je bila izbrisana, cijeli jedan kontinent progutala je u prošlosti vatra. Tek kada su bijeli ljudi stigli u brodovima na Yucatan, bili su primljeni kao sinovi Quetzala, 'Queechea', Velikog Boga Svjetla s neba. A kada su stigli sinovi Boga Svjetlosti, ti su sinovi bili pozdravljeni kao djeca 'Boga Svjetlosti', nadali su se Maje da je došao čas koji će odvratiti Zmiju od katastrofa koje su prošle. Tako su ti bijeli ljudi stigli na ovaj kontinent, ali tko su oni? To su bili sinovi Manašeovi koji su prema Svetom pismu otišli na more u lađama, a lađe su bili fenički brodovi, i na tim brodovima su plovili preko oceana i do Kariba, i iskrcali se.

Manaše bio je, prema Knjizi Postanka, prvi sin Josipa i Asenete (Postanak 41:50–52). Asenata je bila Egipćanka koju je faraon dao Josipu za ženu i kći Potifere svećenika (H6319 Poti-pherah = 'onaj koga je Ra dao') grada "On" (H204 rezidencija Potifere grad u donjem Egiptu, na granici zemlje Gošen, središte obožavanja sunca, svećenika koji je Josipov tast). Manaše je rođen u Egiptu prije dolaska sinova Izraelovih iz Kanaana (Postanak 48,5). Veliki Potop se danas tumači kao da su svi ljudi na licu zemlje, osim onih u korablji, poginuli tog dana. To nije mogao biti slučaj jer i Kina ima povijest te poplave. I došao je iz visokih planina i dolje kroz područja Kine, ali nije potopio sve Kineze. Dolje u Egiptu imaju zapise o povijesti te poplave, ali poplava nije pogodila Egipat. Egipćani su još uvijek živjeli u zemlji gdje su u danima Enoha i Joba gledali kako se gradi Velika piramida, a kasnije i druge piramide. Na Velikoj piramidi nije bilo vodenih znakova. Egipat je bio zemlja koju su naselili preživjeli iz zemalja koje su potonule u vode Atlantskog oceana. Tidal (kralj Gojima) kralj naroda (Post. 14:1) koji se spominje u Bibliji, bio je kralj nad ljudima koji su nekoć živjeli tamo gdje voda sada zapljuskuje zemlju. Dakle, Egipćani su još uvijek bili ovdje nakon potopa, ali gore u Tarimskom bazenu, dogodila se katastrofa.

Job

Knjiga o Jobu pronađena je među svicima s Mrtvog mora. To je jedna od knjiga u hebrejskoj Bibliji. Drevna židovska tradicija pripisuje autorstvo Mojsiju. Babilonski Talmud tvrdi: "Mojsije je napisao svoju vlastitu knjigu i odlomke o Bileamu i Jobu" (Baba Bathra, 14b, 15a).

Postoji velika potpora ranoj tvrdnji da se Mojsiju pripisuje pisanje Knjige o Jobu jer je proveo 40 godina u zemlji Medijan. Ova bi mu zemlja dala dobru pozadinu zemlje Uz. Također, Mojsijeva egipatska tradicija objašnjava nagovještaje egipatskog života i prakse koji se pojavljuju u knjizi. Nadalje, slika Boga kao Stvoritelja i Održavatelja uklapa se u priču o stvaranju u Knjizi Postanka, koju je napisao Mojsije. Mnoge druge riječi uobičajene u Knjizi o Jobu i Mojsijevim knjigama drugi biblijski autori rijetko koriste. Na primjer, naslov 'El-Shaddai, "Svemoguć" korišten je 31 put u knjizi o Jobu i 6 puta u knjizi Postanka. Ali ne koristi se u ovom specifičnom obliku nigdje drugdje u Svetom pismu. Pripisivanje Mojsiju autorstva Knjige o Jobu ne isključuje mogućnost da je većina materijala tamo već bila u pisanom obliku od samog Joba. Knjiga o Jobu započela je dijalogom između Sotone i Boga dok su se Božji sinovi susreli s njim (Job 1). Job 1:6 „*Jednoga dana dođu sinovi Božji da stanu pred Jahvu, a među njima pristupi i Sotona.*“ Sotona se pridružio kao predstavnik palog čovječanstva. On se naziva knezom ovoga svijeta (Ivan 12:31); bog ovoga svijeta (2. Korinćanima 4:4); knez vlasti zraka (Efežanima 2:2). Bog ga ovdje ispituje, kako bi Satan opravdao svoje putove pred ostalim anđelima.

Ovdje ću sada inijeti svoju hipotezu da je izvor knjige o Jobu, Job stari patrijarh iz preadamitskog doba. Unatoč važećim mišljenjima pismoznana današnjice da je Job živio nakon Josipa, ali prije Mojsija (nakon 1650. pr. Kr. i prije 1500. pr. Kr.), ja zaključujem da, na osnovi opisa u knjizi, osobito u Jobu 1:16, Job 40:24-32, Job 41:1-26, da se radnja u knjizi odvija u vremenu prije Velikog potopa. U svakom slučaju je ovdje opisan suživot čovjeka sa reptilima, sličnih zmajevima H3882 (livyâthân) ovijena zvijer, tj. divovska i moćna zmija, osobito velika morska neman i H930 (bêhēmôt) možda izumrli dinosaur Diplodocus ili Brachiosaurus. Jedna od daljnjih važnih činjenica koje govore u prilog tomu, je da u Bibliji ne postoji rodoslov Joba. Job nije na vremenskoj crti jer se biblijski znanstvenici ne mogu složiti oko toga kada je mogao živjeti, a Biblija ne daje dovoljno izravnih tragova da bi ga se točno smjestilo. Sukladno drugim arheološkim artefaktima, širom svijeta (već opisani u prethodnim knjigama i poglavljima ili oni najnoviji u Göbekli Tepe), ovi opisi su najvjerojatnije nastali prije stvaranja edenskog Vrta, tj. Job je jedan od starijih aktera iz toga doba i bio je jedan uzoran „Bogu vjeran“ i cijenjen Preadamit. U rabinskoj literaturi Job se naziva jednim od proroka pogana. Pošto sam u svojim istraživanjima naišao na jedno kršćansko tumačenje, u kojem, Job i Enoh kao „suvremenici“ aktivno sudjeluju, ja sam odlučio, da usvojim ta preadamitska i adamitska tumačenja u slijedećim poglavljima.

Ratovi protiv Božjeg potomstva

Otkrivamo u 12. poglavlju Otkrivenja da je bio rat na nebu i da su se Mihael i njegovi anđeli borili protiv zmaja i njegovih anđela. I u vremenu njihove bitke i borbe pobunjenici su kutke Nebesa učinili svojim skrovištem. I Mihael, zapovjednik Vojske Svevišnjeg Boga, izašao je kao što mu je naređeno, i okupio svoju vojsku. Satan je okupio trećinu nebeske vojske iza sebe i proglasio se Bogom, te krenuo u otvorenu pobunu protiv Boga nebesa.

Prvi stih Biblije govori nam da je u početku Bog stvorio nebo i zemlju. I sada otkrivamo u prvoj knjizi Postanka, da je Bog stavio područja alegorije i misterija u Bibliju, jer je ona postavljena samo za učenje Doma Izraela, i nije postavljena ni za koga drugoga. I kaže: Bog je stvorio nebo i zemlju, a onda je zemlja bila bez oblika i prazna. Pa riječ praznina znači posljedice uništenja od strane Božanskih ruku. I tijekom katastrofe, u kretanju Michaelovih snaga, i u korištenju zemlje s vremena na vrijeme kao stožera za Sotonu i njegove vojske, dakle, zemlja je ponovno postala prekrivena vodom, a katastrofe koje su se dogodile učinile su je bez oblika i praznom. I Bog je tada ponovno stvorio nebo i zemlju, i u 6. vremenskoj eri (danu) je još jednom stvorio muškarce i žene na Zemlji (množinu) i rekao im da ponovno nasele Zemlju. Ali ciklusi ratovanja još uvijek traju, a namjere Oca koje nam je otkrio na nebesima još uvijek su u planu.

Otkrivamo da Sotona nije bio samo suočen s porazom kada je nastupila operacija 7. dana, bio je poražen u gornjim nebesima i bio je potpuno izbačen iz gornjih nebesa od strane Mihaela velikog arhandela. U 12. poglavlju Otkrivenja rečeno nam je da je bio rat na nebu, i da su se Mihael i njegovi anđeli borili protiv zmaja i njegovih anđela, a ni za Zmaja niti za njegove anđele nije bilo mjesta u čitavom prostranstvu nebesa. Mihael je sa svojim moćnim vojskama očistio sav ostatak tog područja pobune i otjerao Sotonu i njegove vojske u ovaj nebeski sustav čiji smo sada dio i onda opet naknadno Mihaelova operacija čisti nebo i tjera Sotonu u strukturu zemlje.

Uvijek u perfidnosti, uvijek radeći protiv svjetla Sotona je oboren i oslabio je ljude i nacije. Nastojao je čudnom zabludom vlastitog prijestupa staviti svoje prijestupe na vojske zemlje. Sotona i oni pali anđeli koji su se pobunili s njim bili su zloglasni u svom ponašanju. Ali u namjeri da unište obrazac Božjeg stvaranja, oni su se preselili na rase Zemlje, čak i prije dolaska vaše rase. Oni se miješaju, budući da nisu zadržali svoj prvi posjed, a mi možemo okrenuti Judinu knjigu i otkriti značenje toga. "Anđeli koji nisu sačuvali svoje prvo imanje", napustili su vlastito prebivalište, i on ih je sačuvarao u vječnim okovima pod tamom, do suda Velikog Dana. Ali kao što su Sodoma i Gomora, i gradovi oko njih, na sličan način, predajući se bludu i idući za tuđim tijelom, izloženi kao primjer, trpeći osvetu Vječnog ognja.

Vratite se u spise drevne Indije koja je bijelog čovjeka poznavala kao Arijevca i Arije, i otkrit ćete da su ih nazivali "Gospodari tla". Ovo je još jedan vrlo važan naslov koji se koristi u vedskim spisima drevnih naroda Indije. Ističem vam da su ti indijski ljudi već postojali na zemlji s dolaskom vaše rase. Jedna od prvih stvari koju su sotonski domaćini odlučili bila je da će Sotona pristupiti Evi, zvesti je i tako izbrisati krvnu lozu. Tako ga osujetite od početka i osujetite Božji plan za Njegovo Kraljevstvo.

Dakle, nakon što je Satan zaveo Evu i potom se rodio Kajin, tada je Kajin ubio Abela i on je bio protjeran iz područja prebivališta Adamovih sinova. I Kajin je sišao u ove planinske krajeve i sklopio brak s njima, a zatim je izgradio jedan od gradova poznat kao grad Acin (ili Achin, u pašunskom okrugu u južnoj pokrajini Nangarhar u Afganistanu, na granici s Pakistanom; 34° 7' 36" N / 70° 41' 25" E). Njegov naslov ili kanaanska riječ za osvajača bila je Sargon. Dakle, titula koju je Kajin dobio od obitelji, u koju se oženio, bila je Sargon, a povijesno je on bio "Sargon Veličanstveni" ili Sargon I. koji je bio svemoćni osvajač koji je okupio jako mnogo Azijata. Dr. Wesley A. Swift kaže: „Imam ogroman broj tablica s arheološkim materijalom ovdje u svojoj knjižnici, koji će bez imalo sumnje dokazati točnost da je Kain Sargon. Više od toga, kustos Britanskog muzeja u ovom području hetitske antike, Mr. i Mrs. Bristow, tvrde da su, kada su napisali "Sargona Veličanstvenog", proveli mnogo istraživanja. Ova je knjiga prilično zanimljiva iako imam mnogo svezaka i ploča s materijalom koji to također proglašavaju istinitim. Povijesno je on bio "Sargon Veličanstveni" koji je bio svemoćni osvajač koji je okupio toliko mnogo Azijata. I ovi Akadani zajedno vode rat, najnemilosrdniji rat, i potječu od Sotone, ali uvijek ratuju protiv vaše rase. Kanaanci su bili potomci ovog čudovišta poznatog kao Kajin, ali zapravo je on Sargon I. koji je postao pravi osvajač. Na zemlji su postojali narodi Akada u koje su sotonske vojske, preko Kajina, sada bile spojene. Postojali su stari Egipćani, Sumerani, Afrikanci koje danas poznajete kao crnce u Africi, a također su bili raštrkani po nekim otocima. Kršenja Božanskog zakona postojala su u to vrijeme, kao mješavina rasa, pa čak i mješavina palih anđela koji nisu zadržali svoje prvo prebivalište. Judina knjiga kaže da su ovi anđeli, koji nisu zadržali svoje prvo imanje, došli na zemlju i uzeli na sebe ljudski oblik i krenuli za mesom naroda zemlje ili za koje je Bog rekao da ih je sačuvarao za *sud velikoga Dana, okovane u mraku vječnim okovima*. Ovo „vječnim okovima“ postoji do vrhunca ciklusa prije Božjeg suda. (Juda 1:14-15) “¹⁴ O njima prorokova sedmi od Adama, Enoh: "Gle, dođe Gospodin sa Desttisućama svojim ¹⁵ suditi svima i pokarati sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožno sagriješite i za sve drzovite riječi koje grešni bezbožnici izrekoše protiv njega.”

Područja drevnog svijeta su uglavnom bila ono što mi nazivamo Azijski narod jer su narodi prvobitnog stvaranja također bili azijskog oblika. Želimo ukazati na velike mutacije i promjene koje su se dogodile nad njima kroz stoljeća i generacije. A najveće područje miješanja koje je Sotona uspio donijeti na Zemlju bili su drevni narodi od Kine do zemlje Mongolije iz koje proizlazi Sirija u Svetom pismu. Od kraja trećeg tisućljeća prije Krista, Kanaanci se mogu identificirati kao pretežito stanovništvo na području današnjih država Sirije, Izraela i sadašnjih palestinskih autonomnih područja (Kanaan). Mislim da je zanimljivo znati da su drevni Sumerani, koji su bili drevna rasa ljudi, nekoć bili jedno od najvećih carstava. Pratite njihovu povijest kroz mnoge tisuće i tisuće godina.

Sumerske dinastije postojale su diljem svijeta prije tisuća i tisuća godina. U Britanskom muzeju danas imamo pločica i pločica drevnih Sumerana. Tisak Sveučilišta Princeton nevoljko je morao dati kraljevsku lozu od 242.000 godina. I ako na to stavite sideralni kalkulator (*sideralno [zvjezdano] vrijeme: satni kut ekvinocija*) s vremenom i mjerom onih iz tih dinastija, otkrit ćete da imate neprekinutu povijest događaja koje su oni mogli izmjeriti u vrijeme ovih događaja na nebu i bili su točni tisućama i tisućama godina. A siderički kalkulatori morali su potvrditi događaje u razvoju koje opisuju dok su mjerili svoje živote, svoja kraljevstva i svoje dinastije s kretanjem na nebu koje su mogli vidjeti, nebeskih lualica planeta, ili pomrčine sunca ili mjesec, sideralni izračuni iz naših najvećih zvjezdarnica, mjerenje astronomske datumske linije unazad kako bi se dokazala starost ovih kraljevstava. Očuvana glinena pločica datirana je od strane pisara, koji ju je napisao u vrijeme vladavine kralja Utukhegala od Ereha (Uruk), što je smješta oko 2125. pr. Kr.: „Ukupno: pet gradova, osam kraljeva, vladali su 241.200 godina. Od toga, dobro provjerenih 135.000 do 140.000 godina povijesti naroda koji su bili temelj sumerskog društva i sumerske rase. I možemo pratiti Asirce, i njihovu pozadinu unatrag, u ovo razdoblje od nekih 132.000 godina, u koje vrijeme ti Asirci nisu poznavali nijednog bijelca na zemlji.

A kada su prvi put zabilježili da Bijela rasa ima bilo kakav utjecaj na njihovo društvo, bilo je to prije otprilike 5900 godina, a odakle su došli nisu znali. Međutim, oni u svoje zapise uključuju priče da su to bili sinovi velikog boga Marduka „iz svemira“ koji su došli na Zemlju izvršiti njegove upute. Oni sami su obožavali kaos čudovište Kiamak, kojeg u nekim svojim dijalektima nazivaju onim koga poznajete kao Sotonu ili Lucifera sina jutra. Osnova *am* za etimologiju Tiamat/Ki-*am*-ak sugerirala bi isto za akkadski šamu = nebo, čime bi Kiamak, kao pramajka, bio izjednačen s prvim nebom (od njih 7), akkadski šupuk šamê (šamû) = svod nebeski, što bi moglo potvrditi određena gledišta o sumerskom razumijevanju Epa o stvaranju. I same priče o padu Sotone, koji je svojom moći pokušao svrgnuti boga svemira, uključene su u rimu i ritam u njihovim drevnim zapisima na pločama Sumerana koje se danas nalaze u Britanskom Muzeju.

Ponovo postavljamo ovaj temelj za vaše razmišljanje o povijesti čovjeka, ali i Adamskoj rasi, bijelcima, kao čovjeku kojeg su identificirali antropolozi uspoređujući lubanje koje su sada identificirane kao bijeli čovjek. Neki antropolozi argumentirano tvrde da mu ne možemo ući u trag poslije 7400 godina, ne nalazimo njegov stariji utjecaj na nacije ili rase. Prirodna znanost došla je do metode pomoću radiokarbonskog datiranja 1946. god., koje se također obično naziva C14 datiranje. Određivanjem raspada C14 uzorka, istraživač u laboratoriju može odrediti kada je prestalo prirodno upijanje C14, tj. kada je "objekt" umro. Razvio ga je 1946. godine kemičar i fizičar Willard Libby u SAD-u. Od tada je C14 datiranje postalo "svenamjensko oružje" za arheološka i druga istraživanja. Ova metoda datiranja mjeri radioaktivni raspad atoma C14 u ugljičnom materijalu, osobito u organskim materijalima kao što su drvo ili drveni ugljen, kosti ili biljni ostaci. Uz prirodno raspadajući C14 iz atmosfere tijekom svog života, oni ga neprestano obnavljaju. Ako ovi uginu, prestaje i prirodna apsorpcija, a time i obnova C14 u organizmu. Nastavlja se raspadati unutar materijala ili živih bića, što se može izmjeriti pomoću radiokarbonskog datiranja. Poznato "vrijeme poluraspada" u slučaju C14 je točno 5730 godina (+/- 40 godina). Za usporedbu: izotop joda 131 ima vrijeme poluraspada od samo 8 dana, za kemijski element telur 128 (tellurium) potrebno je nevjerojatnih 7 kvadrilijuna godina. Mnogo duže nego što je svemir uopće star...

Danas se čini da je stopa raspadanja C14 u živim organizmima oko 30 posto niža od stope njihove proizvodnje u gornjoj atmosferi. Budući da je količina C14 u atmosferi sada u porastu, može se pretpostaviti da je količina C14 nekada bila ravnomjerno niža nego danas. Na primjer, prema literaturi, testiranje nuklearnog oružja, do sada 2400 detoniranja termonuklearnih bombi, gotovo je udvostručilo atmosferske razine ugljika-C14 u 1950-im i 1960-im godinama. Ova razina je izmjerena 1965. godine. Razina ugljika u bombi bila je oko 100% iznad normalne razine između 1963. i 1965. godine. Razina ugljika u bombama dosegla je vrhunac na sjevernoj hemisferi 1963., a na južnoj hemisferi oko 1965. Iako je testiranje nuklearnog oružja sada zabranjeno, "učinak bombe" se nastavlja. Prema literaturi, dio viška C-14 proizvedenog tijekom testiranja nuklearnog oružja već je djelomično iscrpljen globalnim ciklusom izmjene ugljika. Od 1990-ih, razine C-14 bile su otprilike 20% više od teoretskih razina temeljenih na 1950. Ovo bi stanje rezultiralo neobično niskim omjerima C14/C12 u starijim fosilima i takav bi se fosil protumačio kao mnogo stariji nego što stvarno jest. Ako bismo taj neprirodni prirast

C14 od 20% oduzeli od gore testiranih 7400 god. došli bismo na oko 5920 godina od danas, što bi nas potpuno približilo biblijskim brojevima od Postanka prvog bijelog čovjeka Adama.

Od dana Božjih saveza i Njegovih uputa u Levitskom zakoniku i drugim spisima Bog neprestano govori: 'Ja sam te izabrao, Ja sam te izabrao, Ja sam te odvojio, ti si moj. Uzeo sam te k sebi, zabranjujem ti da se ženiš za drugu rasu, zabranjujem drugim rasama da se udaju za tebe, i ako budeš činio ove stvari,' kaže Sveto pismo, to će uništiti tvoju kulturu. I oni će vam oduzeti vašu mudrost. I natjerat će vas da obožavate druge bogove. Oni će vam pomiješati vaše logičko i kritičko proučavanje izvora i naravi ljudske misli, znanja i spoznaje, vaše mudroslovlje, učinit će sve što mogu da vas unište.

I zapamtite, vi, Bijela raso, vi ste manjina danas u svijetu, vi ste samo jedna osmina svjetske populacije. Procijenio bih da je broj bijelaca veći od 1 milijarde, ali manji od 1,3 milijarde. Ne možete to apsorbirati nikakvim potezom mašte. Azijati bi te mogli progutati, Negroidi bi mogli zamutiti vaš rasni tok sve dok Bijelog čovjeka ne bude teško otkriti usred zemlje.

Čini se da je to prilično 'kružno' okupljanje svih agnostika i svih sila tame koje danas djeluju u našoj sredini da danas pokušaju reći da ionako više nema čiste bijele vrste. Pokušavaju reći da više ne postoji čista rasa. Svi su pomiješani. A kako ne postoji čista rasa, nema smisla pokušavati očuvati rasnu čistoću. Da danas ne postoji čista Bijela rasa i da Bijela rasa ne pokazuje svoje intelektualne i duhovne sposobnosti i postignuća; da i dandanas ne demonstrira svoju mentalnu, intelektualnu i duhovnu superiornost, ne bi se „oni“ toliko trudili zamutiti vaš potok i slati na vas, u vaše zemlje, silne migrantske poplavne vode. Svaki student antropologije to razumije, svaki student koji je također proučavao odnos svjetskih rasa u njihovoj kosturnoj osnovi. Uostalom, tijelo je samo spremnik za poseban sadržaj. Želim da znate da su debljina i oblik posude različiti. Želim da znate da je ove razlike u dizajnu uzeo u obzir Stvoritelj, jer je znao kakav će biti sadržaj.

Pregled svjetske literature o veličini mozga i IQ-u od Rushtona [Rushton, J. P. (1995.). Rasa, evolucija i ponašanje: perspektiva povijesti života. New Brunswick, NJ: Transakcija] ... je otkrio da ljudi afričkog podrijetla (Crnci) imaju prosječni kranijalni kapacitet od 1267 cm³, ljudi europskog podrijetla (bijelci) 1347 cm³, a ljudi istočnoazijskog podrijetla (istočni Azijci) 1364 cm³. Pretpostavlja se da su te razlike u veličini mozga, koji sadrži milijune moždanih stanica i stotine milijuna sinapsi, u osnovi rasnih razlika na IQ testovima, u kojima crnci imaju prosječni IQ 85, bijelci 100, a istočni Azijati 106. Valjanost rase u ovisnosti od razlike u veličini mozga, međutim, i dalje su sporne. ... Najniži prosječni IQ rezultati prijavljeni su za subsaharsku Afriku, oko 70 (Jensen, 1998, Lynn & Vanhanen, 2002, Rushton, 2000). Prosječne razlike u kvocijentu inteligencije između pojedinaca i grupa, uključujući srednje razlike među rasnim grupama, pojavljuju se prije pete godine i traju cijeli život (Jensen, 1998). (Brain size, IQ, and racial-group differences: Evidence from musculoskeletal traits; Intelligence; Volume 31, Issue 2, March–April 2003, Pages 139-155).

Kendra Cherry, MSEd: Danas se znanstvenici slažu da i genetika i okoliš utječu na fizički razvoj mozga i kognitivni razvoj uma, što u konačnici određuje inteligenciju. Naša genetika nam može dati intelektualni kapacitet, ali naša okolina određuje hoćemo li dosegnuti svoj potencijal. Budući da je to slučaj, oboje se čini jednako važnim.

Ali vaša povijest na ovoj zemlji ne doseže više od 6 tisućljeća. Međutim, u ovoj su priči značajne ove Božje riječi, dok se okrećemo ovom odlomku u Jeremiji 2:21: „A ja te zasadih kao lozu plemenitu, sjeme sasvim pouzdano. Kako mi se onda prometnu u izrod, u lozu stranu?“

Sada se događa da ako biste uzeli staru hebrejsku riječ, otkrit ćete da je to riječ u Strong's H5494 *sûr* (*soor*). To je značajno kada se govori o čudnoj lozi jer ova riječ čudna loza ili '*kako si mi postao sûr loza*', riječ znači '*degeneriran*'! Pa je stoga Bog rekao, '*... ja te zasadih kao lozu plemenitu, sjeme sasvim pouzdano.*' Ovo proročanstvo koje dolazi preko Jeremije, odnosi se na činjenicu da je dio ove grupe postao degeneriran. Pa kažete, 'kakva je to riječ, degeneriran, ne sviđa mi se?' Pa, to znači degeneracija umjesto progresije, to znači preokret, mješanac, pad, izrod.

Kada su Asirci odveli deset izraelskih plemena u izgnanstvo, asirski kralj poslao je ljude iz Kute, iz Ave, iz Hamata i Sefarvajima da se nastane u Samariji (2. Kraljevima 17:24; Ezra 4:2-11). Ti stranci su sklapali mješovite brakove s izraelskim stanovništvom koje je ostalo u Samariji i oko nje. Ti „Samaritanci“ su najprije štovali idole vlastitih naroda, ali kada su ih počeli napadati lavovi, pretpostavili su da je to zato što nisu častili Boga te zemlje. Stoga im je bio poslan židovski svećenik iz Asirije, da ih pouči židovskoj vjeri. Bili su poučeni iz Mojsijevih knjiga, ali još uvijek su zadržali mnoge od svojih idolopokloničkih običaja. Samaritanci su prigrlili religiju koja je bila mješavina Judaizma i idolopoklonstva (2. Kraljevima 17:26-28). Budući da su se izraelski stanovnici Samarije ženili i udavali sa strancima i prihvaćali njihovu idolopokloničku religiju, Samaritanci su se općenito smatrali „mješancima“ i Judahiti su ih uglavnom prezirali.

Na primjer, đavo i njegovi pali anđeli su si uzeli žene iz drevnog naroda Čina. Rezultat je bio da su kineski Nefili bili rođeni u velikom broju. Neki od njih postali su užasna čudovišta. U ranim spisima povijesti Kine, kao i povijesti Svetoga pisma, otkrit ćete da kada su se Sotona i njegovi pali anđeli pomiješali s ovim poganskim narodom, da je visina tih palih anđela bila oko 11 metara. Visina čovjeka bila je 1,9 m, što je bilo prilično visoko. I tako anđeli nisu zadržali svoje prvo prebivalište i preuzeli su na sebe fizičko utjelovljenje. Uzeli su na sebe tijelo u usporedbi s ljudima s kojima su se družili. Naći ćete istu istinu u Knjizi Postanka gdje se govori o tome kako su se ta čudovišta namnožila na licu zemlje. Neprestano su se borili protiv Eve i otimali žene koje god su htjeli. I govori se u 6. poglavlju Knjige Postanka, kako su te žene rodile divove u zemlji, čudovišta zla. Zapravo su ih nazivali 'monstruoznim ljudima'. Grad Petra, koji se nalazi na području Arabije, također je grad ovih čudovišta koja su bila izravni i neposredni potomci Sotone i njegove vojske arkandela. Zapravo, nalazimo da su njihovi gradovi bili toliko veliki da čovjek koji stoji ne može ni pogledati preko nadvoja prozorskih okana, zgrade su bile tako velike. Prosječan čovjek ne može ni doprijeti do sjedala na kojem su sjedili kad su se savetovali. Prozori do vrata bili su visoki od 7 m do 9 m. I sva ta intenzivna struktura Petre dokazala je da su tamo živjeli divovi. I također su imali smještaj za ljude koji su bili robovi koji su bili normalne veličine ljudskih bića. U gradu Petri postoje građevine i normalne visine izgrađene od kamena.

Silazak u Palestinu i Egipat

Nomadi i carstva pod sotonskim utjecajem uvijek su vodili rat protiv naše rase koliko god je to bilo moguće. Učinili su to u gornjim stepama, gornjem Tarimskom bazenu i gornjim Himalajama, otišli su na jug u Mezopotamiju i Palestinu, a zatim dolje u zemlju koja je danas poznata kao Egipat. Prije nego što je Palestina na današnjoj karti bila poznata kao takva, to je bilo područje gdje su postojali gradovi koje su osnovali preci Enoha i Joba. Drugim riječima roditelji, djedovi i bake Enoha i Joba, njihovo je društvo u velikoj organiziranoj zajednici migriralo dolje i nastanilo se ovdje u ovoj zemlji. Zatim, tijekom života ovih ljudi, i prije nego što su Enoh i Job otišli u Egipat, postojao je velik broj gradova osnovan u ovom području koje se danas zove Palestina. Ti gradovi ne samo da su imali svoje poljoprivredne programe, već su na periferiji gradova imali svoja velika stada ovaca i goveda. Dakle, Enoh i Job bili su iz ovih obitelji koje su držale ova velika stada, a Enoh je također pripadao lozi ljudi pod velikim duhovnim utjecajem, ljudi koji su uvijek tražili više duhovne mudrosti i razumijevanja. I u tom vremenskom razdoblju Enoh je kao takav bio patrijarh ili svećenik svog doma. Ovo se također odnosi na čovjeka Joba kao što vidimo čitajući Knjigu o Jobu.

Dakle, u ovom slučaju nakon Enohovog iskustva koje je Job također podijelio, Bog ga je posjetio usred njegovih problema i nevolja koje su se dogodile ovdje u području Palestine, tada se Job odlučio udružiti s Enohom. Tada je četa učenjaka s Enohom i Jobom trebala sići u današnji Egipat i izgraditi taj grad koji je trebao biti na vrlo izravnoj lokaciji koju je Enohu otkrio Jahve. Rekao je Enohu kako i gdje se treba izgraditi, tako da bude ispravno orijentiran za mjerenje nebesa, i za promatranje mjera Svevišnjeg, za najistinitiji odnos za mjerenje procesije Ekvinocija, i za izgradnju ovog moćnog žrtvenika i stupa Boga Svevišnjega ovdje. Također bi ovo ispunilo savez koji je Jahve, njihov Bog, sklopio s narodima Zemlje u ranijim dobima. I nakon obitelji Enoha i Joba, njima su sišli i pridružili se, njihovi sunarodnici iz predpotopne domovine i izgradili su dvije ili tri generacije svoje rase u toj staroj zemlji zvanoj Palestina i izgradili su svoje gradove. Ti ljudi nisu bili ratnici, oni su bili mudraci i znalci i iako su štitili svoja stada od zvijeri, ipak nisu bili ratnici. Onda kada su Enoh i Job planirali otići u Egipat da sagrađe

taj veliki grad, odabrali su 144.000 ljudi iz ove nove zemlje. Ovo je više nego samo simboličan broj jer nam je rečeno da su odabrali od ukupnog broja ljudi koji su živjeli u zemlji, 12.000 ljudi za svaku mjesečevu kuću, ili rekli bismo za svaki mjesec. Drugim riječima, zvali su ih mjesečeve kuće, tako da su imali 12.000 ljudi za svaki mjesec u godini, i broj je tako bio 144.000 ljudi, sišli su u Egipat da sagrađe veliki stup i žrtvenik svome Bogu. Kada je njihova velika vojska u to vrijeme došla u Egipat da sagrađi piramidu, ušli su mirno, ali su također došli spremni za ono što su očekivali da će se dogoditi. Kada su ušli u pojas Gaze doveli su sa sobom 144.000 sabejskih graditelja i mudraca svoje rase. Izašli su iz zemlje koja će kasnije postati poznata kao zemlja Kanaanaca. Kako su ovi veliki ljudi iz rase Adamita napustili svoju zemlju, koju danas poznajemo kao Palestinu i okolno područje, tada su u ovo područje Gaze, došli Pogani iz stepa Azije zvani Kanaanci, i uništili su preostale ljude zemlje iz koje su Job i Enoh otišli, i Kanaanci su se tamo ustalili.

Ali ovi ljudi koji su sišli u Egipat bili su vrlo obrazovani ljudi, i rečeno im je da su ljudi u zemlji Mizraim ili Mizrajim (hebrejski Mišrāyim ili kao opći oblik Mišrāyim; usp. arapski Mišr) je hebrejski naziv za Egipat, s dvojnim nastavkom -āyim, bili pod kontrolom mračnih bogova Seta, Sotha ili Seteeja i njegovih palih vojski, i da stoga sada mračne i poganske sile kontroliraju zemlju Khufua, da će se morati pozvati na poruku koju je njima ostavio Horus. Enohu i Jobu je rečeno da će ući u tu zemlju sa SVJETLOŠĆU. Kada su Enoh i Job ušli u ovu zemlju sa svojom četom od 144.000 ljudi, tada je stigla vijest Khufuu da velika i moćna vojska dolazi u zemlju. Tada su se uzбудili svi đavolski svećenici i izašle su sve vojske te zemlje. Ali bila je to velika skupina plemenitih ljudi i znanstvenika, a sve što su imali bio je prekrasni zlatni disk ispred njih. Povici su se podigli da je to sigurno popularni fetiš njihovom bogu, pa je došlo naređenje da se krene i oduzme ove velike Zlatne diskove. Ali onda je izašlo sunce i ovaj disk je postao najsmrtonosnija leća koju su ikada vidjeli. Bila je to prva "zraka smrti" koja je ikad korištena u bitkama u moderno doba. Ta je zraka zaslijepila konje i ljude, i ostala na njima, i bila je tako vruća da su čak i ukrasi planuli. Tako da se digla vika: „Gle! Jahvino oko" i Egipćani su ustuknuli pred tim oružjem. Tada su hramski svećenici Horusovog reda došli pred faraona i rekli: „Gle! ovo su sinovi Jahve-Ptah(-a) za koje je našim očevima rečeno da će doći u našu zemlju, i trebali bi ovdje sagrađiti veliki Oltar i Moćni Hram GOSPODU, kao što je bio u davna vremena.“

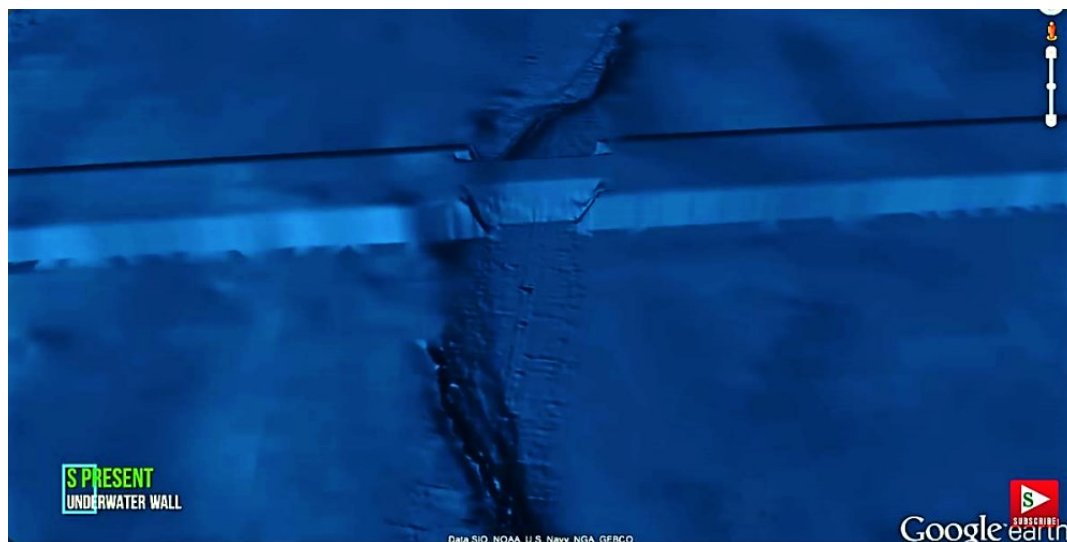
Bog Ptah (*pth*) stvara svijet kroz principe srca i jezika (tj. znanja i govora). Spomenik memfitskoj teologiji je najsofisticiraniji staroegipatski prikaz stvaranja kroz riječ. Spomenik memfitskoj teologiji (poznat i kao Shabaka kamen) je crna ploča od zelene breče sa staroegipatskim natpisom, koja se danas nalazi u Britanskom muzeju, gdje se vodi pod inventarnim brojem EA 498. U središtu ove priče o stvaranju je bog Ptah, koji je stvorio svijet koristeći srce i jezik (tj. znanje i jezik). To je najranija poznata teologija koja se temelji na načelu logosa, stvaranja riječju i govorom, i time podsjeća na početak Evanđelja po Ivanu. Za Adolfa Ermana, tekst je napisan u vrijeme kada je Memfis postao prijestolnica Starog kraljevstva. Kurt Sethe ga je datirao čak i ranije, točnije u 1. dinastiju, iako se za neke dijelove kaže da su nastali u prapovijesti. Rano datiranje prvenstveno se temeljilo na lingvističkim i sadržajnim argumentima. Interakcija Ptaha, koji zamišlja stvari, i Thoth-a, koji ih bilježi, ima određene sličnosti s interakcijom Boga Jahvea i Adama u Raju, kako je opisano u Postanku 2:19-20. Adamovo imenovanje stvari odgovara vezi između stvari i riječi, kao što to čini Thoth, a budući da se radi o stvaranju kroz riječ, Adam i Thoth "čitaju" iz stvari ono što one govore ili zapisuju. S pravom se stoga može tvrditi da je egipatski Ptah u stvarnosti biblijski Jahve: Onda Bog izgovori sve ove riječi: **“Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene.”** (Izlazak 20:1-3). Ne zaboravimo i tajnu koju je Aleksandru Velikom rekao Leo, veliki svećenik svetih stvari Egipta, „... da su “Kronos, Oziris, Horus“ i sva njihova glavna božanstva nekoć bili samo ljudi, ... da su “Asklepios, ... i Thoth” svi bili sveti ljudi čije su duše Egipćani poštovali nakon njihove smrti ... i stoga svaki predstavlja njegovu zasebnu deifikaciju pod različitim aspektima i atributima; Imena bogova varirala su u određenoj mjeri prema jezicima naroda, kao i prema određenom atributu pod kojim je bog bio prepoznat. Istaknuto je da različiti bogovi poganstva samo predstavljaju različite deificirane likove ili atribute **najviše dva** izvorna boga. Ovo u potpunosti priznaju oni koji su proučavali ovo pitanje, a to se posebno odnosi na egipatski Panteon, na što je ukazao Sir *Gardner Wilkinson*.

Da, Enoh i Job su sišli u Egipat i izgradili su taj grad koji se zove „On“, a sa sobom su imali zanatlije. Ovi ljudi su bili zanatlije u rezanju kamena, ljudi koji su bili zanatlije u postavljanju i sastavljanju stijene, i ljudi koji su bili zanatlije u zakonu „Uporišta“, koji su bili Majstori korištenja Svjetla. Mislim da je

ovo jedan od sjajnih ključeva koje imamo ovdje. Reklo bi se da je snaga koja je korištena, da se veliki blokovi podignu na mjesto i da se pomaknu na velike udaljenosti, bila *SVJETLO*. Ovo je bila velika tajna i bila je dio mudrosti dana Enohu, a nastavila se kroz škole „znajućih mudraca“ sve dok nisu ponovno obučili 144.000 kad su otišli u grad On (Postanak 41:50) i izgradili taj grad koji će bio podijeljen na 12 segmenata. Ovaj grad je bio podijeljen na ove segmente i imao je ulicu koja je dijelila svaki segment koji se spuštao u središnji trg i tih 12 segmenata nosilo je nazive 12 mjeseci u godini. Naravno, nazivi koje danas koristimo za te mjesece nisu bili u upotrebi, jer su naši nazivi kasnija rimska i zapadnoeuropska izvedenica, ali su koristili nazive mjeseci u godini koji su bili na osnovnom aramejskom, o čemu postoji zapis.

Velika katastrofa

Otkrivamo mjesta gdje su danas velike kopnene mase prekrivene gustim šumama i moćnim planinama, a nekada su također bile morske obale, a u nekim slučajevima i morska dna. Ispod voda Pacifika i Atlantika nalaze se ostaci civilizacija koje su izbrisane, ali čije se građevine i neki od artefakata još uvijek mogu pronaći na dnu oceana. Veliki megalitski zidovi poput zidova na Uskršnjem otoku (Rapa Nui, otok izgubljen u Tihom oceanu 3219 km od obale Čilea), dok posljednji dio ove drevne zemlje strši iz vode i u naše vrijeme mu se posvećuje dosta pažnje zbog spisa knjiga kao što su 'Kon Tiki' i druge poput 'Aku Aku', koje su se bavile civilizacijama i migracijama koje su se dogodile u drevnim vremenima. Zapravo je jedna cijela civilizacija pala u Pacifik i ostaci tih ljudi migrirali su u visoka kopnena područja tijekom vrijeme njihova potonuća.

Slika jednog detalja zida sa Google earth, iz jednog videa na YouTube, koji još nije cenzuriran

Prvi ljudi na ovoj zemlji bili su Azijati. Azija možda nije bila njihova matična zemlja, ali područja koja su sada ispod površina oceana mogla su biti. Veliki zidovi široki 8 km, visoki od nekoliko metara do par km, usporedivi s Kineskim zidinama, protežu se kilometrima pod morem uzduž 180 meridijana. Nakon 2019. zid je potpuno nestao sa Googleove karte podmorja i danas ga se više ne možete vidjeti. A u posljednje vrijeme, ronionici proučavajući topografske formacije dna oceana, otkrili su potopljene gradove i ostatke drevnih civilizacija. Kad je Jacques Cousteau došao na Uskršnji otok, proveo je nekoliko važnih istraživanja. Također je primijetio da otočke pjesme "podsjećaju na epske pjesme Indije i Kine" i da su otočani prakticirali kremiranje mrtvih sve dok drvo nije ponestalo. Ostale drevne kulture koje su kremirali mrtve uključivale su hinduse i atoniste Egipta. Jacques Cousteau i posada Calypsa poduzimaju kopnena i podvodna istraživanja i intervjuičaju vodeće stručnjake. Među pitanjima kojima se bave: tko je stvorio drevne, nekoć štovane kamene figure? Zašto crteži vulkanskih stijena prikazuju drveće i cvijeće kada ih danas gotovo nema? Zašto postoje dokazi o kanibalizmu u jednom mirnom i cvatućem društvu?

Sjetio sam se legendi o Atlantidi i Carstvu Rame, npr. Ramin most ili Rama Setu. Prema hinduističkom mitu, ep Ramayana opisuje kako vojska mitoloških ljudi-majmuna predvođena Hanumanom gradi most preko kojeg bog-kralj Rama stiže do Lanke. Ortodoksni hindusi smatraju postojanje otočnog lanca

između Indije i Šri Lanke dokazom povijesnosti događaja opisanih u Ramayani. Rongorongo pismo na Rapa Nui se pokazalo identičnim pismu iz doline Inda koje je pronađeno u drevnim gradovima Rama carstva Mohenjo Daro, Harappa i Lothal. Drevni grad Dwarka, odakle se kaže da je Krishna porijeklom, nalazi se pod vodom u blizini obale Gujarata. I otkrili smo istu stvar u Sjevernom moru i od tamo do Azora. I znamo da je kopno koje je jednom potonulo ispod vode jedno vrijeme bilo dio velikog kontinenta u Atlantiku. Ako želite dokaze za to, to se lako utvrđuje, jer lava ne teče ispod vode. A ožiljci od toka koji izlazi iz vulkana su daleko od vulkana kao da je tekao mnogo milja. Dakle, zemlja je bila iznad vode kada su ti vulkani eruptirali. Duboko u vodama Cabo de San Antonio, u blizini kubanske obale, istraživači istražuju neobične formacije glatkih blokova, vrhova i geometrijskih oblika. Kanadska istraživačka tvrtka koja je otkrila formacije, Advanced Digital Communications, sugerira da bi to mogle biti građevine i spomenici rane, nepoznate američke civilizacije. Mnogi su znanstvenici skeptični prema svakoj teoriji koja bi mogla navesti ljude da povuku paralelu s legendarnim izgubljenim gradom Atlantidom. Geolog Manuel Iturralde, međutim, naglasio je potrebu za otvorenim umom dok se istraživanje lokacije nastavlja.

"Ovo su iznimno neobične strukture i zaokupile su našu maštu", rekao je Iturralde, koji je direktor istraživanja u kubanskom Prirodoslovnom muzeju. Iturralde je proučavao bezbrojne podvodne formacije tijekom godina, ali je rekao: "Kad bih to morao geološki objasniti, teško bi mi bilo." U svom izvješću o formacijama, Iturralde je primijetio da bi konačan dokaz o strukturama koje je napravio čovjek na tom mjestu mogao ojačati neke usmene tradicije Maja i domorodaca Yucatecosa. Ti ljudi još uvijek prepričavaju drevne priče o otoku na kojem su živjeli njihovi preci koji je nestao pod valovima. Podaci su do sada prikupljeni pomoću sonarskih skeniranja i videa. Strukture su zakopane ispod 600 do 750 metara vode. Prema Hancockovim riječima: "Ono što se ne bi očekivalo pronaći u vodi na dubini od čak 700 metara bio bi potopljeni grad - osim ako nije potopljen nekim kolosalnim tektonskim događajem, a ne podizanjem razine mora."

Mr. Weinzwieg kaže: „Primamljiva mogućnost, za sada posve spekulativna, jest da ako se ikad dokaže postojanje legendarnog potonulog kontinenta Atlantide, te su strukture mogle potonuti tijekom iste kataklizme. Točna starost podvodne postaje također nije poznata, iako su 1966. kubanski arheolozi iskopali kopnenu megalitsku strukturu na zapadnoj obali u blizini novog podvodnog otkrića koje datira iz 4000. godine pr. Krista: “Na temelju ovih i drugih geoloških podataka, nagađamo da su stari oko 6000 godina”, objasnio je.“

Kinezi govore o drevnosti svog porijekla i kako su živjeli u tim zemljama sada ispod vode. Inke, visoko u planinama Anda, gotovo istrijebljene u ratovima koji su se odvijali nakon dolaska Cortesa i dolaska Španjolaca, koji su zašli duboko u Južnu Ameriku, i visoko u zemlju Inka u potrazi za zlatom moćnih bogova Inka i njihova naroda. A rezultat je, imali smo od tog vremena kontakt s umirućom rasom i vidjeli da još uvijek postoji, a zapisi pokazuju da sežu u davninu. Pričaju priču iz dva dijela, a jedan od njih govori o velikim zemljama Inka koje leže daleko na zapadu ispod nabujalih voda Pacifika. Nećemo se zadržavati na starini ovih drevnih gradova, starijih od Anda ili onih pod pijeskom koji se prostiru preko pustinje Gobi ili o ostacima civilizacije gdje su nekada bile prašume prije nego što su ih ljudi posjekli. Zapravo, čudne priče imaju vezu između naroda koji žive na onome što nazivamo otocima

Južnog mora koji se protežu cijelim putem od Australije do Novog Zelanda sve do lanca otoka usko povezanih s Havajskim otocima, pa čak i sjeverno od Japana.

Mislim da je vrlo značajno da razumijemo da posvuda u svijetu imamo zapise, uključujući one unutar drevne Indije. Indija također seže tisućama godina u prošlost, u dane kralja Tira. Jedan od velikih čimbenika o kralju Tira koji je zapravo bio u ratu s Izraelom s vremena na vrijeme, a zatim doprinoseći takozvani prijatelj u raznim vremenima, uvijek se pokušavajući uvući kako bi mogao pomiješati ljude Azije s narodom Izraela. Međutim, neki opisi koje nalazimo u Ezekielu 28:11-19 idu dalje od opisa običnoga ljudskog kralja. Ni jedan zemaljski kralj ne bi mogao tvrditi da se nalazi „u Edenu“ ili da je „raskriljen kerub zaštitnik“ ili da stoji na „svetoj gori Božjoj.“ Stoga, većina biblijskih tumača vjeruje da je Ezekiel 28:11-19 zapravo dvostruko proroštvo, u kojem se ponos tirkoga kralja uspoređuje sa ponosom Sotone. Neki misle da je Sotona zapravo zaposjeo srce tirkoga kralja, čime bi njihova veza bila još snažnija i primjerenija.

Snaga kralja Tira, što se tiče njegove kulturne baštine, dolazila je iz drevne Indije. A iz drevne Indije i njenih drevnih zapisa, imamo priče o starini ovih ljudi koje sežu tisućama godina unatrag. Govore o prvom udaru visokog 'Manua' što na indijskom jeziku znači visoki 'bijeli', a bliski afinitet s 'Manuom' bio je 'arijski'. Riječi su se koristile naizmjenično u nekim dijelovima drevne indijske književnosti, posebno u razdoblju kada je Arijevska linija koja je došla u Indiju iz Perzije, vladala Perzijom i njene vrste su bile tamo čak i do vremena cara Jehenagoga. Mora se zapamtiti da su u povijesti Indije mnogo puta napadali Mongoli iz gornje Azije.

Ali bilo je razdoblje u kojima je bijela rasa zapravo vladala Indijom, u kojima je napredovala i imala virtualni uspon u svojoj mudrosti i razumijevanju. A u njegove filozofije bile su utkane priče o Jednom i pravom Vječnom Bogu. Njegovih utjelovljenih očitovanja kao utjelovljenog Spasitelja ne samo rase koju je iznjedrio, već da ih ponovno podigne kako bi izvršili zadatak uspostave Njegovog Kraljevstva. Riječ Krišna, koja se danas u Indiji odnosi na Utjelovljenog Boga, konačnu nadu naroda na zemlji, ista je kao grčka riječ Χριστός, Hristos, Krist (Pomazanik), i na kraju je značilo da će Božja duša, Gospodar svjetla i uskrsnuća, prebivati na zemlji.

Mnogo prije nego što je Atlantida pala u bitci, Lemurija je već pala, postojalo je ogromno područje bitke između duhova revolucije jer su Belzebub i Vudu bili anđeli zla koji su se pobunili s Sotonom, a oni nisu bili u miru jedni s drugima. Zatim su se borili za područja Zemlje i izazvali veliko razaranje nad kontinentima koji leže u Atlantskom oceanu i neki u Tihom oceanu. Primjera radi, višegodišnja bitka između Deva i Asura vodi se oko kontrole nad tri svijeta: Svarga, Bhumi i Patala (Nebo, Zemlja i Podzemni svijet). Obje su rase tehnički jednake, posjeduju velike vjerske i borilačke moći, ali Deve su posvećene štovanju Vrhovnog Bića i prakticiranju vrline. Asure imaju ateističke i podle sklonosti koje s vremenom rastu. Jaz među njima je najveći u Kali Yugi, posljednjem dobu.

Opet vidimo gdje su kontinenti potonuli i katastrofe obavile Zemlju, kontinenti potonuli, a planine se uzdigne, i nalazimo da su se planine Anda uzdigne s dna džungle gdje su bili postavljeni hramovi, 1200 do 1600 km od mjesta gdje su sada pronađeni. Jedno od posljednjih područja potonuća ovakvog kontinenta bila je Atlantida. A neki od ljudi koji su pobjegli s kontinenta koji tone željeli su štovati pravog Boga. Zvali su ga 'Jahve-Ptah' u to vrijeme. Zatim su pobjegli preko sjevernih područja Afrike gdje su nekoć bila velika i ogromna polja trave i šume, ali sada je to pustinjska pustoš, i odoše u zemlju Egipat i ondje se nastaniše. Narod koji je došao iz Atlantide bio je poznat kao Egipćani. Horus je bio jedan od njihovih visokih svećenika, a Khufu im je bilo ime za kralja, bio on to kao faraon ili car.

Nakon što su Atlanski-Egipćani migrirali iz voda tonućih otoka, nastanili su okolno atlansko kopno i zaputili se prema istoku gdje su rekonstruirali društvo uzduž plodne doline velike rijeke Nil. U svojim pričama oni zatim govore o činjenici da su sinovi Vječnog Boga koji su upravljali u Visokim Hramovima Alactana, koje vi danas nazivate Atlantidom. U spisima, koji su do vas došli od Platona, i koji su zapravo razlog da taj ocean nazovete Atlantski ocean. Ali spis sadrži priču o rušilačkim vodama velikog suda i katastrofi kršenja božanskog zakona u Sotonskim planovima za miješanje rasa. Kršenjem ovih načela, katastrofa je zbrisala i cijeli kontinent koji je potonuo u vode Atlantika, o čemu govori staroegipatska filozofija. I rekli su da je Bog, Vječni začetnik prvog početka, Gospodar istine, Gospodar vječnosti Jah-

Ptah, imao rasu nebeske djece, s neba, koja su upravljala u Visokom hramu sada potopljenog kontinenta. Rečeno je da se nikada nisu utjelovili u ljudskom obliku, ali povremeno su se ta nebeska bića mogla vidjeti dok su davala glazbu sfera da se čuje i blistala su u 'bijeloj slavi' šekine svog Oca.

Proročanstva su im rekla da će bijeli čovjek ponovno doći i da će boraviti usred zemlje i ovaj put u fizičkom tijelu i biti vodeći utjecaj za izgradnju civilizacije i kulture. I iščekivali su to vrijeme kroz stoljeća koja će proći. I onda na kraju nalazimo dolazak Enoha i Joba u zemlju Egipta kako bi izvršili svoje sudbine i izgradili taj veliki grad „On“ i započeli svoju zidarsku sudbinu, također, unutar tog grada. Trebali su otkriti znanje i mudrost koji su naposljetku bili dio izgradnje piramide i ogromnu mudrost koja se na neko vrijeme spustila na Egipat dok nije došlo vrijeme kada su se faraoni kao kraljevi, predvođeni mračnim svećenicima Seta (Sēt, sūtiḥ), okrenuli protiv njih i nastojali uništiti ono što je pravedno i sveto. Tako otkrivamo da je povijest bijele rase uvijek obilježena određenim ciklusom prvog kontakta s njom. I od najudaljenije kontaktne točke unazad, koja je bila prije najviše 5900 godina do današnjeg vremena, povijest bijelog čovjeka ima veliki utjecaj posvuda i vi ste potomci te bijele rase. Vi ste potomci prvog bijelca i prve bjelkinje koje je Bog ikada postavio na zemlju, jer oni su bili začeto potomstvo. Oni su bili Slava Božja u obliku tijela, oni su bili Dom za djecu Njegovog Duha da prebivaju ovdje. Vi ste Sveto Sjeme, Božansko Sjeme, koje je Bog posadio u zemlju koji prebivate u fizičkoj posudi i čija je svrha izgraditi Njegovo Kraljevstvo. A iz vas, i iz vaših vlastitih, proizići će civilizacija, kultura i vodstvo koje svijet treba. Ali istim procesom, da biste sačuvali ovu svoju sudbinu, morate također prepoznati obrazac Božanskog zakona. Morat ćete razumjeti filozofiju koju je Bog usadio u vaše proroke i obznanio vašoj rasi. Morat ćete prepoznati i poštovati svoje obiteljsko 'stablo' i svoju rasu. I morat ćete znati da Bog ne želi da Njegovo kućanstvo bude zagađeno.

On ne želi da se Djeca Neba i Sinovi Zvijezda pomiješaju s fizičkom zemljom s ljudima koji su nižeg reda. Stvorena vrsta, koja je prekršajem u svom padu čak dopustila da se ludost spusti na njihovo društvo. Jer takvo miješanje i onečišćenje vaše krvi uništiti će vašu kreativnu sposobnost u vašoj viziji i uništio bi vašu sposobnost da ostvarite ciljeve s kojima ste bili poslani na zemlju. Kako bismo na trenutak utvrdili da je ovo istina, prisjetili bismo se spisa proroka Ezre koji govori o jednoj velikoj katastrofi i jednoj pogrešci koja se dogodila vašoj rasi, i to kada se, bilo koji pripadnici naroda vaše rase nisu odijelili od okorjelih u njihovim gnusobama, i ženili se u Kanaance, Hetite, Perizane, Jebusejce, Amonace, Moabce, Egipćane, Amorejce i tako dalje. Kada Svemogući Bog govori o tome, On kaže: 'Oni su uzimali njihove kćeri za sebe i za svoje sinove tako da se Sveto Sjeme pomiješalo s narodima drugih zemalja.' To je u 9. poglavlju Ezre, drugi stih.

Samo želim ovo vrlo jasno utvrditi. Svemogući Bog govori kroz usta proroka da je najveći grijeh koji se mogao počiniti bio miješanje Svetog sjemena s ljudima drugih rasa i koji nisu imali to sveto sjeme u sebi. Kada ovo shvatite, shvatit ćete da bijela rasa ima Sveto sjeme. U sebi posjeduje sposobnost stvaranja i širenja društva, čija je valna duljina svijesti povezana s Bogom, jer je to Sjeme koje izvire iz Njega samog. I budući da je Sveto Sjeme, jer samo ono što je od Boga je Sveto, nije se smjelo miješati. Ne postoji velika osuda bilo kojeg pojedinca u ovoj Knjizi za bilo kakvu pogrešku ponašanja veću od miješanja rasnog sjemena, gubitka rasnog samopoštovanja i obaranja Božje velike vene Života i Snage zagađujući Njegov Sveti Tok Života koji treba donijeti Svjetlo u svijet. Glavni put kršćanske evangelizacije u prvim stoljećima nove ere pokazuje jasan smjer prema narodima i zemljama zapadne Europe, koje su usput rečeno, isključivo naseljene bijelom rasom, proročka procjena prvih evangelista jasno je definirana u Pavlovim poslanicama: „²⁷ Doista, koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. ²⁸ Nema više: Židov - Grk! Nema više: rob - slobodnjak! Nema više: muško - žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! ²⁹ Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju.“ (Gal 3:27-29), a Isusovo Otkrivenje u svom 5. poglavlju, stih 9-10 progovara proročki o Posljednjim vremenima i naumu Svemogućeg Boga o Novom Savezu u kojem se SVI pomiruju u krvi Otkupljenja:

„⁹ I pjevahu pjesmu novu, govoreći: »Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti pečate njezine, jer si bio zaklan i svojom nas krvlju otkupio za Boga **iz svakog plemena i jezika i puka i naroda**, ¹⁰ i učinio nas kraljevima i svećenicima Bogu našem; i kraljevat ćemo na zemlji.«

Egipat

Ova zemlja u kojoj su se preostali Atlantidani naselili nije se zvala Egipat u svojim najranijim danima, oni su prije toga bili poznati kao Khufuovo kraljevstvo. Kasnije je ta zemlja tako nazvana kada se jedan od osvajača povezao s Nimrodom, jednim od ranih osvajača nakon potopa u Noino vrijeme. Taj se čovjek zvao Egyptus, bio je jedan od Hamovih potomaka, okupio je oko sebe grupu bijelih ljudi i oni su sišli kroz Perzijski zaljev, pa dolje u područja oko onoga što danas zovemo Egipat, i izborili su se kroz njihov put do Sudana u Africi. Egyptus je uspostavio kraljevstvo, koje je podijelilo na stari i novi Egipat, i ime Egipat se zadržalo kod ovih ljudi, a riječ 'Khufu' nije za jednog čovjeka, već za čitavu plemensku generaciju careva koji su vladali Atlantidanima, a svi su se zvali Khufu.

Stoga ova riječ 'Khufu' ne znači jednog čovjeka kao što dr. Rutherford i drugi misle, jer su mislili da je Khufu izgradio piramidu. Ali Khufu je bilo samo ime dano svakom faraonu, a jednom određenom faraonu, Grci su dali grčko ime *Keops*. Ovo ime su mu dali tek nakon što su Grci, u vrijeme Aleksandra Velikog, osvojili veliki dio svijeta i preuzeli Egipat. Piramida je već bila izgrađena, jer su je izgradili „kraljevi“ Job i Enoh, koji su također izgradili grad On i hram Zendera, i kada su sišli u ovu zemlju, nazvana je zemljom Khufu'a (kralja, faraona ili cara). Colonel J. Garnier kaže: „za kraljeve piramida se kaže da su bili 'ljudi druge rase' (The Worship Of The Dead).

Kada su ti pridošli Adamiti gradili taj grad „On“, onda su njihovi veliki patrijarsi Enoh i Job bili vodeći koji su kontrolirali arhitektonski dizajn. I dok je ova velika družina s Enohom i Jobom otišla u zemlju Khufua, ostavili su za sobom, u zemlji koju danas zovemo Palestina, višestruko veći broj muškaraca, žena i djece koji su živjeli u tim mirnim gradovima. Grad „On“, je danas poznat kao Heliopolis ili Ain-Shams, smatran je prvom egipatskom prijestolnicom tijekom preddinastičkog razdoblja i bio je rodno mjesto prve staroegipatske mitologije. „On“ je bio mjesto gdje se vjerovalo da se događa samo stvaranje, prema egipatskim mitovima, mjesto gdje je život započeo. Enoh i Job su bili poslani točno na to mjesto i savršeno su orijentirali ovu građevinu točno gdje bi trebala biti. Sjetite se da je ova rasa, čiji su dio bili Enoh i Job, izašla iz Visoke stepe, gornje Tarimske visoravni, i da je migrirala iz ove zemlje gdje su Adam i Eva bili ustrojani, i gdje su razmnožili svoju obitelj, gdje su migrirali mnogo godina prije potopa Noinog vremena. Na kraju 7. stoljeća, nakon izbacivanja Adama iz vrta, bili su Job i Enoh tada već dolje u zemlji Khufu'a gdje su gradili piramidu. Riječ 'Egipat' ne pojavljuje se u Enohovim knjigama jer Egipat još nije bio ni rođen.

Zašto je Poplava pogodila gornji Tarimski bazen? Jer ovdje su isti zli svećenici neupadljive tame vladali ljudima s poganskim religijama Zmije i Zmaja. Njihov koncept Baal Peora, boga Zmaja, bio je u porastu. I ti drevni Baalovi svećenici su se zvali Canna, drevna riječ u Aziji, jer su jeli ljudsko meso, jer su jeli ljude. I zvali su ih Baalovi svećenici ili Canna-Baal. A vaša današnja riječ kanibal dolazi od činjenice da su to bili Baalovi svećenici. A u zemlji su bili divovi i čudovišta koja su proždirla ljudsko meso. Napominjemo da su se rani doseljenici Setitske rase (Setitska loza u Postanku 5) naselili u ono što je kasnije bilo poznato kao zemlja *Kanaan*, ali to nije bio njen izvorni naziv. Tamo su sagradili drevni grad koji se na akademskom zvao Urusalim (uru--Shalim).

Usporedba s uzorcima DNK različitog porijekla pokazala je da su se kanaanske etničke skupine razvile prije otprilike 5000 godina. “Bili su mješavina lokalnih neolitskih farmera i imigranata s Istoka”, kaže Marc Haber. Razdoblje prije oko 3.800 do 2.200 godina bilo je vrlo turbulentno, a na kanaanskom teritoriju bilo je mnogo osvajanja. Istraživači sumnjaju da su se tijekom tog vremena pomiješali s nekoliko euroazijskih naroda. Ipak, Kanaanci su do danas ostavili traga: 90 posto današnjih libanonskih gena može se pratiti do njih. Barem se priča o njihovom genetskom sastavu nastavlja, a biblijska priča o uništenju kanaanske kulture nije nužno opovrgnuta.

U Tarimskom bazenu su živjela djeca znanosti i velike mudrosti i jedan dio te Setove (Set od Adama) kuće koji je sadržavao Enoha. Veliki patrijarh Enoh bio je čovjek koji je hodio s Bogom. Jedan ogranak Setove kuće još uvijek je bio u gornjem Tarimskom bazenu i upravo je ovaj ogranak rase bio onaj koji je doživio vrhunac razdoblja s pobožnim i učenim Noom. Noa i njegova tri sina i njihove žene živjeli su

u gornjem Tarimskom bazenu. Oni nisu bili jedini bijelci ⁽²¹⁾ na licu zemlje, ali oni su bili jedini preostali u Tarimskom bazenu. Daleko dolje u gradu On u Egiptu, bili su ostaci velikog naroda. Ovdje su ti veliki domoljubi Bogu izgradili svoje velike spomenike Bogu, veliku i moćnu piramidu. I ovdje će ovaj grad On ostati veliki grad mudrosti, sveučilišni grad, sve do kasnijeg vremena kada će Grci poslati svoje sinove u grad On (Heliopolis) da proučavaju veliku mudrost ovih ljudi. A Egipat će kasnije zabilježiti veliki utjecaj ovih bijelih ljudi i njihovog grada i njihovog Boga.

Ali ljudi će reći, ali stari Egipćani su izašli iz Hama? Ne, ime Egipta dolazi od bijelca Egyptusa i on je bio osvajač kao i Vikinzi. Samo je on započeo u svojoj lozi, u gornjem Tarimskom bazenu, u visokoj zemlji. Njegova je loza došla kroz himalajski prolaz, dolje kroz mostove koji su dijelili Europu i Aziju, pa do dolje u Perzijski zaljev, dalje kroz Mezopotamiju i još dalje. Ali zapamtite da je ovaj čovjek Egyptus prošao kroz kuću Ham, koji je bio jedan od Noinih sinova, krećući se prema jugu. Ali mnogo prije ovog vremena su Enoh i Job bili u toj zemlji, i tamo izgradili Veliku piramidu, proživjeli su svoj životni vijek, jer se Potop zbio tek u razdoblju kasnije. Velika piramida je izgrađena, otprilike 4700. god. od danas, bila je gotova i prošlo je još neko vrijeme do Velikog potopa.

Velika piramida

Koptska tradicija kaže da su prvi radovi na piramidi započeti tijekom vladavine Surida. Sūrīd ibn Salhouk (također poznat kao Saurit, Saurid, a općenito poznat kao Surid) je legendarni kralj iz srednjovjekovne koptske i islamske predaje za kojeg se kaže da je živio 300 godina prije biblijskog potopa. U legendama se Surid često povezivao ili identificirao kao biblijski prorok Enoh, muslimanski prorok Idris i Hermes Trismegistus. Između ostalog, Suridu se često pripisivalo da je izgradio piramide u Gizi (strukture za koje mnogi u srednjem vijeku vjeruju da prethode biblijskoj priči o potopu).

Herodot nam govori da je stvarna izgradnja trajala dvadeset godina, tako da je piramida dovršena 2625. godine prije Krista, točno na datum koji je naznačen u samoj strukturi. Usput, činjenica da su se preliminarni radovi i stvarna gradnja odvijali kroz četiri vladavine koje su se preklapale - Seneferu, Shaaru, Khufu i Khafra (potonji je bio suvladar s Khufuom u to vrijeme) - dokazuje da nitko od njih nije bio pravi arhitekt. Egipatološki dokazi (pogledajte Davidsonov rani Egipat, dijagram 1) utvrđuju da je jedina vladavina Khufua trajala od 2645. do 2622. pr. Kr., dvadeset tri godine (potvrdio je profesor Langdon utvrđujući datum Menesa iz Prve dinastije na 3100. pr. Kr. prema astronomskim podacima). Nadalje, koptska tradicija također tvrdi da je Velika piramida započeta 800 godina prije Potopa: ovaj posjet je pao 2344. pr. Kr., prema biblijskoj kronologiji koja daje isti bazalni datum (4000. pr. Kr.) kao i piramidin kronograf. Ovdje opet imamo kronološko slaganje. Koordinacija stoga definitivno fiksira eru izgradnje Velike piramide između 2645. i 2625. godine prije Krista, u skladu s poznatom vladavinom Khufua. Ovo doba ne odgovara nijednoj godini koja pripada bilo kojoj dinastiji Seta - 3870.-2958. pr.Kr.; Enoh - 3378-3013 pr.Kr.; ili Šem - 2441-1841 pr.Kr.; prva dva su bila davno prije vremena nastanka piramide, dok Šem dolazi najmanje 200 godina kasnije. Doba Velike piramide spada u doba dinastije Noa, 2944.-1994. pr. Krista. Seth je naveden kao graditelj na temelju Josipa Flavija, koji, međutim, kaže da su "Setovi potomci (ne sam Seth), nakon što su usavršili svoje proučavanje astronomije, krenuli u Egipat i tamo utjelovili svoja otkrića u izgradnji dva 'stupa' (usp. Isaija 19:19 = žrtvenik i stup), jedan od kamena, a drugi od opeke, kako se ovo znanje ne bi izgubilo prije nego što bude dovoljno poznato, nakon Adamovog predviđanja da će svijet biti uništen potopom," čime se potvrđuje datum prije potopa za Veliku piramidu. (Vidi Antikviteti, bk. i, Ch. iii). Prema Martynu Smithu, "priča o Suridu i njegovoj prepotopnoj izgradnji piramida dodjeljuje im mjesto u svetoj povijesti i uspostavlja neutralno narativno tlo oko kojeg bi se muslimani i kršćani mogli složiti".

⁽²¹⁾ Metušalah opisuje Nou svom ocu Lameku:

10. Zato me sada poslušaj, moj oče! Lameku, mojem sinu, rodio se sin! Ali dijete ne sliči njemu – zapravo – uopće ne sliči čovjeku! Tijelo mu je bjelje nego snijeg i crvenije nego cvijet ruže! Kosa na glavi njegovoj je kao čista vuna, a oči mu sjaje kao zrake Sunca! Otvorilo je oči svoje i obasjalo cijelu kuću! (*The Book of Enoch*; R. H. CHARLES, Litt.D. D.D. London 1917 - *The Book of Enoch*; REV. GEORGE H. SCHODDE, Ph.D. Columbus, Ohio 1882)

Jedan pisac je mišljenja da je stvarni arhitekt piramide bio član Melkisedekova reda svećenika-kraljeva; ne onaj zabilježen u Postanku 14:18, već njegov raniji član. S tim u vezi postoji egipatska tradicija koja pripisuje nacrt Velike piramide Iemhotepu, arhitektu kralja Zosera iz Treće dinastije (2707.-2688. pr.Kr.), i također navodi da su njeni planovi "dolazili do njega s neba" (Arthur Weigall, 1880-1934); drugim riječima, da je Velika piramida bila božanski nadahnuta.

Sada, prema Sir Wallisu Budgeu, ime Iemhotep ima isto značenje kao i hebrejsko Melhisedec - "kralj mira", ili pravednosti, činjenica koja daje veliku vjerojatnost identificiranju arhitekta Velike piramide s ovim likom. Melkisedekov "red" svećeništva mora biti sastavljen od skupine svećenika, budući da je potrebno više od jednog da bi se sačinjavao "red". Svećeništvo ovog svijeta izvorno je bilo povjereno ocu svake obitelji, i stoga bi prirodno služba visokog svećeništva, prema božanskom planu, počivala na Adamu, izvornom ocu naše rase: koji je također bio vladar, i otac pod Bogom ovoga svijeta. Sve stvari na ovom svijetu stavljene su pod njegovu vlast (Hebrejima 1:2, 7-8.).

Imajući također na umu alegorijsko značenje Velike piramide kao tipične za Mesijansko Kraljevstvo, kojem Krist "svećenik zauvijek po redu Melkisedekovom," je glava i glavni kamen temeljac, bilo bi sasvim prikladno da je njezin arhitekt bio član ovog reda adamskog svećenstva. Kada je Adam izgubio svoje pravo na svećenstvo (očinstvo i reprezentaciju) ovog svijeta, i moć da bude, uistinu, vječni otac ljudske obitelji, sve vrste i sjene ukazivale su naprijed na Onoga koji dolazi kao "sjeme žene," člana naše obitelji, koji je trebao "zmiji satrti glavu," i kroz njegovo osvajanje oteći mu kraljevstvo uzurpirano od Adama. Jasno je da je Krist od početka bio vječni Sin Božji, jedno s Ocem, aktivni zastupnik u stvaranju. (Ivan 1:1-3; 1. Korinćanima 8:6; Kol. 1:16; Mihej 5:2). Kako je Božji plan jedan i skladan, poglavari i očevi naseljenih svjetova, poput Krista nadmoćnog Prvog, bili nazvani "sinovi Božji", baš kao što je Adam bio od ovoga svijeta. (Luka 3:38.) ... [Enošev](#), [Šetov](#), [Adamov](#), [Božji](#).

Enoh koji je sišao u Egipat kaže da je utjelovljenje Boga, Melkizedek, izašao s neba i posjetio ih i stavio svoj blagoslov na njih i na njihov projekt. Sasvim je očito da su se Egipćani uplašili i povukli kad su ugledali NJEGA i Veličanstvo Njegove moći. I tako su rekli da je raširio platno pred Enohom i Jobom i da su oni koji su došli s Njim stajali unazad i da su Serafini bili s NJIM i da su im krila raširena, ali naravno nisu ih nazivali Serafinima, rekli su da su došli anđeli s NJIM i stajali su ispred i također iza NJEGA. Takvo bi podrijetlo, također, objasnilo zašto je poganstvo Egipta bilo potisnuto tijekom izgradnje Velike i Druge piramide, i zašto su same ove dvije strukture potpuno bez hijeroglifa i slika kakvi se nalaze na svim čisto egipatskim građevinama. To bi također objasnilo miroljubivu potčinjenost zemlje, budući da to pretpostavlja izniman moralni utjecaj, tako da je tek šačica kolonista bila u stanju navesti Egipat i njegove vladare da zatvore hramove i izbace svoje poganske bogove "bez bitke" (kako nam kaže Manetho), i da posuđuju svoju suradnju u postavljanju neprolaznog spomenika pravom Bogu.

Ljudi koji ne razumiju osnovni identitet Adamove rase ne mogu shvatiti da je postojao izvor Svjetlosne moći dostupan Jobu i Enohu za izgradnju ovih velikih spomenika, postavljajući simbole i identifikaciju rase ljudi s neba koji su došli u zemlju kako bi ovaj dio neba vratio na svoje mjesto u orbitu kruga Jahvinih nebesa. Oni ne shvaćaju simbolizam koji je izložen u Evanđelju zvijezda, a koji je vezan uz ove spomenike izgrađene u ranim danima ove rase. Ali ovi simboli povezuju nebo i zemlju zajedno u ovom maršu kako bi uspostavili Jahvino Kraljevstvo na zemlji, zatim ga razvijali dok ne bude *'kao što je na nebu'*.

Jedna od Jobovih nada bila je, kako se izrazio (Job 19:24-27) da svoje riječi jednog dana upiše i iskleše u stijeni, i zapečatiti ih olovom zauvijek. Činjenica je da je znao da njegov Otkupitelj živi, i da će ON u posljednjim danima stajati na zemlji, i da će ga on Job i poslije svoje smrti, sam za sebe gledati. To je točno ono, što je Job pomogao napraviti tamo u Egiptu jer je Piramida bila izgrađena, svi ti kameni prozori, sva ta udubljenja su zapečaćena, a priključnice su zapečaćene olovom, podnožja piramide bila su zapečaćena olovom. Job je naravno ovdje u svojim posljednjim danima otkrivao da su njegovi posljednji dani bili veći od njegovih prvih, prije nego što su on i Enoh otišli u zemlju Khufu.

Dakle, Velika piramida izgrađena je kao duhovni mjerni instrument nebesa. Ne samo za mjerenje procesija ekvinocija u odnosu na čimbenike Zemlje, već i za mjerenje napredovanja mjera u odnosu na proročke mjere vremena na Zemlji. U njoj je bila mjera od jednog inča na godinu (1 stopa = 12 inča = 12 god.), pa bi tako date mjere započinjale u određenim točkama u povijesti da bi poprimile svoj značaj naprijed i natrag. Stoga su piramidalne inč-mjere i Enohov krug (drevni Enohov kalendar koji koristi tri koncentrična kruga) nešto što je dano adamskoj rasi i ne smije se napustiti zbog metričkog sustava svjetskog poretka koji nam pokušavaju nametnuti. U poglavljima od 91 do 93 drevne Enohove knjige, Enoh je zabilježio viziju u kojoj vidi glavne događaje kroz cijelu ljudsku povijest. Piramida pokriva 13 jutara zemlje, izvedeći simbol 13 plemena nakon što su u Jakovljevom Izraelu ubrojana oba Josipova sina. Kasnije je Jahve odredio da se Levi ne broji, već da zauvijek budu njegovi ministri, tako da će božanski broj 12 i dalje biti na mjestu. Ali onda se ovaj broj 13 često koristi u priči o simbolizmu, pa čak i u Zvezdanoj Bibliji.

Velika piramida koja se pripisuje Khufu Cheopsu je bila visoka 146,7 metara (481 stopa ili 280 kraljevskih lakata), a baza je izmjerena na oko 230,3 metra (755,6 stopa) četvornih metara, dajući volumen od oko 2,6 milijuna kubičnih metara (92 milijuna kubičnih stopa). Prostirući se na površini od 13 hektara ili 53.000 četvornih metara, dovoljno je velika da sadrži sve europske katedrale u Firenci, Milanu, Sv. Petera, Westminster Abbey i Sv. Pavla. Velika piramida izgrađena je vađenjem procijenjenih 2,3 milijuna velikih blokova, ukupne težine 6,3 milijuna tona, (što predstavlja više građevinskog materijala nego u svim crkvama i katedralama sagrađenim u Engleskoj od Kristova vremena), najveća i najteža zgrada na svijetu. Velika piramida je izvorno bila obložena visoko uglačanim, glatkim bijelim vapnencem. S velikim blistavim bijelim kamenjem za kućište, ove su od sunca reflektirajuće površine poput velikih zraka svjetlosti išle miljama uokolo.

Stari Egipćani dali su piramidi naziv 'Svjetlo' i 'Sjajno', a Hindusi su je zvali 'Zlatna planina'. Ali za našu rasu to je izgrađeno kao Biblija u kamenu, veličanstveno svjetlo. I suprotno onome što ste možda čuli ili pročitali, u izgradnji piramide nije korišten robovski rad. Naprotiv, pod vodstvom Enoha i Joba su majstori kamenorezci, ti visoko nadareni geniji s posebnom osjetljivošću, snagom Svjetlosti iz kutije dane Enohu na nebesima, pomicali veliko kamenje i postavljali na svoje mjesto. Ta kutija, spremnik, kovčeg, sadržavao je navodno neobičan pulsirajući kristal prožet živom svjetlošću i pod upravljačkim vodstvom emitirao je zrake sile. Nazvan je Kovčeg saveza, jer je posjedovao potencijal usklađivanja svoje božanske moći s materijalnim frekvencijama Zemlje, savez ljubavi i mira između Božjih sinova koji su ga donijeli i sinova ljudskih, rođenih na Zemlji. Konstruiran je tako da postane instrument, uređaj, skladište, koje sadrži moć generiranja najviših kreativnih nebeskih frekvencija, sposobnih transformirati materiju u čistu energiju-silu i energiju-silu u materiju. U rukama "graditelja", zrake prirodne nebeske sile mogle su Zemljine objekte učiniti privremeno bestežinskim ili težima, prema volji onih koji njima upravljaju. Njegovim ogromnim zrakama moći oblikovano je i postavljeno na svoje mjesto golemo kamenje Velike piramide. Tako je sama Velika piramida postala Zavjetni kovčeg i bila manifestacija obećanja da Božji Sinovi nikada neće napustiti ljudske sinove rođene na Zemlji. Savez je bio zalag vječnog vodstva i budnosti.

Prema našim trenutnim saznanjima, Velika piramida u Gizi je uglavnom čvrsta masa. Jedini poznati unutarnji prostori su Silazni prolaz (sa izvornim ulazom), Uzlazni prolaz, Velika galerija, tajanstvena odaja, jednako tajanstvena podzemna komora i dvije glavne komore. Ove dvije glavne komore, nazvane Kraljeva odaja i Kraljičina odaja, nažalost su zadržale pogrešna imena koja su im dali rani arapski posjetitelji piramide. Arapski je običaj da se muškarci sahranjuju u grobnicama s ravnim krovom, a žene u sobama sa zabatnim krovom. Stoga je u Velikoj piramidi granitna odaja s ravnim krovom postala kraljeva odaja, dok je zabatna vapnenačka odaja ispod postala kraljičina. Čak i oni arheolozi koji još uvijek tvrdoglavo podržavaju teoriju o ukopu piramide ne vjeruju da je kraljica ili bilo tko drugi ikada je pokopan u vapnenačkoj komori. Kraljeva odaja je 10,46 metara od istoka prema zapadu, 5,23 metara od sjevera prema jugu i 5,81 metar visoka (niz mjera koje točno izražavaju matematičku proporciju poznatu kao Zlatni rez ili sredina ili Φ). Sastoji se od golemih blokova čvrstog crvenog granita (teških i do 50 tona) koji su prevezeni još nepoznatim putem iz kamenoloma Asuana, oko 10 km milja južno. Unutar komore, na zapadnom kraju, nalazi se veliki kovčeg bez poklopca, napravljen od tamnocrnog granita, procijenjeno da teži više od tri tone. Podnožje granitnog sarkofaga, koji leži u kraljevoj odaji Khufuove piramide, ima dimenzije 98,7 x 105,1 x 227,6 cm, sa stranicama u prosjeku debelim 16,51

cm. Zbog svoje veličine sarkofag je morao biti tamo prevezen već dok je trajala gradnja Kraljeve odaje, kasnije ga nije bilo moguće vući kroz prolaze u Veliku galeriju i posebno pored niskog ulaza u odaju. Nadalje, prolaz koji vodi od Velike galerije do glavne odaje preuzak je da bi omogućio nesmetano kretanje sarkofaga; sarkofag je bio sigurno stavljen u komoru tijekom izgradnje piramide, suprotno normalnom običaju pokopa koji su Egipćani prakticirali tri tisuće godina.

Prema nekim egiptolozima, unutrašnjost sarkofaga izdubljena je lukom i bakrenim svrdlima. Za klesanje preciznih kutova unutar sarkofaga i izradu reljefa sugeriraju da su korištena dlijeta i strugala izrađena od kamena, a ne metalni alati. Sarkofag je napravljen od tvrdog granita, pa kako je mogao biti izdubljen samo bakrenim alatom?

Prema Wikipediji, Velika piramida ima bazu od 230,4 metara (755,9 stopa) i procijenjenu izvornu visinu od 146,5 metara (480,6 stopa). Ovo također stvara omjer visine i baze od 0,636, što ukazuje da se doista radi o zlatnim trokutima, barem do tri značajna decimalna mjesta točnosti. Ako je baza doista točno 230,4 metra tada bi savršeni zlatni rez imao visinu od 146,5367. Ovo se razlikuje od procijenjenih stvarnih dimenzija Velike piramide za samo 0,0367 metara (1,4 inča) ili 0,025%, što bi mogla biti samo razlika u mjerenju ili zaokruživanju.

Kalif al-Mamun (786-833) prvi je ušao u Veliku piramidu 831. godine po. Kr, 3400 godina nakon što je zapečaćena (oko 2566. pr. Kr.). S obzirom na njegovu biografiju, može se pretpostaviti da je bio vođen istraživačkim duhom i da ga je samo zanimalo što je unutra. Lokacija pravog ulaza bila je odavno zaboravljena do ove točke, pa je kalif odabrao mjesto koje se činilo najvjerojatnijim i naredio da se prolaz probije. Prema arapskom ljetopiscu Abd al-Latifu (oko 1220.) i slavnom putniku Ibn Battuti (oko 1360.), to se izvodilo uz pomoć vatre i oštih željeznih kolaca. Kamenje se najprije zagrijavalo, zatim hladilo octom i, kad bi se na njemu pojavile pukotine, željeznim kolcima rezalo na komade. Ibn Battuta dodaje da je korišten ovan. Kalif je našao je sarkofag potpuno prazan i nije bilo ni najmanjeg dokaza koji bi ukazivao na to da je u ovom kovčegu ili komori ikad bilo tijelo. Niti je bilo materijala za balzamiranje, fragmenata nekih predmeta ili bilo kakvih dokaza u komori ili bilo gdje drugdje u piramidi koji na bilo koji način ukazuju na to da je Khufu (odnosno kralj) ikada bio tamo pokopan. Uz to, unutarnje galerije piramide, kada se njihov simbolizam tumači u skladu s načelima navedenim u Svetom pismu, predstavljaju točno duljinu židovske i kršćanske dispencije, slovo koje završava drugim Kristovim dolaskom u razdoblju u strogom skladu s terminima velikih proročkih razdoblja, u 6000. godini svjetske povijesti prema kronologiji Svetoga pisma.

Riječ "Giza" je arapska riječ koja znači: rub ili granica, pa se tako i zove Velika piramida u Gizi. Dakle, postoje dvije vrste oltara, oni za žrtve i oni za svjedoke. Dakle, Velika piramida je usred Egipta, a ipak na granici velike pustinje, a ipak će "biti svjedok". Danas svojom udesnom pričom govori o uskrsnuću, i još puno, puno više. Gornji *kamen graditelji nisu postavili*, iako su oni ostavili kamenje kako su ga smatrali, ali ovaj gornji kamen mora biti sama savršena piramida i model za cijelu građevinu. U Pismu vas podsjećaju na 'Kamen koji odbaciše graditelji, on će postati glava'. Ili kako bismo mi rekli: Glavni kamen temeljac. Na drugim mjestima ovaj kamen se naziva 'Kamen spoticanja ili Stijena sablazni', i naravno oni su mislili na Jahvea, koji je došao kao Jehošua ⁽²²⁾ da skupi k sebi, 'sakupi u jedno' sve stvari na nebu i na zemlji. Konačno, Velika piramida, čiji "gornji kamen" ili "glavni kamen temeljac" nedostaje, jedina je građevina koja odgovara opisu te duhovne građevine čiji je Krist "ugaoni kamen stada"; i Zaglavni kamen koji tek treba iznijeti; "Ta on će iznijeti kamen zaglavni uz povike: ... *On će izvući krunišni kamen uz poklike: "Hvala! Hvala za njega!"* (Zah. 4,7).

Štoviše, stojeći usred egipatske zemlje, a opet na njezinoj granici, prema pustinji, odgovara na dekripciju proroka, Izaija 19:19-20: " ¹⁹ U onaj će dan biti žrtvenik Jahvin usred zemlje egipatske i stup posvećen Jahvi blizu granice njegove. ²⁰ To će Jahvi nad Vojskama biti znak i svjedočanstvo u egipatskoj zemlji. Kad zazovu Jahvu protiv tlačitelja, on će im poslati spasitelja i vođu da ih izbavi."

⁽²²⁾ H3091 Ješua ili J'sua (יְהוֹשֻׁעַ) sa ukazivanjem samoglasnika - jēšūā "na hebrejskom") je uobičajena alternativna forma imena יהושע / יְהוֹשֻׁעַ ("Jehošua" - Jošua) u kasnijim knjigama hebrejske Biblije i među Judejcima u Periodu Drugom Hrama. Ime Ješua odgovara grčkom prav opisu Iesous (Ἰησοῦς) Isus, ili latinski IESVS (Iesus). Ješua je na hebrejskom verbalna izvedenica od "spasiti", "izbaviti", Jošua ili Jehošua = "Jehova je spasenje"

Kako je piramida bila gotova vidjeli biste, gledajući iz silaznog prolaza prema vratima, polarnu zvijezdu. Jedno vrijeme je to bilo u Dragonisu skrećući pozornost na Sotonin pad s neba i njegovo zatočenje u jami. Ovaj silazni prolaz bio je simbol 'Plaća za grijeh je smrt', grob..., mjesto u Donjem svijetu za Adamov duh. Ali iznad glave u Zenitu, vrhu piramide, u to je vrijeme bilo sazviježđe Bika, koje je kasnije označilo Josipovu kuću, dok su u ramenu Velikog Bika bile Plejade koje su sjajile kao one koje nosi Bik. I Znanstvenici su trebali otkriti da se činilo da se sva nebesa kreću u veličanstvenim ciklusima oko ovog sazviježđa Plejada, s El Cyoneom u središtu skupine, i područjem prijestolja Jahve'a, tako nazvanog od početka vremena. Tako je ova piramida, ovaj čudesni svjedok, stojeći u središtu zemljine površine, usmjeren je prema gore prema Suncu, ali još veličanstvenije prema gore prema El Cyoneu, središtu samih Plejada, središnjem svemirskom sazviježđu.

„Vjeruje se da porijeklo Velike piramide leži u kompleksnoj mitologiji starog Egipta. Zapravo, cjelokupna evolucija piramida, od humki do planina, može se razumjeti unutar mitološkog konteksta. Bila su to mjesta duhovnog uzdizanja i transformacije boga-kralja. U poznatoj priči o stvaranju iz Heliopolisa (ustvari grad On) „grada sunca“, čitamo da je rani svijet Egipćana bio potpuno prekriven beživotnim vodenim ponorom Nun, iz kojeg je iznikla prva suha zemlja. Na ovom prvom humku, ili *benbenu*, bog Atum je "samostvoren". U izreci 600 tekstova piramida čitamo: „da kažeš: O Atum-Khepri, kad si se uzdigao kao brdo, i zasjao na Bennu od Benbena, u hramu Feniksa u Heliopolisu, i ispljunuo si kao Šu, i ispljunuo kao Tefnut, onda si ih zagrljio, kao ruke ka, da bi tvoj Ka bio u njima.” Tokom rane Druge dinastije (~2880 pr. Kr.), nalazimo dokaze da je piramidalni humak bio simbol Uskrsnuća. Natpis na statui Hetepdiefa, memfitskog svećenika, prikazuje dvije iskonske brežuljke nadvišene solarnim diskovima, a same nadvišene pticama uskrsnuća.“ (Jonathon Perrin, istraživač i geolog)

Kao što egiptolog i stručnjak za piramide Mark Lehner primjećuje u svojoj definitivnoj Gizi i piramidama (2017): „... preko ove veze s praiskonskim humkom, piramida je, dakle, mjesto stvaranja i ponovnog rađanja u Bezdanu. U vezi sa glagolom *wben* (wbn), što znači "ustati", "usponiti se u sjaju" ili "sjati", kao i *ben-ben*, podignuti sveti kamen Heliopolisa, kao u 'izlazak' i 'sjaj', čime se pruža veza između izlaska prvobitnog humka i solarnog diska. Piramida je takođe predstavljala sunčeve zrake, koje su u tekstovima o piramidama opisane kao rampa na kojoj se kralj penje na nebo. Možemo pratiti blisku vezu između sve veće dominacije obožavanja sunca u Heliopolisu od strane Četvrte dinastije i razvoja ravnih strana na piramidama. Kao što Lehner primećuje: „Piramida predstavlja paradoks. S jedne strane, to je iskonska humka, slika koja prenosi cjelokupnu masu materijalnog stvaranja; s druge strane, to je nematerijalna svjetlost. Ovaj kontrapunkt ide još dublje dok piramidu posmatramo kao gigantsku kapsulu Duata, mračnog egipatskog podzemlja.”

Samo nepotvrđena legenda govori o 'vodenom žigu' na piramidi, koja bi navodno predstavljao trag Velikog potopa. Velika piramida, projektirana je da bude vodonepropusna i izdrži velike geološke preokrete Velikog potopa, koji se dogodio otprilike 700 - 900 godina kasnije, oko 2600. pr. Krista. Kopije svih knjiga ⁽²³⁾ iz iskvarene prepotopne civilizacije bile su pohranjene u Tajnom arhivu.

Piramida je bila preteča tajnog arhiva Vatikana, ali iznad zemlje. Ovo podržava najranije arapske legende koje kažu da: 'Rečeno je da je svrha piramide sakriti literaturu i znanost koja se nalazi u njoj, dobro skrivene od iniciranih, i zaštititi ih od potopa'.

⁽²³⁾ Babilonski povjesničar Berosus izvještava: „Kronus [ustvari Enki] pojavio se Ksisutrusu (ustvari Noi) u snu i otkrio da će petnaestog u mesecu Daisiosnote čovječanstvo biti uništeno velikom poplavom. Zatim mu je naredio da zakopa zajedno sve ploče, prvu, srednju i posljednju, i sakrije ih u „gradu sunca“.”

Napomena: „Ove Noine ploče“ su bile biblioteka ljudskog znanja. Oni se također spominju u izvještajima o potopu u jevrejskoj knjizi Jubileja i 1. Enohove knjige. Najraniji sačuvani rukopisi Jubileja bili su četiri potpuna Ge'ezova teksta koji datiraju iz 15. i 16. stoljeća po. Kr. i nekoliko citata ranih crkvenih otaca.

Pomoću datiranja iskopina iz Ur-a, Leonard Woolley pokušao je ustvrditi teoriju da je Veliki potop sišao duboko u grad Ur u Kaldeji (Kraljevsko groblje u Uru). Nažalost, ta stvar nije bila tako jednostavna i jasna kako je L. Woolley pretpostavljao; njegove naslage potopa u Uru sežu najmanje u 3500. pr. Kr., a ovo je prerano za Ziusudrin (Ziusudra sumerski pandan babilonskom Utanapištimu), odnosno Noin potop.

Štoviše, godinu dana prije nego što je Woolley polagao svoje pravo na Ur, Stephen Langdon i L. Watelen, kopači Kiša, otkrili su sloj Poplave koji je kronološki više odgovarao Ziusudrinom datumu; ležao je izravno iznad sloja ostataka "Jemdet Nasr", koji je arheološki horizont u rasponu od oko 3200. do 3000. pr. Kr. prvi put identificiran u Jemdet Nasru, maloj humci nedaleko od Kiša.

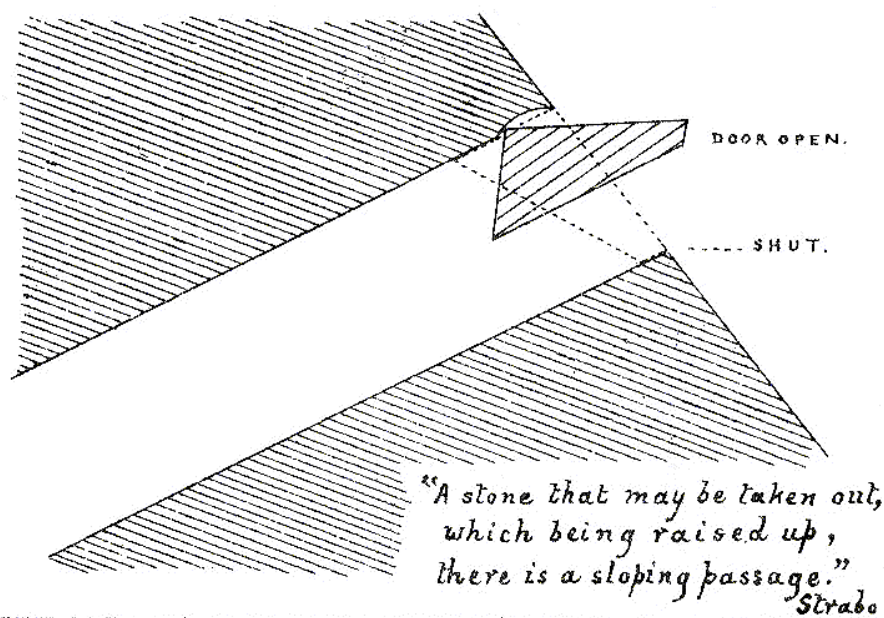
Još intrigantnije i prikladnije bilo je slično otkriće 1931. godine od strane Erica Schmidta o razini poplave neposredno iznad ostataka Jemdeta Nasra u Ziusudrinom gradu, Šuruppaku. Međutim, ovi rezultati zahtijevaju nijanse jer drugi mezopotamski gradovi također iskopani nisu otkrili te aluvijalne slojeve. To je slučaj Eridua, koji se nalazi samo dvanaest kilometara od Ura i koji nije dao tragove poplavama ove vrste. S druge strane, dobro vidimo da se starosti pripisane aluvijalnim naslagama ne poklapaju. Ako se te razlike uzmu u obzir, čini se da su poplave vrlo lokalne i stoga hipoteza o jednom potopu koji je zahvatio cijelu Mezopotamiju postaje malo vjerojatna. Dali je dovoljno duboko kopano? Što god se nalazi unutar bilo koje cjeline, datumi dodijeljeni tako istaknutim naslagama kreću se u rasponu od 5500. do 2800. pr. Kr.

Nakon Drugog svjetskog rata, Sir Max Mallowan, dok je kopao u Nimrudu (Calah), predložio je reviziju Woolleyjeve teorije. Želio je biblijski potop pripisati drugoj razini naslaga poplava na ispitanim mezopotamskim mjestima. Dok je Woolleyev potop datiran otprilike u 3500. pr. Kr. u konvencionalnom arheološkom datiranju, profesor Mallowan predložio je datum 2900. pr. Kr. na sloj koji je iznjedrio mezopotamske, a zatim i biblijske priče o potopu. Sve u svemu, dakle, opravdano je zaključiti iz sadašnjih dokaza, kao što to čini Max Mallowan u svom promišljenom i opsežnom članku, "Noah's Flood Reconsidered" (Irak, sv. XXVI, 1964., stranice 62-83) da je mezopotamska priča o Potopu i Starozavjetna verzija temeljena na njoj, nadahnutu je stvarnom katastrofom, ali nipošto univerzalnom katastrofom koja se dogodila, ne kako je tvrdio Woolley, neposredno nakon razdoblja Ubaid, nego negdje oko 3000. pr. Kr., i da je ostavio je svoje arheološke tragove u Kišu, Šuruppaku i vjerojatno na mnogim drugim mjestima koja tek treba otkriti. (*Kramer, Samuel Noah. "Reflections on the Mesopotamian Flood." Expedition Magazine 9, no. 4 (July, 1967)*)

Noin sin Ham je putovao niz Tarimsku kotlinu slijedeći rijeku koja je nosila potop i došao do područja drevnih Kaldeja koje su isprala područja potopa dok je tekla niz područja rijeka Tigris i Eufrat. Migracije s nekima od naroda Hama došle su upravo kroz ovo područje. Zapravo, nedugo nakon toga Hamiti su se naselili oko velike visoravni Šinar. Ovdje će dalje boraviti kao ljudi na glasu. Ali kad su Hamiti sišli prema granicama Egipata, onda su sišli da osvoje zemlju ovih kraljeva koji su se branili, titularno zvanih Khufu. Ali pošto je ova nova loza budućih Egipćana stigla u zemlju Khufua, piramida je već bila zapečaćena, a ovaj vladajući nije znao ništa o tome da postoje bilo kakve odaje unutar piramide. Pošto su svi drugi Khufui imali podzemne odaje, on je i sebi sagradio podzemne odaje, i pogrebnu kapelu, jer nije vidio nikakvu kapelu s vanjske strane Velike piramide. I ovaj Khufu je izgradio svoju pogrebnu kapelu, ali u svakom slučaju kada su Grci došli, u dane Aleksandra Velikog u 4 st. pr. Kr., dali su mu grčko ime *Keops* (Cheops) jer su ovo ime vidjeli na pogrebnoj kapeli izvan piramide koja je izgrađena tisućljećima prije Keopsovog rođenja. Da je taj Khufu kralj znao da se unutar te piramide nalaze kraljevska i kraljičina komora, on si ne bi sagradio tu pogrebnu kapelu izvana, probili bi svoj put unutra i iskoristili unutrašnjost, ali ostaje činjenica „da je već postojalo tijelo unutar te piramide“. Jer tada, nakon Potopa, Šem je donio Adamovo tijelo u Egipat gdje mu je rečeno da ga donese, u zemlju Khufua. Tijekom tog vremena, potop je došao i prošao, u gornjem Tarimskom bazenu, ali Hamovi potomci su sišli i kasnije krenuli u Egipat, a čovjek Egyptus je osvojio zemlju Egipta i držao je do spajanja starog kraljevstva i izgradnje nove dinastije Egipta u nizu. I zapravo se ova Hamitska loza vjenčala za drevnu atlantsku lozu, i do te mjere Hamova loza nikada nije mogla ući u Kraljevstvo Jahve'a. Osim činjenice da je ovaj čovjek iz Hamove loze prekršio božanski zakon, tako da je to zauvijek utjecalo na njegovu rasnu lozu, nikada nije mogao naslijediti Božije kraljevstvo iz svoje loze. Dakle, loza Šem bila je još jedino preostala nasljednica Kraljevstva iz Noine kuće.

Postoji priča povezana s Kraljevom komorom koja dolazi iz predanja i drevnih spisa rase i bilo bi je teško dokazati *Nevjernom Tomi*, ali ima smisla i zaokružuje našu priču. Rečeno nam je da je, kada je Adam umro, njegovo tijelo temeljito balzamirano i stavljeno u 'Špilju blaga' gdje su se čuvale druge stvari rase. Tada je njegovo tijelo, kao i blago iz Spilje, bilo s Noom i njegovom grupom na Arci. Čini se da je Šem kasnije dobio upute da odnese Adamovo tijelo u Egipat gdje će otkriti da su raniji sinovi Jahve'a sagradili Moćni Hram, a unutar tog hrama nalazio se Sarkofag koji je držao Adamovo tijelo sve dok on, Jahve bi došao kao Jošua HaMašiah i podigao druge svece i uzeo tijelo Adama i tjelesno uskrsnuo u nebesa, ne ostavljajući traga raspadanja u tom Sarkofagu, baš kao što nije bilo traga raspadanja kasnije u njegovoj grobnici. To je bila doktrina kojoj se rasa podučavala u ranijim danima. Dakle, nakon potopa, tako kaže priča, Šem je došao u područja stare Palestine sa svojim ocem Noom, i ponovno su uspostavili 'Špilju blaga', zatim je Šem odnio Adamovo tijelo u Egipat i stavio ga u sarkofag u ono što se danas zove Kraljeva komora. Nakon što su napustili piramidu, Šem i njegovi ljudi spustili su kamenje na njihovo mjesto, zapečativši gornje prolaze. Zatvorili su izvorna vrata vanjskog kameng omotača i piramida je ponovno bila zapečaćena. Vrata su morala biti tako fino zatvorena, potpuno prikrivena na cijeloj općoj površini kućišta, da niti koja slučajna krhotina i vremenske prilike, bilo kakva istrošenost ili pukotina koja bi mogla ukazati na ulaz; vrata su bila nevidljiva.

DOOR OF THE GREAT PYRAMID OF GIZEH RESTORED FROM THE DOORWAY AT DAHSHUR.

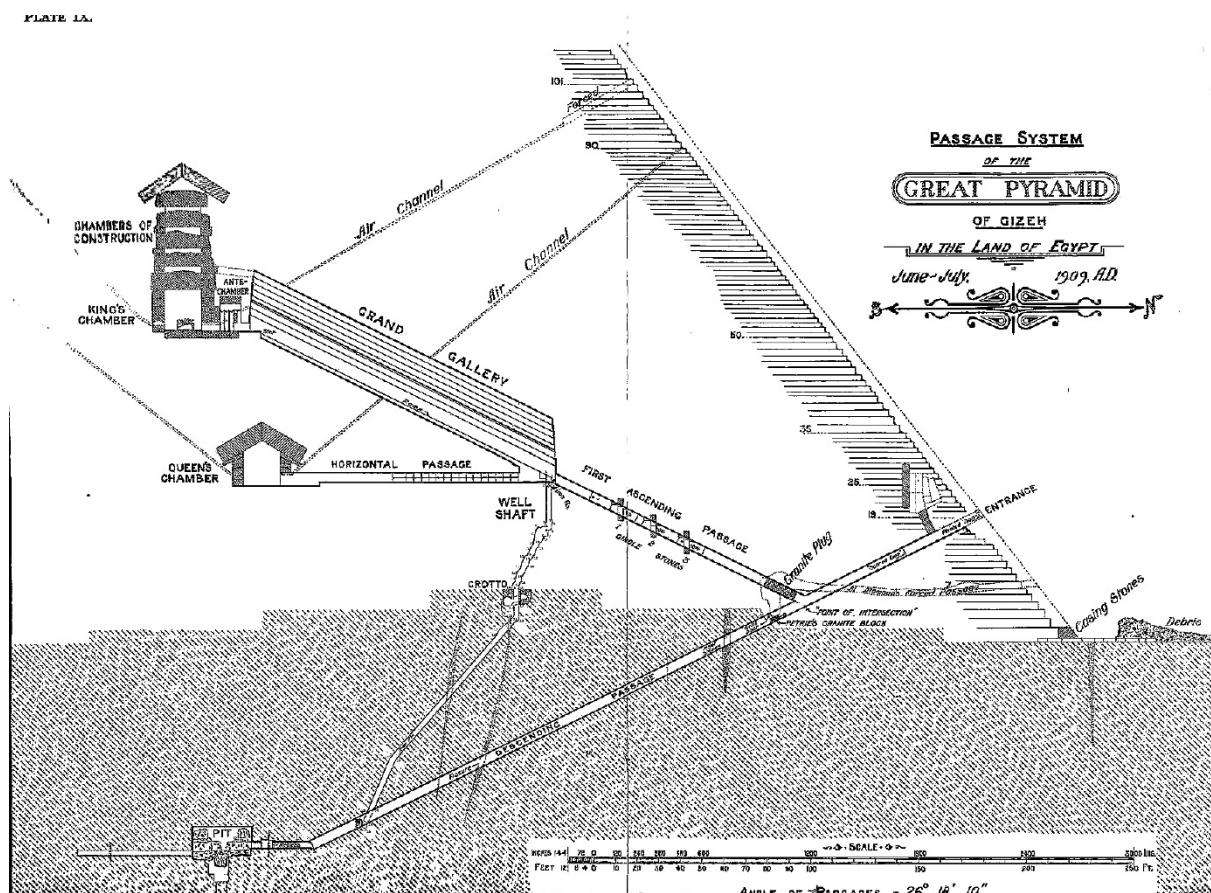
Strabon (63 pr. Kr.- 23 po. Kr.) o izvornim vratima ulaza kaže: "Kamen koji se može izvaditi, koji se podiže, postoji kosi prolaz."

Svjedok u kamenu je tada ondje stajao mnogo godina kao jedno od sedam svjetskih čuda. Dakle, Šem je dobio uputsvo da donese Adamovo tijelo u ovu zemlju i kada stigne, naći će da su sinovi Jahve'a sagradili moćni Hram, a unutar njega je bio sarkofag koji je držao Adamovo tijelo dok On, Jahve, ne dođe i podigne Adama iz mrtvih i Adama tjelesno uskrisi u nebo.

Herodot, veliki grčki geograf, posjetio je u 5. stoljeću pr. Kr., a Strabon, grčko-rimski povjesničar, stigao je u prvom stoljeću nove ere. Kako su Arapi u 7. i 8. st. po. Kr. počeli uklanjati vanjsko bijelo kamenje za kućište i koristiti ga na mnogo mjesta, kao u svojim domovima i poslovnim prostorima itd. Abdullah Al Mamun, sin bagdaskog kalifa, provalio je prvi povijesno zabilježeni ulaz 831. god. po. Kr. i uspio se probiti u gornji prolaz tražeći blago, ali je našao samo prazan sarkofag. Pokrivajuću bijelu vapnenačku školjku od 22 hektara, uklonio je arapski sultan 1356. po. Kr. kako bi izgradio džamije i tvrđave u obližnjem Kairu, a Napoleon je bio očaran kada je 1798. ugledao fantastičnu građevinu. Zatim su se 1800-ih ljudi naše rase ponovno zainteresirali za ovu Veliku piramidu i njezine tajne. I konačno su ušli u Piramidu i pronašli prazan Sarkofag, ali su također otkrili rupu otrgnutu prema gore od puta silaznog

prolaza sve do crte (mjere u inčima) tj. Uskrsnuća HaMašiaha. Kao da je moćnom silom rastrgana kroz sav taj kamen, simbolizirajući tako snagu Uskrsnuća. Sjetit ćete se da su Adamov duh kao i duhovi ostalih Adamita držani u „Podzemnom svijetu“ simbolizirani kao niži dijelovi silaznog prolaza. Rupa je probijena točno do točke gdje počinje prolaz do Kraljičine komore, dolje desno od silaznog prolaza. Nažalost danas je nemoguće više pronaći detaljniji opis ili snimku te rupe. Ljudi su bili zadivljeni datumima koje su otkrili u ovom Svjedoku od kamena, ali najsnažnija poruka koju su pronašli bila je Uskrsnuće. Ovo je bila doktrina koja se podučavala u ranim danima naše Rase.

Od vremena kada smo trebali otkriti ovu Veliku piramidu postoji prazan sarkofag u kraljevoj komori i postoji rupa otrgnuta od silaznog prolaza sve do datumske granice Uskrsnuća Kristova. Razderana je kao da je neka gigantska sila upravo prorezala rupu kroz kamen. Ostaje činjenica da u tom sarkofagu nikada nije bilo tijela bilo kojeg faraona, osim tijela Adama kojeg je tamo odnio i položio Šem. I pečatni blok nikada nije bio korišten sve dok Adamovo tijelo nije stavljeno u komoru, zatim je brtveni blok pao dolje, i zablokirao sve ulaze. To su znali Enoh i Job dok su gradili mjesto, jer su dobili upute kako i zašto trebaju napraviti spojeve u izgradnji, te su izvršili sve upute koje su im dani. Kraljeva komora, najveća soba u Piramidi je ujedno i najljepša. Sa svojim granitnim zidovima i zračnim prolazima koji održavaju život, Kraljeva odaja je simbol božanskog života, besmrtnosti. Ovo je stanje Kristovih vjernih sljedbenika na nebu. Oni će vladati i blagosloviti čovječanstvo. Otkrivenje 20:6 : „*Blažen i svet onaj koji ima udjela u prvome uskrsnuću! Nad njima druga smrt nema vlasti, nego će oni biti svećenici Božji i Kristovi, i s njime će kraljevati tisuću godina.*“ Ovo su obećanja koja se ne bi mogla razumno pogrešno protumačiti da bi se primjenjivala na sadašnje djelo milosti u srcu, niti pak na vladavinu nad narodima u sadašnjem životu; budući da oni koji žele pobijediti moraju to učiniti smrću u službi, i tako zadobiti počasti kraljevstva.

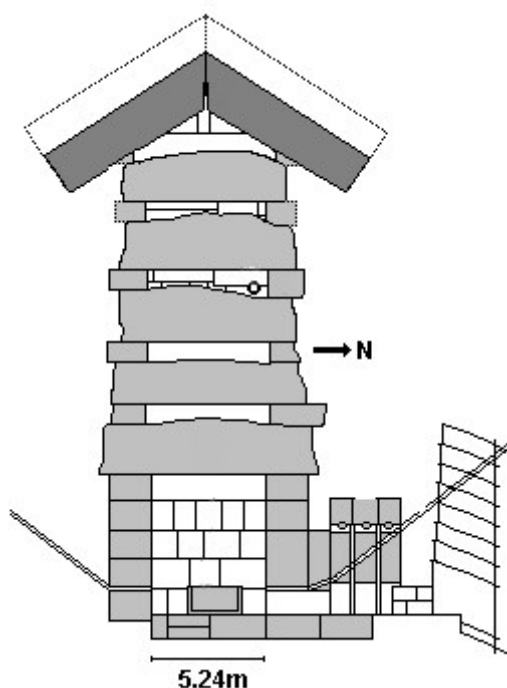

Presjek dijela Velike piramide u Gizehu sa svim njenim komorama i hodnicima

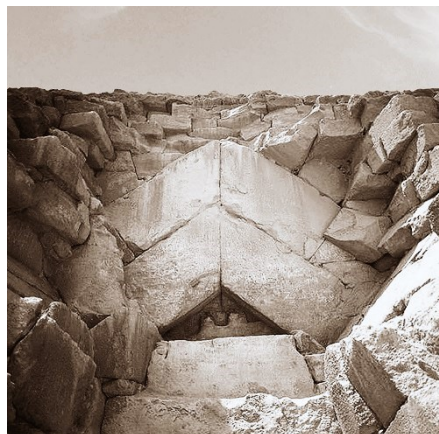
Piramida je izgrađena prije potopa u Noino vrijeme jer postoje dokazi o drevnosti ove piramide u zapisima ljudi koji su datirali iz vremena prije potopa. Dakle, imajući ove zapise znamo da su u danima pre-Karnačkih hramova, da je ovdje civilizacija naroda prije potopa, i oni imaju piramidu. Dakle,

nikakvim napretkom mašte piramida nije mogla biti izgrađena kasnije, niti su Enoh i Job mogli sići i izgraditi piramidu nakon potopa, jer su nestali. Job je bio mrtav, a Enoh je nestao, a ostali iz rase sada će imati posla jer je to bila trka sudbine koja se nastavljala. Pod ovim primjerom onda imamo činjenicu da je Adamova rasa sačinjavala djecu Jahvea sada utjelovljenu na Zemlji. Kao takvo, njihovo se potomstvo trebalo umnožiti i povećati, ali cjelokupna mjera Piramide odnosi se na našu rasu, čak i veliki simboli, a jedna od najmoćnijih poruka Piramide je ova Poruka Uskrsnuća. U stvari, do vremena kada su ovo trebali čitati naši ljudi u "Posljednjim danima", ovo je bila prazna grobnica. Trebali smo imati stup i žrtvenik u zemlji egipatskoj za svjedočanstvo.

Na slijedećoj slici je prikazan glavni ulaz u Veliku piramidu. Izvorni ulaz je deset slojeva viši i 24 stope istočno od glavne osi nego što je iskopao Al Mamun probivši se u unutrašnjost piramide. Ispod slike izvornih vrata (desno), nalazi se prevedeni tekst na Paleosanskritu „radnje, radnje najvišeg“. Ovdje se ponovno potvrđuje znanstvena izvrsnost i odlučna ponuda profesora Schildmanna u spoju paleolitske epigrafike, primjenom njegovog sveobuhvatnog ključa šifre na desetke paleosanskritskih tekstova.

 kar - as kar - as upama
 radnje, radnje najvišeg

Arhitektonska rješenja Kraljevske komore i izvornog, glavnog ulaza Velike piramide, identična je paleosanskritskom atlanskom simbolu koji dijelom tvore fonetsku strukturu: „kar-as kar-as upama“ ili prevedeno: „radnje, radnje najvišeg“.

Iskusni lingvist, profesor Kurt Schildmann (1909.-2005.) nestao je iz publikacija, unatoč tome što je briljantno prevladao najveći izazov s kojim se suočava proučavanje paleolitske kulture u cijelom svijetu. Posvećenost profesora Schildmanna prevođenju drevnih hijeroglifskih jezika kulminirala je njegovim prepoznavanjem fonetske strukture paleo-sanskrita iz tekstova iz doline Inda 1994., što je bio napredak koji ga je doveo do konačnog dešifriranja pisma doline Inda, a time i dešifriranja omogućenih skripte pećinskog arhiva Illinoisa i špilje Tayos, Ekvador.

U mnogim dijelovima svijeta arheolozi otkrivaju ovaj arhaični oblik sanskrta koji je sada prepoznat kao preteča svih poznatih jezika u svim regijama u kojima se nalaze. Integracija ovih najstarijih pretpotopnih tekstova u utvrđenu povijest postkataklizmičkih kultura omogućuje, po prvi put, točan prikaz poremećenog stanja planetarne rezonancije kako su ga izravno identificirali autori s Atlantide. Ovi rijetki tekstovi čine osnovu za novu psihoakustičku interpretaciju njihovih djela. Schildmannova sposobnost i

volja da poveže moderne zračne fenomene sa zagonetnim izjavama drevnih kultura naišla je na strogo potiskivanje.

Napredna objašnjenja božanskog cikličkog utjecaja različitih planeta na ljudsku svijest ne mogu se ispravno razumjeti bez naprednog znanja o fizici infrazvučnih stojnih valova i funkciji Velike piramide. Potpuno znanje o fizici akustične rezonancije potrebno za razumijevanje atlantičkih tekstova još uvijek su posjedovali mnogi učenici kraljevi potomaka kultura, kao što je prikazano u tvrdnji asirskog kralja Asurbanipala ispisanom na glinenim pločama: "Razumijem zagonetne zapise na kamenu ploče prije potopa."

Stara egipatska predaja

Spisi Knjige Horusa, ovog prvosvećenika migrirajućih Atlantida, opisuje kako su došli u ovu zemlju koja se sada zove Egipat nakon što su napustili kontinent koji tone u tom velikom preokretu, su izvor iz kojeg Platon dobiva riječ Atlantida. Kasnije će ovu priču dobiti u Aleksandriji, u Egiptu, jer je otišao u taj grad da se obrazuje.

Dr. Swift (1913-1970) kaže: „Imam mnogo o Horusu ovdje u svojoj biblioteci, i govori o tome što se dogodilo i kako je kontinent potonuo. O tome kako su neki ljudi od njih migrirali, i kako je Horus bilo ime njihovog vrhovnog svećenika, i da je njihov kralj isto migrirao je s njima. Kako se njihov narod ne bi miješao s crncima pod sotonskom pobunom, kako ne bi obožavali Sotonu kao Boga, i kako su sudovi Božji pali na tu zemlju. Knjiga o Horusu govori o tome kako su ti ljudi štovali Jahve-Ptah'a u Velikom hramu u svojoj drevnoj zemlji koji je bio izgrađen poput piramide. Horus govori kako bi ušli u ovaj piramidalni hram, a unutrašnjost je zapravo bila poput velike katedrale. Postojale su stepenice za uspon, i podij unutar ovog piramidalnog hrama, i sinovi Vječnog Jahvea bili su njima tamo povremeno vidljivi, i čije su glasove mogli čuti, ali čija se tijela nisu mogli dotaknuti, ali bi dolazili i odlazili u njihovom Hramu.“ (By Dr. Wesley A. Swift; 02-12-64 Bible Study Q&A)

Drugim riječima, ti sinovi Jahvea koji su bili na nebeskim razinama, su bili sposobni materijalizirati se na vidljivu razinu, ali su ustvari bili na drugoj razini. Ali oni su bili pozvani sinovi Jahvea koji služe u Hramu svoga oca. Zatim su rekli da je Sotona izgradio sve vrste hramova u nizinama Zemlje, i poticao je ljude da mu služe miješajući se u velike orgije, to se događalo cijelo vrijeme. Imao je „crnce“ koji su u tom porazu došli u njegovim brodovima, u bitci protiv Svevišnjeg Boga, a sada je pokušavao pomiješati te crnce s ljudima Atlantide, Lemurije i Azije gdje se azijski kontinent protezao, čak i do zapadne obale sjeverne Amerike. Ali u tim slučajevima mnogi od tih ljudi još uvijek su štovali Jahve-Ptaha, ali drugi su sada štovali novog boga Zmaja koji se učvrstio na kontinentu na Zapadu, dok je bog Zmija bio uspostavljen na Istoku. Sotona je stoga imao ova dva simbola svoje moći, Zmiju i Zmaja, i podijelio je svijet na dva dijela.

Ovi drevni ljudi govore o tome kako je Jahve-Ptah, Veliki Bog rekao svojoj duhovnoj djeci da moraju biti spremni otići. Bog je namjeravao donijeti osudu nad ovim kontinentom i nad ovim ljudima jer oni ne samo da su kršili Njegove zakone, već su pomiješali te ljude i proizveli ne samo ovo miješano potomstvo Atlantida i crnaca, nego se to također događalo u zemljama drugih oceana, te da se ovo odnosilo i na situaciju u Lemuriji. Postojala je i činjenica da se ovo kršenje nije ni zaustavilo na tome, jer se uvodila bestijalnost, kršenja moralne etike i seksualnog kodeksa, i sa životinjama u određenim područjima, a ljudi su obožavali te čudne mutacije. I ova bestijalnost je također digresija, jer Bog je još na samom početku rekao Evi u prenesenom smislu: 'Uništiti ću ovaj narod i ovo sjeme do kraja. Izbrisati ću sve ove monstruočnosti i sve ovo zlo na ovom mjestu.'

Davno u prošlosti kada je Horus vodio svoj narod s Atlantide koja je tonula, vodeći ih u zemlju današnjeg Egipta, rekao je da mu je Jahve dao objavu, da će doći vrijeme kada će djeca Njegova duha živjeti u tijelima od mesa, i oni će učiti ljude da će sam Bog sići i boraviti među njima. Da će ON osobno sići i prijeći rijeku smrti, zvanu rijeka Stiks, i da će ON izvesti svoj narod odatle, preko te rijeke Styx, i odvesti svoje brojne sinove u slavu? I zvali su ga, tamo u „knjizi o Horusu“, Oziris gospodar života i uskrsnuća. I napisao je kako će se to dogoditi, kako bi Gospodar života i uskrsnuća pobijedio zlo i kako bi ovi ljudi koji bi došli u tijelo oslobodili svijet, jer molili bi se pred Jahvom. Ovo ćete djelomično pronaći u Knjizi mrtvih. Jer to je iz drevnih egipatskih proročanstava, a u knjizi o Horusu, zapisali su proročanstva četiri tisuće godina prije Adama, da će ova adamitska rasa doći, i da će oni biti djeca Svevišnjeg. I oni su

zabilježili kako će se snaga Sina Božijeg očitovati kad on ode u Podzemni svijet, zatim pređe rijeku Styx (rijeka u kraljevstvu mrtvih) i vrati se odande (... sišao nad predjele smrti, u treći dan uskrsnuo iz mrtvih) te tako pokaže moć Sina Božjega. I on bi tako, srušio sva djela đavla.

Stari su Egipćani imali riječ 'Oziris', odakle dolazi? Oziris je latinska transliteracija starogrčkog Ὀσίρις starogrčki: [ó.si:.ris], što je pak grčka adaptacija izvornog imena na egipatskom jeziku. U egipatskim hijeroglifima ime se pojavljuje kao *wsjr*, koje neki egiptolozi umjesto toga odlučuju transliterirati kao *sjr* ili *jsjrj*. Budući da hijeroglifskom pisanju nedostaju samoglasnici, egiptolozi su ime vokalizirali na različite načine, kao što su Asar, Ausar, Ausir, Wesir ili Usir. Izneseno je nekoliko prijedloga za etimologiju i značenje izvornog imena; John Gwyn Griffiths (1980.), "... na činjenici da ime mora započeti s [sic] w", predlaže izvedenicu iz *wsr* s izvornim značenjem "Moćni Jedan". Kurt Sethe (1930.) predlaže složenicu *st-jrt*, što znači "sjedište oka". Uz kraljevsku maramu, pastirski štap i bič bili su među najvažnijim kraljevskim insignijama Ozirisa. Zaobljeni štap je izvorno bio pastirski štap. Uz kraljevsku maramu, pastirski štap (također Hekat ili Hekino žezlo) i bič bili su među najvažnijim kraljevskim insignijama. Zaobljeni štap je izvorno bio pastirski štap. Motiv pastira nalazimo u cijelom Svetom pismu. U Starom zavjetu Bog ima riječi snažnog prijekora i upozorenja za loše pastire i proročanstva o dobrom pastiru koji će doći. U Novom zavjetu, Isus se identificira kao Dobri Pastir i nalazimo u poslanicama pojam dobrog pastira proširen na one koji će voditi u Crkvi.

I ljudima Atlantide koji su služili Gospodu, došla je vijest da se presele, i otišli su na istok preko sjeverne Afrike, koja je u to vrijeme bila puna trave. U to vrijeme tamo nije bilo pustinje, a u svojoj seobi došli su u zemlju gdje se slijeva rijeka Nil, i nastanili su se u zemlji koja je sada poznata kao Egipat. Ali u njihovoj seobi rečeno im je da će doći dan kada će Njegovi sinovi i kćeri, koji su služili u Hramu njihovog Vječnog Oca, ponovo doći i živjeti na zemlji u tijelima od mesa, kao što su imali ovi ljudi, ali tada bi bili odjeveni u Svjetlo.

Ovo sve je navodno u staroj egipatskoj knjizi "Horus" i ovo je dio stare egipatske predaje. To se uvijek zaobilazi tamo gdje bi se trebalo poučavati u svakom sjemeništu kao svjedočanstvo o dolasku Adamove rase. To je potvrđeno u Hebrejima, to je potvrđeno u cijeloj biblijskoj priči o adamskoj rasi, to je priča od koga se sastoji adamitska rasa. Ovo je također ispunjenje saveza koji je Bog sklopio s ovim bivšim Atlantidanima, da će On utjeloviti svoje sinove i kćeri u tijelu, i u tijelu će oni svrgnuti sile tame i zatim ponovno izgraditi nove Hramove Svevišnjem Bogu. Enohu je rečeno o ovim stvarima kada je dao svoj pristanak, i bio je uzet u ovoj velikoj vještini na nebesa, i imao je ta velika iskustva. Enohu je rečeno tada o Božjim namjerama i kako mora otići u zemlju koju će mu Bog pokazati.

Dakle konačna manifestacija Božjih sinova bit će na dan kada se Svjetlost (Šekina) milošću Božjom vrati na nas. I rečeno nam je u Poslanici Rimljanima da ne samo da su oni, nego i mi sami, smo prvi plodovi Njegovog duha začeti na nebesima prije postanka svijeta, mi, čekamo otkupljenje našeg tijela i njegovo oblačenje u besmrtnost. „Jer svi koji su Duhom Božijim vođeni, oni su sinovi Božji.“ (Ri. 8,14)

Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, ako vas vodi Duh Boga živoga onda ste dijete Božje, a Onaj koji Krista uskrisi od mrtvih oživit će i vaša smrtna tijela po Duhu svojem koji prebiva u vama. I kako se kaže u Efežanima 1:4 „Jer u njemu nas izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim u ljubavi,“... tada ste rođeni od Duha prije postanka svijeta i ovaj Duh u vama je također isti Duh koji je bio u Kristu. Dakle, ako ste vi jedno s Kristom, tada će Onaj koji Krista uskrisi od mrtvih oživiti i vaša smrtna tijela po Duhu svojem koji prebiva u vama.

I jednog od ovih nadolazećih dana, svijet će vidjeti jedno od najvećih prikaza moći koje je ikada vidio. To će biti dan Uskrsnuća, koji nije tako daleko. I ne samo da će to biti dan Uskrsnuća, nego je to dan kada će te obasjati Slava Božja. „Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni liku Sina njegova te da on bude prvorodenac među mnogom braćom.“ (Ri. 8,29)